252

Janet Dailey

Cu un pic de noroc

Colectia EL S I EA

Editura ALCRIS

Era o ocazie plăcută pentru Eve, care-și petrecea vacanța de vară în Wisconsin, să-i întâlnească pe Luck McClure și fiul acestuia, Toby. Nu știa pe care-l plăcea mai mult – pe Luck sau pe băiat – așa că, atunci când ea și Luck deveniră din ce în ce mai apropiați, totul părea să se îndrepte către un final fericit pentru cei trei. Oare așa era? Îndrăznea Eve să se aștepte la prea mult de la această relație, de vreme ce prima oară când o întâlnise Luck o văzuse doar ca pe „un șoricel maro"? Cum se putea ea compara cu frumoasa lui soție care murise?

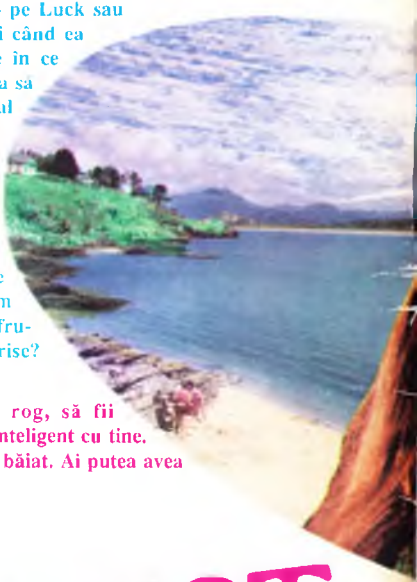

— Tăticule, vrei, te rog, să fii serios? Încerc să discut inteligent cu tine. Nu-i necesar să ai un alt băiat. Ai putea avea o fetiță.

THE BEST

ISBN 973-9498-55-8

Preț: 7000 lei

Editor : Aurelian Micu
Lector : Angela Vasile
Coperta : Andy

by Janet Dailey, 1981
WITH A LITTLE LUCK
Adaptare : Ioan Drăghici

ISBN 973-9498-55-8

JANET DAILEY

CU UN PIC DE NOROC

ALCRIS

CAPITOLUL I

— Eşti sigură că nu vrei să te duc cu maşina acasă ? se interesă reverendul Johnson. Dacă nu te deranjează să aştepţi câteva minute, aş fi bucuros să te duc.

Reverendul Johnson nu arăta ca un prelat, în cămaşa lui simplă şi pantaloni kaki. Între patruzeci şi cincizeci de ani, arăta ca un pescar care nimerise din greşeală în biserică. De fapt, el era un anglican fervent, încântat că parohia lui din Wisconsin era situată într-o zonă cu atât de multe lacuri, torente şi râuri. Îi plăcea să ştie că în timp ce era „un pescar de oameni" ca Domnul, era de asemenea şi pescar, ocupaţie şi vocaţie pe care o simţea perfect potrivită cu prima.

— Nu mulţumesc. Este o seară plăcută şi îmi va face plăcere să mă plimb, insistă Eve Rowland în timp ce-şi punea mantoul maro, subţire, de vară. În afară de asta, nu este chiar aşa departe.

— Da, dar nu-mi place ideea de a te plimba singură după lăsarea întunericului.

— Cable nu este Minneapolis sau Milwaukee, râse ea.

Existau dăți când uita chiar să încuie ușa din față de la casa părinților ei, dar nu-și făcea griji în astfel de ocazii.

— Trecutul meu de orășean se vede, nu-i așa ? îi zâmbi el. Mulțumesc că ai înlocuit-o pe doamna Alstrom la orgă în seara asta... O criză minoră o împiedicase pe aceasta să participe la slujbă și Evei i se ceruse să-i țină locul... Sper că nu ți-am stricat planurile pentru astă-seară.

— N-aveam nici un fel de planuri, spuse ea și nu continuă mai departe cu explicațiile.

— Păcat. Ești o femeie caldă și generoasă. Poate că ar trebui să le șoptesc la ureche bărbaților potriviți din congregația mea.

El voi să fie amabil, dar oferta sa avea un efect demoralizant. Eve își compuse un zâmbet rapid ca să-și ascundă reacția.

— Este un gând frumos, dar majoritatea lor sunt deja legați de cineva. Vă puteți păstra talentele de peițor pentru altă dată. Noapte bună. Și sunt bucuroasă c-am putut da o mână de ajutor.

— Ne vedem la biserică, duminică.

Reverendul își ridică mâna drept salut.

— Nu această duminică, răspunse Eve. Deschidem căsuța de vară de pe lac, așa că nici eu și nici părinții mei nu vom fi la biserică.

— Da ? Care lac ?

Curiozitatea lui de pescar se trezea.

— Namakagon.

Lacul era doar la câteva mile la răsărit de oraș.

— Se pescuiește minunat acolo, constată el.

— Știu. Este locul favorit al tatălui meu. Se uită la ceasul ei de mână. Mai bine aș pleca. Noapte bună, reverend Johnson.

— Noapte bună.

Părăsind biserica, Eve își încheie nasturii de la mantou. Deși oficial era vară, temperatura în Northwoods scădea substanțial în orele serii. Cerul era acoperit cu sute de mii de stele strălucitoare. O lună mare și grăsulie concura cu stelele ; globul argintiu era aproape ca un candelabru care lumina pământul. Becurile de pe stradă erau inutile față de lumina ce se revărsa din cer.

În timp ce mergea pe trotuar, în minte îi răsuna oferta pe care o făcuse reverendul. Trăind în Cable cei douăzeci și șase de ani, cu excepția a patru ani petrecuți la colegiu în Nadison, Eve știa practic orice bărbat necăsătorit din zonă. Aceia care ar fi putut-o interesa n-o remarcaseră niciodată, iar cei care o remarcaseră n-o interesaseră pe ea. Era convinsă că era prea mofturoasă.

Mama ei dispera că Eve nu-și va găsi niciodată un bărbat care să-i convină și continua să-i reamintească faptul că, cu fiecare an care trecea, ea devenea mai rigidă în comportare. Eve renunțase la speranța că va veni vreodată Făt-Frumos, dar n-avea de gând să se mărite doar de dragul de a fi căsătorită, indiferent cât de drăguț și respectabil ar fi un pretendent. N-avea intenția să se căsătorească dacă n-avea, cel puțin, o adâncă afecțiune pentru bărbat, iar până acum nici unul nu-i trezise nici măcar atât. Din când în când existaseră niște curtezani. Pe mulți dintre ei îi plăcuse sincer, dar nu profund. Se părea că o atrăgeau întotdeauna bărbații care nu erau atrași de ea.

Şi nu din cauză că era urâtă. Din multe puncte de vedere era atrăgătoare. Cu păr şaten şi ochi căprui, avea un ten fără cusur, dar trăsăturile ei nu erau frapante. Silueta îi era obişnuită, nici slabă, nici grasă. Nu era prea înaltă sau prea scundă. Pur şi simplu nu se remarca din mulţime. Într-o mare de feţe drăguţe, a ei era ultima care se observa.

Eve era la fel de realistă în aprecierea calităţilor sale personale. Era inteligentă, avea o fire plăcută şi simţul umorului. Ca profesoară de muzică, aprecia muzica şi artele. Dar avea tendinţa să fie tăcută şi nu-şi făcea repede prieteni. Petrecerile din primii ei ani, când nu se mişcase de pe scaun, fără a fi invitată la dans, îi micşoraseră tendinţa de a mai participa. Prefera sărbătorile cu câţiva prieteni apropiaţi, în locul unora de mare amploare. Din fire nu era agresivă, deşi nu se lăsa călcată în picioare.

Erau unii care sugeraseră că, la douăzeci şi şase de ani, era prea mare ca să mai locuiască acasă, dar când Eve evaluase costurile pentru a trăi singură din salariul ei, se lăsase păgubaşă. În afară de asta, ea şi părinţii ei erau buni prieteni. Era la fel de independentă ca şi cum ar fi locuit singură într-un apartament.

Cu atâtea gânduri care o cuprinseseră, Eve nu observă cârciuma de care se apropia. O fereastră era larg deschisă, ca să lase fumul să iasă afară şi să intre aer curat. Înăuntru, un tonomat cânta tare un cântec popular. Eve nu-l auzi, şi nici râsetele şi vocile animate. Privirea ei era aţintită pe trotuar.

Dintr-o dată un bărbat păşi direct în faţa ei. Eve n-avu timp să se oprească sau să se dea la o

parte. Mâinile ei se întinseră pentru a micșora șocul coliziunii. Evident, nici el n-o văzuse, căci intră de-a dreptul în ea. Brațele lui o înconjurară din reflex, ca s-o prindă în timp ce ea făcea doi pași înapoi, din cauza șocului.

Năucită, Eve își ridică fața. Nu era sigură că greșeala aparținea în întregime vreunuia dintre ei. Prea înlemnită ca să vorbească, se uită la străinul peste care dăduse, sau viceversa.

Firma de neon a cârciumii lumina fața acestuia din plin. Aproape cu un cap mai înalt ca ea, avea părul negru și ondulat, care-i cădea în șuvițe dezordonate pe frunte. Ochii lui erau albaștri cu un luciu de umor în ei. Peste trăsăturile foarte masculine se întindea o piele bronzată. Era frumos, într-un fel aspru. Un zâmbet îndrăzneț îi dezvelea albul dinților.

— Ce-am prins eu ? Vocea glumeață se potrivea cu strălucirea de veselie din ochii lui când se plimbară peste castaniul părului și al ochilor fetei, ba chiar și al mantoului de aceeași culoare. Cred că este un șoricel maro.

Observația glumeață nu nimeri bine, având în vedere remarca de mai devreme, demoralizantă, a prelatului. Privirea Evei căzu pe pulovărul lui crem și gulerul cămășii cu dungulițe albastre. Fiindcă el tocmai ieșise din cârciumă. Eve nu era surprinsă că mirosea a băutură. Se simțea că băuse dar nu era beat. Stătea ferm pe picioare, și nu era strălucirea alcoolului în albastrul ochilor lui.

— Îmi pare rău, se scuză ea țeapănă, nu eram atentă pe unde merg.

Apoi își dădu seama că brațele lui încă o țineau și mâinile ei erau lipite de pieptul lui — un

piept foarte solid —şi inima începu să-i bată neregulat.

— Nici eu nu mă uitam pe unde merg, aşa că se pare că amândoi suntem de vină, şoricelule maro. Te-am lovit ?

Era mai tulburător să-i asculţi accentele joase ale vocii fără a-i vedea faţa, aşa că Eve îşi ridică privirea, dar nu-i putu întâlni ochii pe jumătate închişi.

— Nu, nu m-ai lovit. Deoarece el n-arăta că ar vrea să-i dea drumul, ea continuă : N-am nimic. Poţi să-mi dai drumul acum.

— Trebuie ? oftă el din rărunchi. Mâinile lui se mişcară, dar nu departe de ea, începând să rătăcească peste umerii şi spinarea ei, cercetător, de parcă verifica felul în care se simţea ea în braţele lui. Ştii ce mult timp este de când am ţinut o femeie în braţe ?

Linia bine conturată a gurii lui purta o senzualitate latentă, în timp ce întrebarea confirma direcţia pe care o suspectase Eve că duceau gândurile lui. Mâinile lui exercitau o uşoară apăsare, ca s-o apropie mai mult de el. Ei stăteau pe trotuarul străzii principale, la câţiva paşi de o cârciumă plină de oameni.

Precis el nu încerca s-o acosteze într-un astfel de loc ? Voia să se zbată, dar îi era teamă ca el să nu privească acest lucru ca o provocare în loc de rezistenţă. Totuşi, ea recunoştea pericolul inerent al situaţiei, şi-şi menţinu trupul rigid.

— Îmi dai drumul, te rog ? îi ceru ea.

— Te înspăimânt, nu-i aşa ?

El îşi dădu capul pe o parte, privind-o agale, iar mâinile lui îşi încetară mişcarea.

— Da, recunoscu Eve, pentru că inima îi bătea nebunește și avea o senzație de sufocare în piept.

El lăsă mâinile să-i alunece, îndepărtându-le și lăsând-o liberă. Ea se așteptase la rezistență. Trecu o secundă întreagă înainte ca ea să realizeze că nu mai era ținută. Fata îl depăși și era deja cu un pas înainte când mâna lui se strecură să-i prindă brațul.

— Nu fugi în întuneric, șoricelule maro, o mustră vocea lui. Mai rămâi un minut.

— Nu !

Mâna lui o forță să se oprească, dar ea își smuci brațul, drept protest împotriva degetelor lui de oțel.

— De ce te grăbești ? Te întâlnești cu cineva ? întrebă el curios, interesat.

— Nu !

Eve era confuză și prudentă. El nu-i dădea drumul și nu făcea nici o mișcare care să dea semne c-ar vrea s-o elibereze.

— Unde mergi așa grăbită ?

Umbrele cădeau pe fața lui, accentuându-i unghiurile trăsăturilor. Asta-i scotea în evidență virilitatea aspră, care se adăuga la aura de atracție periculoasă.

— Mă duc acasă ! îl informă ea.

— Nici eu n-am unde să mă duc decât acasă ! spuse el. De ce n-am merge amândoi într-un loc ? După aceea n-ar mai trebui să mergem acasă.

— Eu vreau să merg acasă, insistă Eve ferm, în ciuda ușorului fior care i se împrăștia în braț de la strânsoarea mâinii lui.

— De ce ? Este singuratic acolo.

Îi era greu să-şi imagineze un bărbat ca el vreodată singur. Era evident o cursă. N-avea de gând să se lase prinsă.

— Să-ţi spun în alt fel : nu vreau să merg cu dumneata.

— Cred că ţi-ai făcut o impresie greşită. Gura lui se arcui într-o jumătate de zâmbet dezarmant. Vreau să merg undeva unde să putem vorbi.

Altă cursă, bănui Eve.

— Mă îndoiesc că te interesează să vorbeşti, ripostă ea cu o urmă de sarcasm.

— E-adevărat, insistă el şi se aşeză în faţa ei, fără a-i da drumul la braţ.

Eve se uita drept în faţa ei, într-un efort de a nu-i da nici o importanţă, cu toate că pulsul i se accelerase. Cealaltă mână a lui se ridică să-i mângâie părul şaten şi mătăsos. Instinctiv, ea se smuci, preferând forţa care avea scopul de a o intimida. Îşi întoarse capul să se uite la el.

Când îi întâlni privirea, realiză că omul comunica prin atingere — cu mâinile sau privirea — ori gura şi trupul, indirect, adăugă mintea ei în cele din urmă. Nu se îndoia de măiestria lui în orice domeniu. Calmul ei începu să se destrame puţin, din cauza imaginaţiei sale perverse.

— Este adevărat, repetă el. Nu ştii că un bărbat poate vorbi cu un şoricel maro ?

— Ai vrea, te rog, să nu-mi mai spui aşa ? izbucni ea iritată în timp ce refuza să comenteze observaţia lui de mai devreme.

— Întotdeauna m-am întrebat dacă un şoricel maro ar riposta dacă ar fi înghesuit într-un colţ. Este ceva spirit acolo, în spatele aparentei timidităţi. Era evident după expresia de satisfacţie de pe

faţa lui că ea-i trezise interesul. Eve îşi dori să-şi fi ţinut gura... Un şoricel maro — asta eşti, să ştii. Cu părul tău maro, ochii maro şi mantoul maro.

El o hărţuia, dar de data aceasta îl ignoră.

— Sunt un şoricel maro, nerăbdător să meargă acasă, aşa că îmi vei da drumul ? întrebă ea cu o voce în care băgase o notă intenţionată de plictiseală.

Prin minte îi trecu că n-ar fi ajuns în situaţia asta dacă ar fi acceptat oferta reverendului Johnson de a o duce acasă.

— Dacă insişti că asta este ceea ce vrei să faci, voi merge cu tine ca să ajungi în siguranţă şi ca nici o pisică să nu se repeadă la tine în drum spre casă.

— Nu mă pot gândi decât la o singură pisică şi aceea eşti dumneata, replică Eve.

— *Touché !* râse el

Ea-l privi direct în faţă.

— Dacă nu mă laşi în pace, o să ţip.

— Şoarecii chiţăie, o corectă el, îngustându-şi privirea ca să judece cât de serioasă îi era ameninţarea.

— Acest şoricel maro ţipă, insistă ea.

Putea, şi dacă se simţea suficient de ameninţată, o va face. Nu ajunsese încă la acest punct, dar conversaţia durase destul.

— Cred că ţipă, încuviinţă el după ce trecuse o secundă.

Îi lăsă braţul şi-şi ridică mâinile în semn de indicaţie ironică a faptului că n-o va mai atinge.

— Mulţumesc. Eve nu era sigură de ce spusese asta.

Imediat începu să se îndepărteze, încercând să nu meargă prea repede. Îl simţea cum o observă cu acei ochi albaştri magnetici ai lui. Era o senzaţie enervantă.

— Noapte bună, şoricelule maro, se auzi vocea joasă, cu o urmă de regret în ea.

Ea nu răspunse. Pe o distanţă de încă zece metri, se întrebă dacă el începuse s-o urmărească. Se stăpâni să nu se uite înapoi. Câteva secunde mai târziu auzi uşa de la cârciumă cum se deschide şi se închide. Se uită peste umăr, dar el nu se vedea. Deoarece nici un client nu ieşise, era limpede că el intrase. Începu să se întrebe cine era.

Ajunse acasă după ora zece. Amândoi părinţii ei erau în camera de zi. Nici unul nu părea surprins. Tatăl ei era un bărbat înalt cu ochi căprui şi păr rar, în timp ce mama ei era mititică, şatenă, puţin încărunţită şi ochii maronii. De la ea moştenise Eve înfăţişarea comună.

— Repetiţia cu corul bisericii trebuie să fi durat mult, observă mama ei.

Era o constatare, nu o remarcă referitoare la întârzierea Evei.

— Puţin. Îşi dădu haina jos de pe umeri şi se întrebă dacă o va mai îmbrăca vreodată fără să se gândească la sine ca la un şoricel maro. Reverendul Johnson s-a oferit să mă conducă cu maşina, dar era o seară aşa de plăcută încât am hotărât să mă plimb. A durat puţin mai mult.

Nu-l menţionă pe străinul din faţa cârciumii. Nu voia să-i îngrijoreze fără motiv. Oricum nu fusese un incident periculos, nu merita să-l pomenească.

*

În mijlocul nopții, Toby McClure se rostogoli pe o parte. Genele lui lungi de băiețel fluturară, somnul fiindu-i tulburat de un sunet ușor. Încet, deschise ochii albaștri și somnoroși ațintindu-i către ușa de la dormitorul iui care stătea deschisă. Ascultând, auzi mișcări înăbușite în cealaltă parte a casei. La colțul gurii îi apăru un zâmbet, care se adânci când auzi un scaun răsturnându-se și o înjurătură în surdină.

Azvârlind cuvertura, Toby se strecură din pat și se duse spre ușa din hol. Picioarele lui goale nu făceau nici un zgomot pe mochetă. Deschise larg ușa și așteptă până văzu silueta înaltă a tatălui său care se detașa din întuneric. Avea un mers nesigur, încercând din greu să nu facă zgomot.

Lumina lunii pline pătrundea prin fereastră la capătul coridorului unde Toby stătea, luminându-l și pe tatăl lui. În clipa în care-l văzu pe băiat, tatăl lui, Luck McClure, se opri brusc și se clătină, proptindu-se de perete cu o mână. O cută de încruntare îi apăru pe frunte în timp ce-l privea pe băiat.

— Ce faci afară din pat ? Trebuia să dormi, îl acuză el cu o voce amenințătoare.

— M-ai trezit, replică Toby. Întotdeauna mă trezești când încerci să te strecori.

— Nu mă strecuram. Unde este doamna Jackson, doamna care trebuia să stea cu tine ?

— Avea de gând să ceară dublu după miezul nopții, așa că am plătit-o și am trimis-o acasă. Îmi datorezi doisprezece dolari.

— Tu... Luck McClure își închise gura într-o explozie de furie și-și duse cu grijă o mână la frunte. Vom vorbi despre asta mâine dimineață, Toby, declară el, avertizându-l.

— Da, domnule. Îți voi aminti dacă uiți, promise băiatul cu o luminiță șmecherească în ochi. Îmi datorezi doisprezece dolari.

— Acesta este un alt lucru pe care-l vom discuta dimineață. Dar era o repetare slabă a avertismentului precedent, în timp ce un val de oboseală îl copleșea. Acum, mă duc direct în pat.

Luck se împinse de perete și folosi acest elan pentru a ajunge la ușa dormitorului său, vizavi de cel al fiului său. Toby îl observă cum deschide ușa de la camera întunecată și-l auzi cum se îndreaptă spre pat. Fără o lumină care să-i localizeze exact destinația, Luck se împiedică de tăblia patului. Începu să înjure și se opri scurt când Toby traversă holul ca să apese pe întrerupător, aprinzând plafoniera.

— De ce nu ești înapoi în pat, acolo unde trebuia să fii ?

Luck înconjură șchiopătând patul și se așeză pe acesta, într-o rână.

— Mi-am închipuit că ai nevoie de ajutor ca să te pregătești de culcare.

Toby se apropie de pat cu răbdarea unui adult și-l ajută să-și tragă pulovărul peste cap.

— Pentru un puști de opt ani, îți închipui cam multe, observă Luck cu o ironie afectuoasă.

În timp ce el își desfăcea butonii de la mâneci, Toby îi descheia nasturii de la cămașă.

— Trebuie să recunoști, tăticule, că ți-am făcut o favoare în noaptea asta, spuse Toby, ajutându-l

pe tatăl său să-şi scoată braţele din mâneci. Cum ar fi fost dacă doamna Jackson te-ar fi văzut venind beat acasă ?

— Nu sunt beat, protestă Luck, desfăcându-şi pantalonii şi stând suficient în picioare ca să-i tragă în jos pe şolduri. Toby îi trase în continuare până îi scoase. Am băut câteva pahare, asta-i tot.

— Sigur, tăticule.

Toby trase cuvertura. Nu-i trebui multă insistenţă ca să-l bage pe taică-său sub ea.

— Este aşa de bine să stai întins, bombăni Luck şi începu să închidă ochii când Toby îl înfăşură în cuvertură. Apoi îi deschise şi îşi privi fiul cu o privire înceţoşată. Ţi-am spus că am vorbit cu un şoricel maro ? Abia rostise întrebarea şi se şi rostogoli pe o parte, înfundându-se în perne. Du-te la culcare, fiule, murmură el.

Clătinând din cap, Toby se duse la uşă şi se opri să se uite la tatăl său care deja sforăia. Se întinse şi stinse lumina

— Un şoricel maro, repetă el. Alt lucru pe care-l vom discuta dimineaţă.

Întors în camera lui luminată de lună, Toby se trânti în pat. Se uită la fotografia înrămată de pe măsuţa de lângă patul lui. Tabloul era identic cu cel de pe biroul tatălui său. Din tablou, o femeie blondă cu ochi verzi îi zâmbea. Mama lui şi de departe cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Toby vreodată. Era un bebeluş când ea murise, cu şase ani în urmă. Privirea lui se îndreptă în direcţia dormitorului tatălui său. Oftând, închise ochii.

Puțin după ora opt în dimineața următoare, Toby se trezi. Stătu întins câteva minute înainte de a căsca și a se da jos din pat, întinzându-se. Douăzeci de minute mai târziu, se spălase pe dinți și pe față, se pieptănase și se îmbrăcă cu o pereche de jeanși și un tricou galben.

Părăsind dormitorul, se opri în coridor ca să se uite la taică-său. Luck McClure era întins de-a curmezișul patului, cu o pernă în brațe. Toby închise ușa cu grijă, deși se îndoia că tatăl său ar fi putut fi deranjat de vreun zgomot.

În bucătărie, puse cafea proaspătă la fiert, apoi se cățără pe un scaun și luă paharele de suc și un bol pentru cereale din dulap. Mutând scaunul în dreptul altui dulăpior suspendat, urcă și luă o cutie cu cereale. Cu suc de portocale și lapte din frigider, Toby se așeză la masa din bucătărie să-și mănânce micul dejun.

Când termină de mâncat, cafeaua era gata. Se uită la cutia cu suc de portocale, apoi se răzgândi și se duse la frigider să ia o cutie cu suc de roșii. Cățărându-se din nou pe scaun, luă un pahar înalt și-l umplu pe trei sferturi cu suc de roșii. După aceea luă un ou și-l sparse peste suc. Amestecă, adăugă usturoi și sos iute. Mirosind rezultatul, își încreți nasul cu dezgust.

Luă paharul, ieși din bucătărie și merse pe coridor spre dormitorul tatălui său. Acesta nu-și schimbase poziția în pat. Toby se aplecă, având grijă să nu verse conținutul paharului, și-l scuturâ de umăr, cu mâna liberă.

— Este ora nouă, tăticule. E timpul să te scoli. Vorbele lui provocară un geamăt de protest. Hai, tăticule!

Cu şovăială, Luck se rostogoli pe spate, acoperindu-şi ochii cu braţul, împotriva luminii strălucitoare ce intra prin fereastră. Toby aşteptă într-o tăcere răbdătoare până când el se ridică în şezut.

— Ah, capul meu ! mormăi Luck, şi şi-l cuprinse în ambele mâini.

Toby se cocoţă în pat, şi-i oferi tatălui său amestecul pe care-l făcuse.

— Bea asta. Te vei simţi mai bine.

Dându-şi mâinile la o parte, Luck se uită sceptic.

— Ce este asta ?

— Nu întreba, îl sfătui Toby şi apucându-l pe taică-său de nas, îi duse paharul la buze.

Reuşi să-i toarne în gură o cantitate de lichid înainte ca el să tuşească şi să-i ia paharul din mână.

— Ce este asta ? tuşi din nou şi se încruntă când studie paharul.

— Un remediu pentru mahmureală, răspunse Toby privind încruntat paharul.

— Şi de când ai devenit expert în mahmureală ? întrebă Luck.

— Am văzut o dată la televizor, dădu Toby din umeri.

Luck scuturâ din cap exasperat.

— Te-aş putea face să bei porcăria asta, ştii ? oftă el.

— Este cafea proaspătă în bucătărie.

Toby sări din pat, ca tatăl lui să nu-şi pună în practică ameninţarea.

— Du-te şi toarnă-mi o ceaşcă şi ia asta cu tine.

Pe buzele lui apăru un zâmbet care făcu să-i apară gropiţe în obraji când îi întinse paharul lui Toby.

— Vin acolo imediat ce pun ceva pe mine.

— Îţi pun şi suc de portocale, se oferi Toby.

— Doar suc de portocale. Nu mai pune altceva în el.

— Nu voi pune, promise băiatul în timp ce pe faţa lui apăru un zâmbet larg când ieşi din cameră.

Cu o clătinare uşoară a capului, Luck aruncă cuvertura şi se dădu încet jos din pat. Făcu o pauză în dreptul biroului ca să se uite la fotografie.

— Ei bine, drăguţă doamnă, vezi în ce fel de băiat s-a transformat fiul tău ?

Ochii albaştri aveau o privire gânditoare când intră în baie.

CAPITOLUL II

— Cafeaua s-a răcit, îl acuză Toby când tatăl lui apăru în cele din urmă în bucătărie.

Îmbrăcat în jeanşi albaştri, uzaţi, şi un maiou gri, Luck întârziase să facă un duş şi să se radă. Părul îi strălucea de umezeală. El zâmbi la reproşul fiului său.

— A trebuit să mă spăl, se apără el şi sorbi din cafeaua călduţă, după care îşi mai turnă lichid fierbinte din cafetieră. Se aşeză pe un scaun în faţa lui Toby şi se sprijini cu braţele pe masă... Vrei să-mi explici ce s-a întâmplat cu doamna Jackson noaptea trecută ?

— Avea de gând să-ţi ceară dublu fiindcă stătea după miezul nopţii, aşa că am plătit-o şi am trimis-o acasă, repetă băiatul explicaţia din noaptea precedentă.

— Şi a plecat — chiar aşa, spuse Luck cu o fluturare a mâinii care să indice cât fusese de uşor. A plecat şi te-a lăsat singur.

— Ei bine... Toby se foi în scaun.

— De ce a plecat ?

— Cred că avea impresia că nu am bani.

— De ce ai făcut asta ?

— Sunt prea mare ca să stea cineva cu mine, tăticule, protestă Toby. Pot să am singur grijă de mine.

— Poate că poți, dar liniștea mea ? Eu sunt adult, iar tu ești un copil. Când plec, vreau să știu că este un adult cu tine — care are grijă de tine, da. Dar mai ales pentru caz de urgență — dacă te îmbolnăvești sau te lovești. Aș vrea să știu că este cineva cu tine să te ajute, explică Luck ferm. Înțelegi ?

— Da, răspunse Toby cu jumătate de voce.

— De acum încolo, când ies seara, vei avea o persoană care va sta cu tine până mă întorc. S-a înțeles ?

— Da.

— Bun.

Discuția fiind încheiată, Luck duse ceașca de cafea la gură.

— Dar cei doisprezece dolari ? În privința lui Toby, discuția nu era terminată. Sunt din banii pe care-i economiscam să-mi cumpăr o bicicletă.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a-i cheltui.

— Dar ar fi trebuit s-o plătești tu, dacă eu nu puteam, rationă Toby cu o logică perfectă. Ar fi trebuit s-o plătești, ba încă și în plus.

— Îți voi da doisprezece dolari cu o condiție, replică Luck. Îi dai telefon doamnei Jackson, îi spui ce-ai făcut și-i ceri scuze.

Se auzi un lung oftat înainte ca Toby să încuviințeze din cap.

— O K.

— Ai mâncat ? schimbă Luck subiectul.

— Cereale.

— Ai vrea şuncă şi ouă ?

— Sigur, aprobă Toby. Te ajut eu.

În timp ce băiatul aşeza masa, Luck puse şunca în tigaie şi sparse ouăle să le bată. Terminându-şi treaba înaintea tatălui său, Toby se duse la plită ca să se uite.

— Tăticule ? îşi dădu capul pe spate să-l privească pe tatăl lui cel înalt. Vrei să-mi povesteşti despre şoricelul maro ?

— Şoricelul maro ? se încruntă Luck la el, cu o expresie nedumerită.

— Îhî. Noaptea trecută când ai venit acasă mi-ai spus că ai vorbit cu un şoricel maro, îi explică Toby. Credeam că oamenii văd doar elefanţi roz când beau.

— Oamenii pot avea orice fel de iluzii când beau. Evident că a mea a fost un şoricel maro, murmură Luck. Trebuie să fi băut mai multe pahare decât mi-am dat seama.

— Din cauza mamei, aşa-i ? spuse Toby încet.

Se lăsă un moment de tăcere, după care Luck îi aruncă o privire zâmbitoare.

— Ce vrei să facem astăzi ? Vrei să mergem la pescuit ? Să ne plimbăm cu barca ? Spune doar.

El evitase intenţionat întrebarea fiului său şi Toby ştia că nu era nevoie s-o repete.

— Să mergem la pescuit, hotărî Toby.

— Pescuit să fie, încuviinţă Luck şi zâmbi ciufulind părul şaten al fiului său.

Două ore mai târziu, vasele erau spălate, paturile făcute şi ei stăteau în barca ancorată într-un golfuleţ al lacului Namakagon. O pădure deasă se întindea pe ţărmul sinuos al lacului, ocazional făcând loc câte unei fâşii de nisip. Un ames-

tec de foioase şi conifere forma o combinaţie de nuanţe de verde. Suprafaţa netedă a lacului reflecta pădurea, cămin pentru ursul negru, cerb şi alte vieţuitoare sălbatice.

Sprijiniseră undiţele de marginile bărcii. Toby stătea rezemat pe spate la locul lui, cu picioarele întinse în faţă şi cu mâinile la ceafă drept pernă. Se uita la norii pufoşi de pe cerul albastru cu o încruntare concentrată.

Luck era la fel de relexat, totuşi suspicios din cauza tăcerii lungi, întreruptă doar de clipocitul valurilor pe lemnul bărcii sau de strigătul vreunei păsări. Cu coada ochiului studia expresia preocupată a fiului său.

— Se pare că te gândeşti profund, Toby, observă el şi-şi mută privirea când fiul său se uită la el. Ce-i în capul tău ?

— Încercam să-mi imaginez ceva. Toby îşi întoarse capul, cu expresia de concentrare rămasă pe faţă. Ce face cu exactitate o mamă ?

Întrebarea făcu ca ochii lui Luck să se mărească uşor. Asta îl făcu să recunoască faptul că fiul lui nu avusese niciodată parte de o adevărată viaţă de familie — tată, mamă, copii. Avea doar un bunic care trăia, şi nici un unchi sau vreo mătuşă. În timpul anului şcolar, weekendurile le petreceau uneori împreună. Luck îi permitea adesea fiului său să-şi invite un prieten, cu care îsi petrecea după-amiaza şi rămânea uneori peste noapte. Toby însă nu rămăsese niciodată peste noapte la nici unul din prietenii lui.

Întrebarea era una generală — şi una foarte serioasă. Nu putea evita să răspundă.

— Mamele fac tot felul de lucruri. Gătesc, spală vasele, fac curat în casă, au grijă de tine când ești bolnav, spală și calcă rufele, tot felul de lucruri ca acestea. Uneori au și serviciu în timpul zilei. Mamele își amintesc zilele de naștere fără a li se atrage atenția, fac fel de fel de bunătăți și inventează jocuri atunci când ești plictisit.

Știa că era un răspuns incomplet, deoarece lăsase la o parte dragostea și afecțiunea, pe care nu știa cum să le descrie.

Când Luck termină, își privi fiul. Acesta se uita la cer, încruntarea datorată concentrării fiind înlocuită de o privire gânditoare.

— Cred că avem nevoie de o mamă, anunță el după câteva secunde.

— De ce? Constatarea atinsese mecanismul de apărare al lui Luck și-l făcu să riposteze. De când tu și cu mine n-am fost în stare să ne descurcăm singuri? Credeam că avem un sistem care funcționează bine.

— Ne descurcăm, tăticule, îl asigură Toby, apoi oftă. Doar că am obosit să spăl vasele și să-mi fac patul.

Colțurile gurii lui Luck se ridicară într-un zâmbet.

— Având o mamă nu înseamnă că ai fi scutit de partea ta din treburile gospodărești.

Desfăcându-și mâinile de sub cap, Toby se ridică în șezut.

— Cum faci să găsești o mamă?

— Asta-i problema mea, clarifică Luck. Ca tu să ai o mamă, ar trebui să mă căsătoresc din nou.

— Crezi că ți-ar plăcea să te însori din nou?

— Nu crezi că întrebarea ta devine un pic cam personală ?

Şi puţin cam jenantă, gândi Luck când se ridică în şezut, încruntat.

— Eu sunt fiul tău. Dacă nu poţi vorbi cu mine despre asta, cu cine poţi s-o faci ? raţionă Toby.

— Eşti mult prea matur pentru vârsta ta. Ochii albaştri ai lui Luck străluciră de umor sec când întâlni privirea sinceră a fiului său.

— Dacă te însori din nou, ai putea avea mai mulţi copii, accentuă Toby. Te-ai gândit la asta?

— Da, şi nu ştiu dacă aş putea stăpâni încă unul ca tine, glumi Luck.

Cu un oftat exasperat, Toby protestă :

— Tăticule, vrei, te rog, să fii serios ? Încerc să discut inteligent cu tine. Nu-i necesar să ai un alt băiat. Ai putea avea o fetiţă.

— Despre asta este vorba ? Vrei fraţi şi surori ?

În spatele tuturor acestor întrebări ale copilului se afla interesul pentru o mamă. Mai devreme sau mai târziu, Luck simţea că va trebui să dezvăluie motivul.

— Ştii că este chiar imposibil să am o conversaţie ca de la fiu la tată cu tine ? declară Toby cu o iritare de adult. Niciodată nu îmi răspunzi la întrebări — doar îmi pui tu altele. Cum o să învăţ vreodată ceva ?

— Bine. Luck îşi încrucişă braţele şi adoptă o înfăţişare serioasă. Ce vrei să ştii ?

— Dacă întâlneşti fata care trebuie, te vei însura din nou ?

— Da, dacă întâlnesc fata potrivită, cedă Luck dând încet din cap.

Cu un zâmbet satisfăcut, Toby se întoarse la locul lui, în poziția inițială, cu ceafa pe brațe și se uită la cer.

— Te voi ajuta s-o cauți.

Luck răsuflă adânc, deschise gura să spună ceva, după care se hotărî că era mai înțelept să lase subiectul baltă.

* * *

Căsuța de la lac era construită din bârne, completată cu o verandă cu vedere la lacul de peste drum. Structura rustică dar modernă era așezată într-un luminiș de pădure. Pinii deși formau un semicerc în jurul ei.

În weekend, Eve Rowland și părinții ei veniseră să facă pregătiri pentru vară. Fusese o treabă veselă să-și deschidă din nou casa de vacanță și să evoce amintiri fericite din vara precedentă.

Stând pe verandă, Eve se uita la azurul apelor lacului Namakagon. Aici, în pădurile de nord din Wisconsin și Minnesota, era locul unde se născuse legenda despre Paul Bunyan și boul lui albastru, Babe. Conform legendei, Paul și Babe tropăiseră prin Namakagon, care fusese de zece ori mai mare. Drept rezultat s-au format lacurile mai mici din jur — Crystal, Trapper, Little Bass și altele. Eve își amintea cum se uita la harta zonei când era copil și credea în povești. Figura mitică a lui Paul Bunyan fusese tot atât de

reală pentru ea ca iepurașul de Paști, sau moș Crăciun, chiar dacă el nu lăsa daruri.

Ea-și ridică fața spre cerul albastru și inspiră aerul curat, mirosind a brad. Spre nord, aproape de Grand View, se afla cumpăna apelor. De-a lungul acestei linii invizibile, toate râurile de la nord se vărsau în marile lacuri. Mai la sud era cumpăna apelor care în final se vărsau în golful Mexic.

Cu un oftat de mulțumire, Eve se întoarse si intră în căsuță. Aceasta era mică, avea doar două dormitoare, iar camera de zi era separată de bucătărie printr-o masă. Lăsă ușa batantă să se închidă. Tatăl ei avea împrăștiate pe masă uneltele de pescuit și le aranja. Mama ei era în bucătărie, pregătind o salată de cartofi pentru masa de seară.

— Nu te superi dacă iau masina ? întrebă Eve. Vreau să merg la băcănie. Nu mai am șampon și o să am nevoie de lotiune pentru soare.

— Sigur. Tatăl său băgă mâinile în buzunarul de la pantaloni și-i aruncă cheile de la mașină.

— Ai nevoie de ceva ? Eve se aplecă să-și ia portofelul de pânză pe care-l lăsase pe sofa.

— Poate niște lapte, răspunse mama ei, dar în afară de asta, nu-mi vine altceva în minte.

— Bine. Mă întorc mai târziu ! strigă Eve peste umăr când împinse ușa de la verandă.

Strecurându-se în scaunul din spatele volanului, Eve se simțea la fel de veselă și însorită ca după-amiaza de vară. Materialul din care erau făcuți pantalonii și bluza era de un galben vesel, brodat cu alb. Părul îi era strâns cu o bandă

elastică albă, scoţându-i în evidenţă ovalul feţei.

Era un drum scurt până la combinaţia de băcănie şi magazin general care-i servea pe toţi cei din jur. Familia Rowland făcuse cumpărături de acolo de multe ori, în vara trecută, aşa că Eve era o faţă familiară proprietarilor. Trăncăni cu ei câteva minute când îşi plăti cumpărăturile.

Când se porni să plece, auzi vocea unui bărbat care cerea să vorbească cu proprietarul. Suna vag familiară, dar când se întoarse să vadă dacă era cineva cunoscut, bărbatul era ascuns vederii ei de un panou despărţitor. Omul având afaceri cu proprietarul şi fiind posibil să nu-l cunoască, Eve ieşi din prăvălie ştergându-şi incidentul din minte.

Îşi lăsase maşina în locul de parcare al băcăniei. Se îndreptă spre ea, dar doar când ajunse mai aproape începu să-şi dea seama că ceva nu era în regulă. Îşi încetini paşii şi ochii i se măriră a neîncredere la vederea ştergătorului rupt şi a găurii din parbriz.

Împietrită, Eve se uită absentă pe geamul lateral şi văzu o minge de base-ball zăcând pe locul din faţă. Reacţionând mecanic, deschise portiera şi apucă mingea din mijlocul cioburilor.

— Asta-i mingea mea ! se auzi vocea unui băieţel.

Prea înlemnită pentru a fi supărată sau necăjită, Eve se întoarse să se uite la el. O şapcă de base-ball era cocoţată peste o claie de păr şaten-închis, iar o pereche de ochi albaştri nevinovaţi, care nu clipeau, se uitau la ea. Eve îl judecă pe

copil ca fiind între opt şi nouă ani. Avea senzaţia că-l mai văzuse undeva, posibil la şcoală.

— Tu ai făcut asta ? gesticulă fata spre parbrizul spart, folosind aceeaşi mână care ţinea mingea.

— Nu chiar. Vedeţi, tatăl meu mi-a cumpărat această mănuşă nouă de base-ball. Îşi privi mănuşa prea mare de pe mâna stângă. Noi încercam să vedem cum merge. I-am cerut tatălui meu să-mi arunce o minge cu putere ca să-mi dau seama dacă mănuşa este bună, ca să nu mă doară mâna. Numai că atunci când a aruncat-o, era prea sus şi mingea a lovit vârful mănuşii mele, apoi a sărit şi a intrat în maşina ta. Trebuie că am atins-o, declară el cu un zâmbet gânditor. Dar tăticu a fost cel care a aruncat-o, eu doar n-am prins-o.

— Un loc de parcare nu este un loc de joacă.

În acel moment era singurul lucru care-i trecuse prin cap Evei să-l spună. Era un fel de protest neputincios, lipsindu-i puterea de a mai schimba ceva.

— Ştim asta acum, încuviinţă băiatul.

— Unde-i tatăl tău ? întrebă Eve.

— S-a dus la prăvălie să vadă dacă ei ştiu cui îi aparţine maşina, explică Toby. Mi-a spus să stau aici pentru cazul în care te-ai întoarce în timp ce el este plecat.

Comentariul îi trezi amintirea bărbatului care fusese în prăvălie, cerând să vorbească cu proprietarul. Se întoarse atunci când auzi aceeaşi voce întrebând :

— Este maşina dumitale ?

— Este a tatălui meu. Eve își termină cuvintele în timp ce se întorcea cu fața la tatăl băiatului.

Răceala șocului o făcu să-i înțepenească picioarele. Era străinul pe care-l întâlnise săptămâna trecută. Părul lui ciufulit, ondulat, îi cădea pe frunte. Lumina soarelui adăuga o vitalitate aspră acestor trăsături masculine frumoase.

Eve aștepta, ținându-și inconștient respirația, ca el s-o recunoască, în timp ce se pregătea să observe acea gură, cu zâmbetul pregătit, formând cuvintele „șoricel maro". Dar asta nu se întâmplă. El n-o recunoștea. Evident, combinația dintre băutură și umbrele nopții începătoșaseră imaginea ei în mintea lui.

El se uită la mingea de base-ball din mâna ei.

— Sper că Toby v-a explicat ce s-a întâmplat. Expresia lui era plăcută, dar serioasă.

— Da, mi-a explicat. Era conștientă de cât de tare îi bătea inima. Cel puțin a spus că dumneata ai aruncat mingea și el a ratat-o.

— Mi-e teamă că așa s-a întâmplat, recunoscu el. Firește, voi plăti costul reparației mașinii tatălui dumitale, domnișoară...

— Rowland, Eve Rowland, se prezentă ea, fiind bucuroasă că sacul de cumpărături dintr-o mână și mingea din cealaltă o împiedicau să dea mâna cu el.

— Numele meu este Luck McClure și acesta este fiul meu, Toby. El își lăsă mâna pe umărul băiatului cu mândrie paternă. Ne petrecem vara la o casă de pe lac, la câteva mile de aici.

Eve era sigură că înțelesese greșit numele.

— Ai spus Luke McClure ?

— Nu, zâmbi el. Este Luck — de la noroc. Deşi în realitate numele de Luck derivă de la Luke sau Lucius. Este unul dintre acele nume de familie care se transmit din generaţie în generaţie

— Înţeleg, murmură ea şi se uită la Toby. În cele din urmă înţelegea de ce băiatul i se păruse cunoscut la început. Între el şi tată exista o asemănare izbitoare.

— Cu parbrizul spart, n-o să fii în stare să conduci până acasă, observă Luck. Aş apreţia dacă ne-ai lăsa să te ducem noi cu maşina.

Date fiind împrejurările, Eve îi acceptă oferta

— Da, mulţumesc, dădu ea din cap.

— Poţi să-mi dai mingea de base-ball înapoi? interveni băiatul.

— Bineînţeles, i-o întinse ea.

— Maşina noastră este parcată acolo, îi atrase atenţia Luck McClure, îndrumând-o spre un Jaguar, ultimul model. Spuneai că maşina este a tatălui dumitale ?

— Da, el este la căsuţă.

— Acolo vrei să te duc ?

Deschise uşa pasagerului pentru ea, în timp ce Toby se urcă pe bancheta din spate.

— Da. Părinţii mei şi cu mine petrecem vara acolo.

Eve aşteptă ca el să se instaleze la volan, pentru a-i indica direcţia.

— Nu-i departe de casa noastră, comentă el şi Eve îşi dori ca aceasta să fi fost în direcţie opusă. Ştia că el o putea recunoaşte în orice minut,

ceea ce ar face lucrurile jenante. Voi aranja cu tatăl dumitale să-i plătesc parbrizul.

Eve se întrebă dacă nu cumva era un apropo la sexul ei, insinuând că ea nu era capabilă să facă aranjamente adecvate fiindcă era femeie. Se îndoia, totuşi. Luck McClure avea toate calităţile unui bărbat, dar n-o frapase ca un tip misogin. Mai probabil, el voia să se înţeleagă direct cu proprietarul maşinii. Ceea ce ei îi convenea de minune. Cu cât îl vedea mai puţin, cu atât mai mici erau şansele ca el s-o recunoască.

Un cap cu o şapcă de base-ball intră în câmpul ei vizual când băiatul se aplecă spre ea.

— Credeam chiar că ai să înnebuneşti când o să vezi ce ţi-am făcut la maşină. Cum de n-ai înnebunit ?

— Eram prea înmărmurită. Nu-mi venea să cred.

— Nici eu n-am crezut când s-a întâmplat, admise Luck cu un chicotit.

*
* *

Părinţii ei îşi reveniră repede din surprinderea iniţială văzând un bărbat străin şi un băieţel însoţind-o pe Eve în casă. Ea îi prezentă, după care Luck se apucă să le explice cum s-a spart parbrizul. Arătându-şi înţelegerea lui tipică, tatăl ei nu se supără, mai mult se amuză.

În timp ce ei discutau, Eve se duse în bucătărie cu laptele pe care-l cumpărase. Rămase la despărţitura ce unea cele două încăperi, satisfăcută să observe felul lipsit de complicaţii în care

Luck McClure le relata întâmplarea părinților ei. Era un dar pe care puțini oameni îl aveau.

Cu toată aparenta lui prietenie, Eve nu se îndoia că el era o fire autoritară. Exista ceva în felul lui de a fi care impunea respect.

Privirea ei trecu la băiatul care stătea lângă Luck. Asculta atent la tot ce spunea tatăl său, posedând un spirit de responsabilitate ciudat de matur pentru un băiat de vârsta lui.

Eve nu mai avea nici un motiv să rămână în bucătărie. Cum nu voia să ia parte la conversația dintre părinții ei și Luck McClure, își luă loțiunea pentru soare și șamponul și se îndreptă către dormitorul ei. Făcu pauză în fața oglinzii de deasupra măsuței de toaletă și-și studie imaginea.

Trăsăturile nu-i erau așa de senine ca de obicei. Eve își pipăi gura gingașă și plină, urmărindu-i curba cu degetele. În ochii căprui se adăugase o sclipire de entuziasm. Cauza erau Luck McClure și întrebarea : oare când o va recunoaște el ?

Cu veselul galben al pantalonilor și bluzei, Eve admise în sine că nu arăta a șoricel maro. Dacă nu altceva, o floare a soarelui era mai potrivită — cu petalele ei galbene și mijlocul maro.

— Chiar că ești o oglindă a vanității, murmură Eve și se îndepărtă de imaginea reflectată înainte de a fi prea preocupată de înfățișarea ei.

Dar în subconștient luă hotărârea să nu se mai îmbrace în maro. De acum încolo, doar culori strălucitoare se vor adăuga la garderoba ei. Hainele terne nu-i ameliorau înfățișarea. Șoricel maro — cuvintele lui o urmăreau, cu amintirile acelei nopți.

Eve se temea de vremea când o va întâlni pe soția lui Luck, pentru că în această comunitate mică era imposibil ca drumurile să nu li se întâlnească în cursul verii. Ar fi o nebunie să încerce s-o evite. Ce să-i spui unei femei al cărei soț încercase să te agațe ?

Oare ce fel de căsătorie avea el ? Spusese că era singur acasă și voia să vorbească cu cineva. Era clar că el și nevastă-sa aveau necazuri, concluse Eve. Sau poate că el era tipul care oricum călca pe de lături. Nu — îndepărtă ea gândul. Să flirteze putea fi ceva firesc la el, dar Luck McClure nu era genul care să depășească limitele cuvintelor. Exista prea multă profunzime la el ca să fie superficial.

Dar ce importanță avea ? Era caraghios să-și piardă timpul gândindu-se la un bărbat însurat, indiferent cât de interesant și atrăgător era.

Sunetul ușii batante și încetarea vocilor din camera din față o făcură pe Eve să se întoarcă spre ușa dormitorului ei. Ascultă și auzi cum se deschide portiera mașinii de afară. Bărbatul înalt, remarcabil, și fiul lui plecau.

Era chiar bine. Acum putea să iasă din ascunzătoare — dându-și seama, se opri în fața ușii. Se ascunsese. Se ascunsese fiindcă nu voia ca el să-și aducă aminte că ea era un șoricel maro, urât. Deci asta făcuse ? Se băgase într-o gaură, exact ca un șoricel.

Nu se va mai întâmpla niciodată, hotărî Eve, și-și părăsi „gaura" pentru a se întoarce în camera din față. Singurul ocupant al acesteia era mică-sa. Eve se uită în jur, remarcând că Jaguarul dispăruse de pe alee.

— Unde este tata ? întrebă ea.

— Domnul McClure l-a dus înapoi la mașină. Au telefonat la un atelier. Vine un om acolo să ia mașina noastră și să înlocuiască parbrizul, explică maică-sa. Se va întoarce repede.

O oră mai târziu, tatăl ei se întoarse, dar mecanicul fu cel care-l aduse înapoi, nu Luck McClure.

CAPITOLUL III

Familia Rowland rămăsese fără mijloc de transport pentru două zile. În dimineaţa celei de a treia zile, proprietarul atelierului livră maşina completată cu un parbriz nou. Ziua începuse cu un cer gri şi ameninţător. La ora la care fusese maşina returnată începea să picure. La prânz, ploua de-a binelea, obligând-o pe Eve să stea în casă.

Părinţii ei hotărâră să-şi înprospăteze rezervele de alimente în acea după-amiază. O invitară pe Eve să vină cu ei, dar deoarece plănuiau să-şi mai viziteze şi nişte prieteni, ea refuză.

În zilele ploioase, îi făcea plăcere să se ghemuiască în pat cu o carte, dar acum era prea agitată ca să citească. Fiindcă avea o după-amiază întreagă la dispoziţie, se hotărî să coacă ceva şi intră în bucătărie să facă o prăjitură cu ciocolată, preferata tatălui ei.

În curând, mirosul delicios al prăjiturilor care se coceau în cuptor umplu casa şi alungă tristeţea zilei cenuşii şi ploioase. Două tăvi se răceau pe masa din bucătărie. Se uită prin geamul de la cuptor pentru al treilea rând. Prăjiturelele înce-

peau să se rumenească, şi după un minut vor fi gata.

Îi ajunse la ureche un zgomot de paşi pe veranda de lemn, făcând-o să plece din faţa cuptorului. O clipă după aceea, cineva ciocăni la uşă. Eve aruncă o privire spre cuptor şi se duse să deschidă uşa. Pe partea de sus a rochiei de catifea se afla o dâră de făină. Se scutură cu mâna, dar nu reuşi decât s-o întindă. Încă se mai scutura când deschise uşa.

Materialul albastru al canadienei lucea de ploaie peste o pereche de umeri laţi. Eve se trezi în faţa unor ochi albaştri, frapanţi.

O traversă un fior la vederea lui Luck McClure de cealaltă parte a pragului. Umezeala dădea o tentă neagră părului lui şaten închis. Lângă el se afla Toby, cu căpşorul pierdut în gluga trasă până pe ochi şi legată sub bărbie. Dincolo de acoperişul verandei, ploaia cădea deasă ca o draperie.

— Bună, domnule McClure, îşi regăsi Eve vocea pentru a-l saluta cu calm.

Un zâmbet uşor se zărea pe gura lui, dându-i un aer fermecător.

— M-am oprit să...

Explicaţia lui fu întreruptă de ceasul de la cuptor care sună pentru a-i aminti Evei că prăjiturile erau gata.

— Scuzaţi-mă, am ceva în cuptor. Bunele maniere îi dictau să-i invite în casă şi ea deschise repede uşa. Intraţi, îi invită ea în grabă şi fugi în bucătărie să scoată prăjiturile din cuptor înainte de a se arde.

Auzi în spate deschizându-se uşa şi paşi apropiindu-se.

— Nu uita să te ştergi pe picioare, tăticule, murmură Toby.

Deschizând uşa de la cuptor, Eve luă o mănuşă ca să nu să se ardă şi scoase tava. O altă tavă cu aluat pregătit pentru copt stătea pe masă. Ea o luă şi pe aceasta, o băgă înăuntru şi închise uşa de la cuptor.

Duse tava cu prăjiturile fierbinţi pe masă, unde alte prăjituri se răceau, conştientă că Luck McClure şi fiul lui o urmaseră în bucătărie.

— V-aş putea fi de folos cu ceva ? se oferi ea, începând să scoată prăjiturile din tavă cu o paletă.

— I-am spus tatălui dumitale să-mi folosească maşina dacă are drumuri de făcut în timp ce a lui este la atelier, explică Luck. M-am oprit să văd dacă are nevoie de ea.

— Ne-a fost adusă azi-dimineaţă, se întoarse Eve să-i răspundă şi simţi cum privirea lui o cercetează.

Obrajii îi erau roşii de la căldura cuptorului, dar şi din cauza privirii lui. Era o privire pe care el ar fi aruncat-o oricărei femei semi-atrăgătoare — constatarea unui bărbat asupra felului în care arăta ea — dar asta nu atenuă efectul asupra ei.

Toby apăru lângă Eve. Se uită pe bufet să vadă ce face ea. Desfăcându-şi gluga, şi-o trase de pe cap, ciufulindu-şi părul.

— Ce faci ? întrebă el curios.

— Prăjituri de ciocolată.

Ea îi zâmbi în treacăt şi continuă să scoată prăjiturile cu paleta.

El inspiră adânc, ochii rotindu-i-se în cap de încântare.

— Miros bine.

— Ai vrea una ? îi oferi Eve. Se uită la Luck, care intrase în câmpul ei vizual. Pot să-i dau o prăjitură ?

— Sigur, aprobă el cu o mișcare a capului.

Toby apucă una pe care ea tocmai o pusese pe platou.

— Ai grijă, îl avertiză ea, dar era prea târziu.

Toby își retrăsese deja mâna, suflând în degetele arse.

— Sunt fierbinți, spuse el.

— Firește. Abia le-am scos din cuptor. Încearcă una din spate. Arătă cu paleta. Au avut timp să se răcească.

El luă una din prăjiturile indicate și mușcă din ea. În timp ce mesteca, studie prăjitura.

— Sunt într-adevăr bune, declară el.

— S-o ajuți pe mama ta să-ți facă și ție, îi zâmbi Eve la acest compliment.

— Eu nu mai am mamă, replică Toby absent și mai mușcă din prăjitură.

Această declarație a băiatului o făcu să se simtă șocată. Îndrăzni o privire jenată spre Luck. Problemele lui de acasă se terminaseră printr-un divorț ? Cu excepția unei oarecare inexpresivități resemnate, el nu părea deranjat de vorbele fiului său.

— Soția mea a murit când Toby era mic, explică Luck și se uită la fiul lui. Colțurile gurii i se ridicară a zâmbet. Toby și cu mine suntem singuri de câțiva ani, dar mi-e teamă că talentele noastre gospodărești nu se extind până la coptul prăjiturilor.

— Înțeleg, murmură Eve, fiindcă nu știa ce altceva să zică.

Cunoașterea faptului că era căsătorit o făcuse să se simtă în siguranță față de evidenta lui atracție masculină. Descoperirea că era văduv o prinse nepregătită, tulburând-o.

— Pot să mai iau o prăjitură ? întrebă Toby după ce-și linse crema de ciocolată de pe degete.

— Bineînțeles.

Ea făcuse o cantitate mare, așa că erau destule. Prăjiturile de casă erau în mod evident o delicatesă specială pentru băiat.

— De ce nu încerci una, tăticule ? Nu știi ce pierzi.

— Servește-te, îl invită Eve și se dădu într-o parte ca să scoată ultimele prăjituri.

În timp ce Luck ținea cont de ofertă și-și lua o prăjitură, ea puse tava goală pe bufetul alăturat și începu să scoată cocă cu lingura din bolul mixerului. Curiosul Toby o urmă.

— Asta ce este ?

— Este un bătător de aluat. Când pui aluatul în cuptor, se transformă în prăjituri.

Începea să fie clar pentru ea că totul era nou pentru el.

— Cum le faci ? Se uită în sus la ea, încruntat și gânditor.

— Este o rețetă pe spatele ambalajului de ciocolată. Obișnuința de a-i învăța pe alții era prea adânc înrădăcinată în Eve ca să scape ocazia de a împărtăși cunoștințe acolo unde se trezea interesul. Se opri din treabă ca să ia ambalajul gol de ciocolată și să i-l arate.

— Este chiar aici. Indică toate ingredientele și cum să le faci.

Cu prăjitura într-o mână și ambalajul cu rețeta pe el în cealaltă, Toby se duse în partea opusă a bucătăriei și o studie cu mare concentrare. Când Luck se sprijini cu un șold de bufet lângă Eve, ea începu să realizeze cât de limitat era spațiul bucătăriei.

— Este ceva foarte plăcut la o bucătărie plină cu miros de prăjituri într-o zi ploioasă. Chiar te face să te simți ca într-un cămin, remarcă Luck.

— Da, așa este, încuviință Eve și simți că acea intimitate întâmplătoare o tulbura.

— Ai mâncat vreuna din prăjiturile astea? Sunt bune, își confirmă Luck opinia.

— Nu încă, recunoscu ea, și se întoarse să-i spună că era cafea în vasul electric dacă voia o ceașcă, dar când deschise gura el îi strecură o prăjitură caldă înăuntru.

— O bucătăreasă ar trebui să-și guste produsele, insistă el cu o ironie inofensivă.

Fu o clipă de surpriză când ochii ei întâlniră sclipirea de umor dintr-ai lui. Apoi dinții ei se înfipseră instinctiv să muște o bucățică. Luck ținu de prăjitură până când ea mușcă, iar restul i-l dădu în mână.

Cu gura plină, bunele maniere îi dictau să nu vorbească până când nu mestecă și înghite. Nu era ușor să facă acest lucru sub ochii lui care o urmăreau, mai ales când el luă notă de limba care ieși să lingă ciocolata de pe buze. Inima ei începu să duduie ca o locomotivă care urca un deal.

— O s-o termin mai târziu cu niște cafea, spuse Eve punând prăjitura mușcată pe bufet, nevrând să treacă prin experiența de a fi observată din nou de Luck.

Luă lingura și se apucă să pună în tavă aluatul de prăjituri, concentrându-se.

— Și eu credeam că Eva l-a tentat pe Adam cu un măr, rosti Luck agale. Când ai descoperit că merge mai bine cu o prăjitură ?

Din nou privirea ei se aținti asupra lui, surprinsă că el își amintea numele ei și uluită de implicația cuvintelor lui. Indiferent cât încerca, Eve nu putea rămâne indiferentă la gluma lui cu iz sexual. Era cu mult mai priceput la acest joc decât ea.

— Ce înseamnă a tenta ? interveni Toby cu curiozitate.

Luck se întoarse către fiul său, fără să fie supărat de întrebare sau de faptul că Toby auzise.

— Este ca și cum ai pune o râmă în cârligul undiței. Peștele nu poate rezista să nu muște.

— Oh ! Cu curiozitatea satisfăcută, atenția lui Toby se îndreptă asupra altor lucruri. Puse ambalajul de ciocolată pe bufetul unde Eve îl lăsase înainte... Nu sunt greu de făcut, tăticule. Crezi că am putea face câteva prăjituri cândva ?

— În următoarea zi ploioasă vom face o încercare, promise Luck și se uită la Eve. Dacă avem necazuri, îi putem da Evei un telefon.

— Îhî, fu de acord Toby cu un zâmbet larg.

Pe neașteptate, tocmai când Eve hotărâse că Luck urma să rămână în bucătărie pentru restul după-amiezii, el se îndepărtă de bufet.

— Toby și cu mine am profitat destul de ospitalitatea ta. Ar fi mai bine să plecăm.

Ceasul de la cuptor semnaliză că celălalt rând de prăjituri era gata. Sunetul îi permise să se întoarcă și să-și ascundă dezamăgirea că el pleca. De asemenea, îi permise să-și amintească motivul vizitei lui.

— Drăguț din partea ta că te-ai oprit, replică Eve, scoțând prăjiturile din cuptor.

— A fost cel mai puțin din ce puteam face, insistă Luck și se opri din drum. Ea fu obligată să se uite în adâncul ochilor lui albaștri. Pe buzele lui plutea un zâmbet. Sper că m-ai iertat pentru ce s-a întâmplat cealaltă dată când ne-am întâlnit.

Ea se albi din cauza șocului când își dădu seama.

— Deci îți amintești !

Deși zâmbetul rămânea, o cută atrăgătoare se adăugase expresiei lui.

— Vorbeam despre parbrizul spart. Mai exista și altceva de care trebuia să-mi amintesc ?

Ea simțea curiozitatea privirii lui care cerea un răspuns, unul cu care fusese cât pe ce să se dea de gol.

— Nu, bineînțeles că nu, rosti ea cu un zâmbet nervos pe față, pulsul alergându-i cu o mie de mile pe oră.

Pentru un moment jenant, ea crezu că el o s-o mai întrebe, dar după aceea îl auzi mergând spre camera din față și spre ușă.

— Salută-i pe părinții tăi din partea mea.

— O voi face, promise ea și se întoarse când cei doi erau la ușă.

— La revedere, Eve, îi făcu Toby cu mâna.

— La revedere, repetă şi Luck.

Căsuţa părea teribil de tăcută şi pustie după plecarea lor. Ploaia de dincolo de ferestre părea s-o ţină închisă înăuntru şi din pereţi picura singurătatea. Eve îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză la masă să termine prăjitura pe care i-o dăduse Luck. Aceasta îşi pierduse savoarea.

*
* *

Săptămâna următoare, Eve se oferi să se ducă la băcănie pentru a cumpăra pâine, lapte şi alte articole importante, astfel ca părinţii ei să se poată duce cu prietenii la o plimbare cu barca. Când ajunse la băcănie, remarcă imediat Jaguarul parcat în faţa acesteia. Nu-şi dădea seama de strălucirea de bucurie din ochii ei.

Luck şi Toby tocmai ieşeau din magazin cu braţele pline de cumpărături, când intră.

— Bună.

Salutul ei vesel era un pic emoţionat.

Zâmbetul pe care i-l acordă Luck, făcu să-i crească pulsul.

— Astăzi eşti în siguranţă. Toby şi-a lăsat acasă mingea şi mănuşa de base-ball, spuse el.

— Bine. Tocmai mă întrebam dacă să mă opresc aici sau nu, râse Eve, mintind, fiindcă nu acordase nici un gând parbrizului spart.

— Uite ce am cumpărat ! Toby căută în sacul mai mic pe care-l căra şi scoase un pachet cu bucăţele de ciocolată. O să facem prăjiturele data viitoare când plouă.

— Sper să-ţi reuşească, zâmbi ea.

— Şi eu, murmură Luck sec şi-l apucă pe băiat de umăr. Hai să mergem, Toby. Ne mai vedem, Eve, dădu el din cap folosind aceste cuvinte vagi care nu-l angajau cu nimic.

— Pa, Eve.

Zâmbetul de pe faţa ei se duse când îi observă plecând. Intră să-şi facă cumpărăturile.

*
* *

— Când presupui că o să plouă din nou? Toby cerceta cerul albastru pentru a zări nori negri, dar nu era nici un semn, nici măcar un norişor alb. Se trânti în genunchi pe prosopul de baie întins de Luck. Firicele de nisip erau lipite de tălpile lui ude ca şi restul trupului, de la înotul în lac... A trecut aproape o săptămână.

— Poate că este secetă, sugeră Luck cu umor sec.

— Foarte nostim ! Toby se încruntă şi se întoarse să se uite printre gene la lumina soarelui reflectată de suprafaţa lacului... Apa este foarte caldă. Mergi să înoţi ?

— Puţin mai târziu, răspunse Luck, pe care căldura soarelui îl moleşea.

O minge roşie de plajă sări în nisip lângă el şi se rostogoli pe prosopul lui. Luck începu să se ridice în şezut când sosi proprietarul mingii.

— Iertaţi-mă, se scuză o voce feminină.

Întorcându-se, el se sprijini într-un cot, în timp ce o blondă cu un trup frumos, într-un

bikini foarte sumar, îngenunche în nisip și apucă mingea. Zâmbetul ei era larg dar fals.

— Nu s-a întâmplat nimic, o asigură el și-i remarcă șanțul dintre sâni când aceasta se apleacă să ia mingea.

Privirea lui se ridică spre fața ei și-i observă luminița din ochi. Cu istețime, el ghici că totul fusese un truc pentru a-i atrage atenția. Era un joc vechi. Dar în ciuda ambalajului frumos, el descoperi că nu era interesat să-l joace.

Blonda așteptă câteva minute, dar el nu se pretă la jocul așteptat. Pe fața ei trecu o umbră de dezamăgire, înlocuită repede de un zâmbet rușinat. Sculându-se cu o mișcare plină de grație, alergă înapoi la prietenele ei.

— Blonda aceea era mortală, nu, tăticule ?

Amuzat, Luck privi peste umăr la fiul său care continua să se uite după fata cu corp frumos.

— Da, bănuiesc că era, încuviință el inexpresiv și se uită la trio-ul care se juca cu mingea, după care se ridică în șezut, nemaidând atenție blondei.

— Și ea gândea despre tine că ești drăguț, observă Toby cu un zâmbet șmecheresc. Am văzut ce privire sexy ți-a aruncat.

— Vezi prea multe. Luck îl împinse în joacă în nisip și-l țintui acolo.

— De ce nu te însori cu o fată ca ea ?

Luck oftă. Crezuse că subiectul fusese uitat. Își scutură capul cu exasperare.

— Aparențele nu înseamnă totul, fiule. Sărind în picioare se apleacă să-l tragă pe Toby în sus. Hai să mergem să înotăm.

— Să vedem cine ajunge mai repede ! îl provocă Toby şi o rupse la fugă.

Luck se luă după el, paşii lui mari acoperind repede distanţa dintre ei. Intră în apă până la genunchi, apoi se avântă înainte. Loviturile puternice de braţe îl purtară în curând în apa adâncă, unde aşteptă ca Toby să-l ajungă.

— La ce te gândeşti, drăguţă doamnă ? murmură Luck cu o voce pe care o auzea doar el singur. M-ai părăsit pentru altcineva ?

Imaginea soţiei sale îi apăru din ceaţa gândurilor, cu faţa râzând spre el în timp ce-l trăgea în patul lor. Trăsăturile ei erau şterse ca într-un vis, dar nu-i mai provocau acea durere ascuţită. Timpul o redusese la o amintire frumoasă care venea să-l bântuie din când în când.

Deşi încă poseda apetitul sexual al unui bărbat normal, dorinţa emoţională părea să-l fi părăsit. Cu excepţia lui Toby, toate lucrurile bune din viaţă erau în trecut. Ziua de mâine părea goală, fără nici o promisiune.

Un hohot de râs feminin de pe ţărmul lacului îi atrase privirea spre plajă şi blonda seducătoare. Îndrăzneala ei de a-i atrage atenţia îl lăsase rece, cu toate că-i plăcuse ce văzuse. El găsea că o abordare subtilă era mai sexy — ca de exemplu când Eve îşi linsese ciocolata de pe buze. Ciudat că se gândise la ea în loc de soţia lui, Lisa, care obişnuia să-şi plimbe degetul în jurul marginii paharului.

O mână îl stropi cu apă în faţă. Luck clipi şi-şi şterse picăturile din ochi în timp ce Toby râse şi se îndepărtă înotând. Momentul de reflecţie se duse când el primi provocarea fiului său.

* * *

Tunetul bubui din cer, dezlănțuind un torent de ploaie care lovea ca un ciocan în acoperișul căsuței. O pală de vânt intră pe geamul de deasupra chiuvetei, ciufulind mătasea maronie a părului Evei, care spăla vasele de la masa de prânz.

Fulgerele brăzdau cerul.

— Dumnezeule, ce aproape este ! comentă maică-sa, întotdeauna puțin neliniștită în privința furtunilor violente.

— Partida de base-ball din Milwaukee a fost amânată din cauza ploii, oftă tatăl ei dezamăgit și închise radioul de deasupra frigiderului. Și aveau meci și duminică... Dacă tatăl ei avea o pasiune în afara pescuitului, acesta era base-ball-ul... Poate că se va însenina mai târziu în această după-amiază și... Fu întrerupt de țârâitul telefonului din camera cealaltă... Răspund eu.

— Dacă sunt Mabel și Frank, spune-le să vină încoace. Este o zi bună pentru jucat cărți, strigă soția lui după el.

La al treilea apel, el răspunse.

— Este pentru tine, Eve. Trebui să ridice vocea ca să fie auzit, din cauza furtunii.

Ștergându-și mâinile cu prosopul, ea se duse la telefon.

— Alo ?

— Bună, Eve. Sunt Toby. Toby McClure.

Ochii ei se măriră de surprindere.

— Bună, Toby. Un val de plăcere cuprinse vocea și expresia feței.

— Încerc să fac prăjiturele de ciocolată, zise el și ea zâmbi amintindu-și că aceasta era prima zi ploioasă de când Luck și el trecuse pe acolo. Dar nu pot să-mi închipui cum se obține crema din bucățelele de ciocolată și zahăr.

— Ce ? întrebă ea uimită în timp ce încerca să înțeleagă problema lui.

— Pe cutie scrie să faci cremă din bucățele de ciocolată și zahăr, explică Toby răbdător.

Eve își înăbuși râsul care amenința să-i explodeze în piept. Indicațiile probabil nu aveau nici un sens pentru el.

— Înseamnă c-ar trebui să le amesteci până se obține o compoziție cremoasă.

În telefon se auzi un oftat greu.

— Credeam c-o să meargă ușor, dar nu este așa. Se lăsă o pauză urmată de o cerere șovăitoare. Eve, presupun că n-ai putea să vii să-mi arăți cum se face ?

În vocea lui exista multă mândrie și o recunoaștere stingherită a înfrângerii.

— Unde-i tatăl tău ? El ar fi în stare să te ajute, îi sugeră ea.

— A venit foarte târziu astă-noapte și acum trage un pui de somn, explică Toby. Poți veni ?

Îi era imposibil să-l lase baltă, mai ales că ea nu voia.

— Da, voi veni. Unde stați exact ? Eve știa că era undeva pe aproape, din alte discuții pe care le avuseseră. Toby îi indică locul exact. După ce-i promise că va fi acolo în câteva minute, Eve în-

chise telefonul... Tată, tu sau mama aveţi nevoie de maşină în această după-amiază ?

— Nu. Vrei s-o iei tu ? Deja se căuta în buzunar după chei.

— Mă duc până la McClure, să-i dau lui Toby prima lecţie de făcut prăjituri, explică Eve cu un râs uşor şi le povesti problemele băiatului cu reţeta de prăjituri.

Amuzamentul lor îl însoţi cu al ei.

— Lasă spălatul vaselor, le voi termina eu, se oferi mama ei. Ar fi bine să-ţi iei o umbrelă şi să pui o haină pe tine.

În dormitorul ei, Eve se pieptănă şi-şi împrospătă rujul de buze. Nu se întrebă de ce dădea atâta importanţă înfăţişării când mergea să vadă un băiat de opt ani. Ezită înainte de a-şi lua jacheta maro, dar era singura pe care o avea de ploaie.

Ploaia cădea mai repede decât puteau să se mişte ştergătoarele de parbriz. Asta-i îngreună vederea aşa că, în ciuda indicaţiilor excelente ale lui Toby, fu cât pe ce să nu cotească în alee. Casa era ascunsă între copaci şi nu se vedea din şosea. Eve parcă maşina în spatele Jaguarului.

Umbrela îi oferea puţină protecţie împotriva ploii şi jacheta ei era udă după ce parcurse distanţa scurtă dintre maşină şi uşa casei. Toby trebuie s-o fi aşteptat, pentru că deschise uşa cu o secundă înainte ca ea să ajungă. Băiatul îşi duse un deget la buze şi-i făcu semn să intre. Ea se grăbi, fără a apuca să facă ceva cu apa care picura de pe ea şi de pe umbrelă.

— Tata încă doarme, şopti Toby şi explică : are nevoie de odihnă.

Holul de la intrare era urmat de camera de zi cu lambriuri și un șemineu de piatră. Privirea lui Toby în acea direcție arăta că acolo dormea Luck. Eve se uită înăuntru când Toby o conduse. Acolo, pe o pătură cu desen geometric, era Luck, gol de la brâu în sus, cu un braț aruncat peste cap, în somn. Era pentru prima dată când Eve vedea pe cineva încruntându-se în somn.

În bucătărie, Toby o conduse la masa unde avea toate ingredientele.

— Îmi arăți și mie cum se fac prăjiturele ? repetă Toby cererea pe care o făcuse la telefon.

— Nu, nu-ți voi arăta, spuse Eve, scoțându-și jacheta udă și atârnând-o pe spătarul unui scaun. Îți voi spune cum să faci. Cea mai bună cale de a învăța este s-o faci singur.

Pas cu pas, ea-l îndrumă să prepare aluatul. Când primul rând de prăjituri ieși din cuptor, Toby era numai ochi. Abia putea aștepta să se răcească puțin, ca să se asigure că erau la fel de bune precum arătau.

— Sunt la gust la fel cu ale tale, declară el triumfător după ce luă prima înghițitură.

— Bineînțeles, râse Eve încet ca să nu-l trezească pe Luck din camera alăturată.

— Nu le-aș fi putut face dacă nu m-ai fi ajutat, adăugă Toby cu sinceritate. Ești o bună profesoară.

— Chiar asta și sunt. Cu adevărat, accentuă ea pentru că el nu înțelegea. Sunt profesoară.

— Ce materie ?

— Muzica.

— Păcat că nu-i engleza. Este materia la care sunt cel mai slab, se strâmbă Toby. Nici tata nu este foarte bun.

— Noi toți avem materii la care nu suntem așa de buni ca la altele, ridică din umeri Eve. Eu sunt slabă la matematică.

— Tăticul este chiar bun la asta. Trebuie s-o folosească tot timpul în munca lui.

— Ce face ?

— Lucrează pentru bunicul meu. Apoi, dându-și seama că nu răspunsese la întrebarea ei, Toby detalie. Bunicul meu deține pădurea din partea de nord a lacului. Tatăl meu se ocupă în special de bușteni. În acest fel putem petrece mai mult timp împreună vara, când am vacanță. A avut o întâlnire cu bunicul azi-noapte. De aceea a venit așa târziu acasă.

— Credeam că a avut o altfel de întâlnire.

Cuvintele îi țâșniră Evei înainte de a-și da seama.

— Uneori merge și la astfel de întâlniri, admise Toby. Nouă ne place să mergem în diferite locuri și să facem lucruri împreună, dar uneori tăticul este ca mine. Îmi place să mă joc cu copii de vârsta mea uneori ; așa face și el. Îmi imaginez că și ție.

— Da, este adevărat.

Eve se minună în tăcere de raționamentul lui logic. Era un băiețel remarcabil.

Fără a i se aminti, el controlă prăjiturile din cuptor și trase concluzia că erau gata. Luă cu paleta una și o puse pe masă, iar restul le puse deoparte.

— Am vorbit cu tata să se recăsătorească, anunță el și nu văzu arcul de surprindere al sprâncenelor ei. Tăticu se simte uneori foarte singur. A fost o perioadă grea pentru el de când a murit mama mea, acum șase ani Cu trei săptămâni în urmă s-au împlinit exact șase ani, accentuă el și scutură din cap a regret când se uită la ea... Ce s-a mai îmbătat în noaptea aceea ! își roti el ochii în cap pentru a întări cele spuse.

Cu trei săptămâni în urmă. Eve făcu rapid un calcul în gând.

— Era... era într-o vineri ?

— Așa cred. De ce ? o privi Toby fără să clipească.

Noaptea în care se ciocnise cu el, lângă cârciumă. El voia pe cineva cu care să vorbească, își aminti Eve. Un bărbat poate vorbi unui șoricel maro, spusese Luck. Dar ea refuzase și el intrase înapoi în cârciumă.

— Așa.. Scutură absentă din cap... Nu era nimic important... Dar nu putea rezista să revină la subiect. Ai spus că a venit beat în acea noapte ? încercă să pară ea doar puțin interesată.

— Bănuiesc, încuviință Toby cu importanță. A avut chiar și halucinații.

— A avut ?

— După ce l-am ajutat să se urce în pat, a pretins că a vorbit cu un șoricel maro. Se uită la ea cu ochii plini de veselie. Poți să-ți imaginezi asta ?

— Da. Eve înghiți în sec și încercă să zâmbească... Da, pot. Suspiciunile ei se confirmaseră. Acum voia să renunțe la subiect. Te voi ajuta să

pui cu lingura aluatul în tavă, se oferi ea, trecând la acțiune.

Când ultima tavă de prăjituri ieși din cuptor, ea spălă vasele murdare de aluat în timp ce Toby le șterse și le puse în bufet. El stătea sprijinit cu cotul de bufet și o urmărea cum curăța tava de resturi.

— Nu mă deranjează să spăl vase sau să-mi fac patul, spuse Toby și-și propti capul într-o mână. Dar mi-ar plăcea să am o mamă.

Ea nu vedea legătura între cele două constatări.

— De ce ?

— Pentru că prietenii mei glumesc când trebuie să șterg praful sau să-mi împăturesc hainele, îi explică el. Tăticu mi-a spus că mamele fac curat și gătesc și fac multe astfel de lucruri.

— Este adevărat.

Eve se abținea să nu zâmbească. Era greu să ți se pună la îndoială bărbăția de către egalii tăi, când ai numai opt ani. Citind printre rânduri, putea înțelege de unde-și căpătase Toby aerul de maturitate. Responsabilitatea îi fusese dată la o vârstă fragedă, așa că nu poseda atitudinea lipsită de griji, tipică majorității copiilor de vârsta lui.

Curăță ultima tavă și i-o dădu lui Toby s-o șteargă. Golind apa din chiuvetă, șterse bufetul, apoi se șterse și ea pe mâini. Se uită la ceasul din perete și se minună cât de repede trecuse după-amiaza.

— Acum când totul este curat, este timpul să plec, declară ea.

— Nu mai poți sta puțin ?

— Nu, este târziu.

Își luă jacheta de pe spătarul scaunului și și-o puse pe ea. Toby îi aduse umbrela.

— Mulțumesc c-ai venit, Eve. Se opri o clipă când îi trecu ceva prin minte. Poate că ar trebui să-ți spun domnișoara Rowland, fiindcă ești profesoară.

— Aș prefera să-mi spui Eve, replică ea și porni spre holul de la intrare.

— OK, Eve, zâmbi el și merse cu ea.

Când trecură pe lângă camera de zi, privirea ei fu atrasă automat înăuntru. Luck stătea în șezut, frecându-se la ochi cu mâinile de parcă tocmai se trezise. Mișcarea din fața lui îi atrase atenția. Ridică ochii și rămase nemișcat o clipă când o văzu pe Eve.

Din cauza norilor de afară, era putină lumină în interiu. Eve nu se gândi la întuneric când se porni să vorbească, zâmbind de năuceala evidentă de pe fața lui.

Dar Luck vorbi înaintea ei.

— Nu dispărea în întuneric... șoricelule maro, rosti el ca într-un fel de transă.

Pașii ei se răriră. Scăpase atâta timp să nu fie recunoscută, încetase să se mai teamă. Acum când el și-o amintea, simțea că-i vine rău. Smulgându-și privirea de la el, se grăbi spre ușa din față. Când o smuci deschizând-o, îl auzi strigând-o :

— Eve !

Ea nu se opri. Nu-și aminti nici măcar să-și deschidă umbrela până când ploaia nu-i udă fața. Pământul era plin de apă care plescăia sub picioarele ei când alergă către mașină.

CAPITOLUL IV

Din pieptul ei se smulse un strigăt de surpriză când o mână îi apucă brațul și o întoarse. Eve nu se gândise că Luck va veni după ea — nu în ploaie — dar iată-l stând în fața ei cu pieptul gol lucind bronzat în ploaie, și cu părul încrețit de umezeală. Ploaia puternică lovea în părul lui negru, aducându-l pe frunte. Șovăind, Eve își ridică privirea spre albastrul ochilor lui, cufundându-se în privirea care o recunoștea.

— Tu ești fata de care m-am lovit lângă cârciumă în acea noapte, constată Luck într-o acceptare finală a faptului.

— Da.

Mâna care ținea umbrela se clătină și Luck trebui să-și ferească fața pentru a nu-i intra spițele în ochi.

Privirea lui alunecă peste față, părul și ochii ei.

— Credeam că mi te-am imaginat din cauza unei sticle de whisky. Nu știu de ce nu s-a declanșat nimic când te-am întâlnit. O cută îi apăru între sprâncene, apoi dispăru când ochii îi căzură pe jacheta ei... Trebuie să fi fost combinația de umbre și jachete maro... și ceața somnului. De ce nu mi-ai spus nimic înainte ?

— Şi să-mi reaminteşti că sunt un şoricel maro ? râse ea cu amărăciune.

— Ce este rău în a fi un şoricel maro ? Colţurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet atrăgător. Îmi amintesc că mi-a plăcut şoricelul maro pe care l-am întâlnit.

— Un şoricel maro este doar un şobolan mic. Nu prea este un nume cu care cineva ar dori să fie numit. De această dată Eve reuşi să-şi ascundă amărăciunea din voce şi prefăcu comentariul într-o glumă. Reuşi într-o mare măsură.

— Depinde de cel care priveşte, Eve, o corectă Luck strângându-şi gânditor buzele. Tu vezi un şobolan, eu văd o creatură gingaşă cu blăniţă. Tu eşti o femeie puternică, dar nu eşti foarte sigură pe tine. Îmi doresc să fi rămas în acea noapte. Totul ar fi fost diferit.

Cum putea oare spune că şi ea ar fi dorit, ştiind ce ştia acum ? Înţelegerea ulterioară a unui eveniment modifică întotdeauna perspectiva unei persoane.

— Tată ! strigă Toby din uşa deschisă. Ar fi mai bine să vii înăuntru ! Te-ai udat leoarcă acolo !

— Toby are dreptate. Privirea ei căzu pe şiroaiele de ploaie de pe pieptul gol al lui Luck. Virilitatea lui îndrăzneaţă îi stârni senzaţii ciudate... Eşti ud tot. Ar trebui să te duci în casă.

— Vino cu mine. Luck nu-i dădu drumul la braţ cât îi făcu invitaţia.

— Nu. Trebuie să merg acasă.

Rezistă tentaţiei de a accepta, ascultând sunetul ploii pe umbrela ei, căderea acesteia în acelaşi ritm cu pulsul ei.

El zâmbi.

— Tot asta ai spus şi atunci.

— Este târziu. Eu...

Nu putu continua propoziţia fiindcă palma lui umedă îi cuprinse obrazul. Eve uită complet ce urma să spună, gândurile împrăştiindu-i-se sub mângâierea tulburătoare a atingerii lui.

— Tată ! Toby striga nerăbdător şi iritat. O să mori de pneumonie !

Era diversiunea de care avea nevoie Eve pentru a-şi reveni în fire, înainte de a comite ceva nebunesc.

— Ai face mai bine să pleci.

Ea se întoarse, întrerupând contactul cu mâna lui şi ridicându-şi suficient de sus umbrela ca să-i vadă faţa. Nu întâmpină nici o rezistenţă când îşi eliberă braţul ca să facă ultimii paşi către maşină.

— Ne vom vedea din nou, Eve. Era o afirmaţie categorică.

Dar ea nu era sigură că era o promisiune.

— Da.

Deschise portiera şi se strecură înăuntru, chinuindu-se să-şi închidă umbrela udă. Luck continua să stea în ploaie, observând-o.

— Crezi că va fi soare mâine ? întrebă el pe neaşteptate.

— N-am fost atentă la timpul probabil, replică Eve.

— Nici eu, recunoscu Luck.

Era indiferent la ploaia care cădea asupra lui în timp ce văzu mașina Evei întorcându-se în unghi drept pe alee. Incidentul nu fusese produs de imaginația unui alcoolic. Femeia pe care crezuse c-o visase doar, fusese în tot acest timp sub nasul său.

Singurul lucru bun care i se întâmplase în șase ani fusese când o ținuse în brațe, dar nu crezuse că este reală. Chiar și acum, Luck nu era sigur că acea parte nu și-o imaginase. Plăcut nu era cuvântul potrivit pentru ceea ce simțise el. Era ceva mai profund decât atât. Fusese firesc și natural să aibă brațele în jurul ei, simțind gingășia trupului ei lângă al lui.

Femeia fusese Eve. Era ciudat că nu-și dăduse seama înainte. Era liniștită și caldă, cu un optimism interior și un umor blând care-i plăcea. Gura lui Luck se întinse într-un zâmbet când își aminti că ea avea și o voință proprie. Nu era ușor de intimidat.

— Tată !

El se întoarse, privirea părăsindu-i luminile din spate ale mașinii care pleca și merse spre casă, cu picioarele ude plescăind în pantofii uzi. Zâmbi văzând expresia dezaprobatoare a fiului său când ajunse la ușă.

— Ești ud fleașcă, îl acuză Toby. Tu nu m-ai lăsa să ies în ploaie așa, cu nici o haină pe mine, și mi-ai spune că răcesc. Tu cum poți face asta ?

— Pentru că sunt un prost, replică Luck, neavând cum să-i argumenteze lui Toby altfel.

— Ar trebui să scoți de pe tine hainele ude, îl sfătui băiatul.

— Așa intenționez. Luck lăsă o dâră udă în urma lui când se duse la baia de lângă dormitorul lui, unde se dezbrăcă și-și puse un halat. De ce a fost Eve aici ? întrebă el, frecându-și viguros părul umed cu un prosop de baie.

— A venit să mă ajute să fac prăjiturele. Sunt bune, să știi. O privire întrebătoare din partea lui Luck îl îndemnă pe Toby să-i explice. I-am dat telefon și am rugat-o să vină pentru că aveam probleme cu indicațiile și tu dormeai... Apoi fu rândul lui să-și lase capul pe o parte și să-l întrebe pe tatăl lui : Cum ai ajuns să-i spui șoricel maro ?

— Se întâmplă că Eve a fost cea cu care am vorbit în acea noapte și m-am referit la ea ca la un șoricel maro, dădu Luck din umeri și puse prosopul pe un stativ.

— Credeam că ai fost beat în acea noapte.

— Am băut câteva pahare, mai multe după ce am întâlnit-o, decât înainte.

— Dar de ce ai numit-o șoricel maro ? Toby încă nu înțelegea.

— Este o poveste lungă, începu Luck.

— Știu, interveni Toby cu un oftat resemnat. Îmi vei vorbi despre asta altă dată.

— Ai dreptate, zâmbi Luck și-l întoarse pe fiul său împingându-l să iasă din baie. Este cafea făcută ?

— Îhî. Toby își dădu capul pe spate să se încrunte la el. Sper că-ți vei reaminti de toate lucrurile pe care urmează să mi le spui „altă dată".

În bucătărie, Luck își umplu o ceașcă cu cafea și luă o mână de prăjiturele de pe masă.

— Despre ce ați vorbit tu și cu Eve ? Așezându-se pe un scaun, mușcă dintr-o prăjitură și-l privi pe Toby cu scepticism. Chiar tu le-ai făcut ?

— Da, fu replica lui defensivă. Eve mi-a spus numai cum. A spus că învăț mai bine când fac cu mâna mea. Ea este profesoară. Știi asta ? Vreau să spun că este o profesoară adevărată. Predă muzica.

— Nu, n-am știut, recunoscu Luck.

— Am mai vorbit și despre alte lucruri. Toby se încruntă într-o încercare de a-și aminti subiectele pe care le discutase cu Eve. I-am spus că ne gândim să te recăsătorești.

Luck se înecă cu cafeaua și tuși.

— Ce-ai făcut ?

El puse ceașca jos ca să se uite la fiul lui, controlându-și furia care-l cuprinsese.

— Am menționat că ai vorbit despre o nouă căsătorie, repetă el cu inocența celor opt ani ai lui. Este adevărat.

— Nu, n-am vorbit despre asta. Luck ridică un deget către fiul lui, mișcându-l ușor. De ce naiba i-ai spus asta lui Eve ? Credeam că a fost o discuție intimă între mine și tine.

— Doamne, tată, n-am știut că voiai s-o ții secretă, clipi Toby.

— Toby, dar n-o să te apuci să discuți probleme personale cu străinii. Luck își trecu degetele prin părul umed cu un gest de exasperare. Dumnezeule, urmează să trâncănești cu toți vecinii. De ce nu dai un anunț la ziar ? „Se caută o soție pentru un văduv cu un băiat trâncănitor, de opt ani."

— Crezi că cineva va răspunde la cerere ?

În spatele frunții încruntate a lui Toby începea să se coacă un plan.

— Nu ! trânti Luck cu palma în masă. Dacă descopăr că ai dat vreun anunț la ziar, jur că nu vei mai fi în stare să te așezi pentru cel puțin o săptămână ! Această treabă cu căsătoria a ajuns prea departe.

— Dar spuneai... începu Toby să protesteze.

— Nu-mi pasă ce am spus, îl întrerupse Luck cu o mișcare a mâinii care-i înlătura argumentul. M-am jucat cu această idee a ta, dar este timpul să încetezi. Eu voi hotărî **când** și **dacă** mă recăsătoresc, fără să fiu împins de tine.

— Dar privește lucrurile în față, tată, ar trebui să te însori, insistă Toby răbdător. Ai nevoie de cineva care să-ți țină companie și să aibă grijă de tine. Am devenit prea mare ca să fac treburile de femeie în casă.

— Nu te însori doar pentru companie și ca să ai pe cineva care să-ți țină casa. Luck regreta explicația pe care i-o dăduse lui Toby despre rolul unei mame. Asta provocase toată încurcătura... Există mai multe lucruri implicate în asta. Un bărbat se presupune s-o iubească pe femeia cu care se căsătorește.

— Vorbești despre îmbrățișat și sărutat și chestii din acestea, dădu înțelegător Toby din cap.

— Asta și... alte lucruri, admise Luck.

— Vrei să spui sex, ca în cartea pe care am citit-o noi doi împreună când mi-ai explicat cum se fac bebelușii, replică fiul lui foarte calm.

Luck scutură din cap și se scărpină pe frunte.

— Da, vreau să spun sex şi toate sentimentele faţă de femeia cu care te căsătoreşti.

— Te-ai gândi să te însori cu cineva ca Eve ? Toby îl privi întrebător. Ai spus că înfăţişarea nu este totul.

— De ce spui un astfel de lucru ? izbucni Luck iritat. Nu crezi că Eve este o femeie atrăgătoare ?

— Eve este cum trebuie, eu o plac, dar...

— Fără dar ! ripostă Luck. Eve este o tânără drăguţă şi nu vreau să te mai aud făcând comentarii de genul „înfăţişarea nu este totul". Remarci de genul acesta jignesc sentimentele oamenilor... El ar fi trebuit să ştie. Deja o rănise pe Eve când o numise şoricel maro, chiar dacă nu voise să fie grosolan. Să nu-i spui niciodată ceva care s-o înjosească !

— Hai, tată, nu trebuie să fii aşa pornit. Eve nu arată deloc ca blonda pe care am văzut-o la plajă. Acea blondă ar putea uşor să apară pe coperta unei reviste Playboy.

Luck începu să se întrebe cum putuse pune mâna Toby pe o astfel de revistă, dar îşi aminti propria lui curiozitate la această vârstă şi hotărî să nu insiste. Oftă. Nu sunt interesat să mă însor cu o femeie a cărei atracţie principală este pântecul.

Toby se încruntă.

— Adică cum ?

— N-are importanţă, spuse Luck. Întregul subiect despre femei şi căsătorie este închis. Dar aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre Eve, îl avertiză el Nu mai vreau să aud că faci vreo remarcă supărătoare despre ea.

— Nu voi face, tată, spuse Toby ofensat. Ea este drăguță.

— Nu uita asta, atunci, replică tatăl lui mai blând și se ridică în picioare. Mă duc să dau jos halatul și să-mi pun niște haine pe mine. Ai face bine să găsești ceva în care să pui aceste prăjiturele.

— Da, domnule, încuviință Toby pe un ton dezolat.

Luck ezita.

— N-am vrut să fiu aspru cu tine, Toby. Știu ce spun. Doar că uneori tu faci ca situațiile să fie jenante fără să-ți dai seama.

— Cum ?

— Nu-ți pot explica. Scutură din cap, apoi îl ciufuli pe fiul său cu un gest de afecțiune. Nu fi necăjit.

*
* *

Ploaia lăsase pământul curat. Cerul era de un albastru proaspăt, iar brazii își pierduseră stratul de praf de pe ei, făcând un contrast verde frapant cu albastrul orizontului. După o zi de soare de vară, pământul era uscat și doar câteva bălțoace aminteau că plouase.

Stând pe scaunul pianului, în fața acestuia, Eve își lăsa degetele să alunece peste clape, cântând o melodie de Mozart fără note. Cânta din memorie, cu ochii închiși, ascultând notele care picurau una după alta. Frumusețea muzicii era un balsam pentru tristețea care o bântuia de când

Luck o recunoscuse ca pe şoricelul lui maro, cu câteva zile în urmă.

Când ultima notă se pierdu în pustietatea căsuţei, Eve îşi lăsă degetele să-i alunece în poală. Aplauze de la o singură persoană răsunară în spatele ei. Surprinsă, se răsuci de la pian să descopere imediat identitatea celui care o ascultase.

Geamul de la uşa batantă dezvăluia forma unui bărbat care stătea pe verandă, iar Eve îl recunoscu instantaneu. O cuprinse plăcerea şi nesiguranţa, încordându-i nervii la maximum şi accelerându-i pulsul.

— Nu te-am auzit venind. Se ridică repede să traverseze camera şi să descuie uşa. Mama şi tata au plecat la pescuit azi-dimineaţă. Când trase uşa s-o deschidă observă, că unica maşină de pe alee era a părinţilor ei. Unde-i maşina ta ?

— Am venit cu barca cu motor. El intră, atât de înalt, atât de viguros şi viril. Eve păstră o distanţă respectabilă între ei, ca să elimine forţa lui de atracţie care devenea mai puternică cu fiecare întâlnire. Am legat-o la ţărm. Toby o supraveghează.

— Oh !

Cuvintele o părăsiră. Era o prostie să lase acel episod cu „şoricelul maro" s-o facă să amuţească, dar asta se întâmplă. N-ar fi trebuit să se lase impresionată de acest lucru. Ar fi trebuit să accepte explicaţia lui Luck în cealaltă zi, şi s-o lase baltă.

— Toby şi cu mine ne-am hotărât să facem o plimbare pe lac în această dimineaţă şi ne-am gândit că poate ai merge cu noi.

Invitația lui era însoțită de acel zâmbet leneș pe care Eve îl găsea atât de tulburător.

Încântarea ei avu viață scurtă când citi printre rânduri.

— Drăguț din partea ta să mă inviți, dar nu vreau să te simți obligat să faci asta fiindcă crezi c-ar trebui să dregi ce s-a întâmplat lângă cârciumă în acea noapte.

În felul în care-și ținea capul, mai sus decât în mod normal, exista o urmă de mândrie.

Zâmbetul lui deveni mai pronunțat, îmblânzindu-i trăsăturile.

— N-am de gând să mă scuz pentru tot ce am spus și am făcut atunci, o informă Luck. Regret că te-ai simțit întristată de expresia „șoricel maro", dar am spus-o în cel mai amabil fel. Îți cer să vii cu noi fiindcă ne place compania ta. Dacă crezi că eu am nevoie de un motiv să te invit, să spunem că este felul meu de a-ți mulțumi pentru că i-ai arătat lui Toby cum să facă prăjituri. Ochii albaștri strălucitori o ironizară blând. Vii cu noi ?

Eve zâmbi într-un fel care-i sublinia gropițele atrăgătoare din obraji.

— Mi-ar face plăcere, acceptă ea. Lasă-mi două minute să mă schimb.

Ar fi fost greu să se urce și să coboare din barcă, cu fusta strâmtă pe care o purta.

— Sigur. El întinse mâna să deschidă ușa. Ne vom opri pentru prânz, probabil, la unul din complexurile de pe lac.

Eve ezita, întrebându-se dacă nu era prea îndrăzneață, apoi lăsă la o parte orice precauție ca să propună :

— Dacă mă mai lași cincisprezece minute, pot face sandvișuri pentru un picnic. Lui Toby i-ar plăcea.

— Lui Toby i-ar plăcea, încuviință Luck. Ne întâlnim la barcă peste un sfert de oră.

— Voi fi acolo, promise ea când el împinse ușa și plecă.

Întârziind lângă ușă, Eve îl urmări cum coboară treptele și traversează drumul spre malul lacului, cu o senzație caldă de plăcere. Înainte ca el să dispară din vedere, ea se repezi în bucătărie să ia coșul de picnic din cămară și să inspecteze frigiderul. Ca să meargă cu șuncă, ea adăugă în coș sandvișuri cu cașcaval și cu brânză, plus biscuiți sărați și niște mere roșii delicioase. Umplu un termos cu limonadă și mai puse în coș o pungă cu cartofi prăjiți.

Când intră în dormitor, se scursese majoritatea timpului acordat. Se schimbă repede de fustă și bluză într-un șort alb și într-un maiou roșu. În ultimul minut se încălță cu pantofi de pânză și talpă de cauciuc și luă o bluză cu mâneci lungi din dulap, în cazul în care ar fi dorit să se protejeze de soare.

Cu coșul de picnic în mână, traversă drumul către lac. Toby azvârlea cu pietricele pe suprafața netedă a lacului, foarte concentrat. De buza lui Luck atârna o țigară, în timp ce ochii îi erau ațintiți asupra colăceilor de fum. Stătea într-o poziție relaxată lângă fiul lui. La zgomotul apropierii Evei, partea superioară a trupului i se răsuci către ea. Privirea lui o măsură cu apreciere, făcând-o pe fată să strălucească de plăcere.

— Bună, Eve ! o salută Toby cu exuberanță, pietrele din mână căzându-i când el începu să se șteargă de praf.

— Mai ai încă două minute până la plecare. Luck aruncă țigara și o zdrobi cu călcâiul.

— Poate c-ar trebui să mă întorc la căsuță, râse Eve înveselindu-se dintr-o dată.

— Oh, nu, n-o face, spuse Luck, cu o luminiță veselă în privire.

Ea-i dădu coșul de picnic. O frânghie ținea legat de un copac vasul la țărm. Luck trecu coșul pe punte apoi se întoarse către Eve ca s-o ajute să se îmbarce. Anterior ea-i bănuise doar forța, după mușchii de la umeri și brațe. Dar când mâinile lui o prinseră de talie și o ridicară pe punte, cu ușurința cu care ridicase coșul, bănuielile i se confirmară.

Urma mâinilor lui rămase cu ea, încălzindu-i carnea și, pentru a-și alunga senzația, Eve se duse să depoziteze coșul la pupa, sub una din banchete. Toby fu ridicat cu aceeași ușurință și veni în spate unde era Eve. După ce desfăcu frânghia, Luck împinse vasul la apă adâncă și se săltă și el în barcă.

— Totul este în regulă ? Luck aruncă fiecăruia în parte câte o privire în timp ce mâna i se oprise pe cheia de contact.

La încuviințarea lui, el întoarse cheia. Motorul puternic al ambarcațiunii zvâcni, apoi se trezi la viață, elicele învârtindu-se în apă. Întorcând volanul, Luck manevră barca spre larg, înainte de a porni cu viteză.

Viteza provoca un curent care-i ridică Evei părul de la spate, ciufulind-o. Puțin mai târziu

își dădu seama că nu-și luase un batic. Nu mai era nimic de făcut acum, așa că se întoarse cu fața la vânt, lăsând-o s-o mângâie și să-i încolăcească părul.

Sprijinindu-și brațele de marginea vasului, Eve avea o vedere clară a tot ce se afla în fața ei, incluzându-l și pe Luck. El stătea la volan, cu picioarele depărtate. Profilul lui bronzat de soare contrasta cu cerul, la fel de albastru ca ochii lui. Vântul îi răvășea părul negru și des și-i lipea cămașa de corp, scoțând la iveală mușchii. Jeanșii strânși subliniau îngustimea șoldurilor și musculatura coapselor, accentuând aura lui de virilitate aspră.

În clipa în care Eve realiză cât de direct îl privea, își mută ochii la băiețelul de lângă ea, o replică mai tânără a tatălui său. În această zi, Toby părăsise masca de maturitate ca să adopte o atitudine lipsită de griji care de obicei era evidentă la Luck, cu ochi jucăuși și zâmbet ușor.

Zgomotul puternic de motor făcea conversația imposibilă, dar Eve îl auzi pe Toby îndemnându-și tatăl să meargă mai repede. Văzu zâmbetul pe care Luck i-l aruncă și știu că el râdea, chiar dacă vântul nu aducea sunetul spre ea. Mări viteza, lăsând în urmă dâre lungi de spumă.

Luck se uită peste umăr la ea și zâmbi ; și Eve îi răspunse la zâmbet. Pentru un scurt moment, ea-și permise să considere că ei făceau un tablou intim — bărbat, femeie, și copil. Pentru un moment și mai scurt, ea se lăsă să-și imagineze că așa era, până când reveni la realitate și alungă imaginea.

După un timp, Luck micșoră viteza și-i dădu volanul fiului său. Toby se umflă de importanță, simțul lui exagerat de responsabilitate transformându-i expresia într-una serioasă. Luck stătu lângă el primele minute, până când Toby căpătă deprinderea de a conduce vasul. Apoi se mută în partea opusă, ca să-și sprijine un șold de parapet și să urmărească traficul, în caz că fiul lui n-ar vedea ceva. Poziția îl puse aproape direct în fața Evei.

Privind-o cu coada ochiului, o prinse uitându-se la el și-și ridică vocea să comenteze :

— Este o zi frumoasă.

— Minunată ! își strigă ea încuviințarea.

Vântul își schimbă direcția pe neașteptate și aduse părul peste față fetei. Întorcându-și capul, și-l împinse spre spate. Când se uită la el, Luck privea înainte.

Un sfert de oră mai târziu, el veni spre ea.

— Este rândul tău să fii matelot ! strigă Luck.

— Da, da, domnule, zâmbi ea și se duse să-l schimbe pe Toby la volan.

Ea observă imediat că băiețelul începea să obosească din cauza încordării de a conduce barca. Inteligent, Luck văzuse și o trecuse pe Eve în locul lui, înainte ca pentru Toby să fi devenit o povară în loc de distracție. Cu coada ochiului îl văzu pe Toby cum primește felicitări de la tatăl lui pentru o treabă bine făcută. Apoi atenția ei se îndreptă numai la condusul vasului.

Luck îi spuse ceva, dar vântul și zgomotul motorului o făcură să-i fie imposibil să audă. Scuturâ din cap și se încruntă, dându-i de înțeles

că nu auzea. El traversă puntea şi se opri într-un mic spaţiu din spatele ei.

— Să mergem către partea de nord a lacului, se aplecă el în faţă pentru a-i repeta propunerea.

— Nu mi-e familiară acea zonă. De obicei noi nu mergem aşa departe. Eve îşi întoarse capul pe jumătate ca să-i răspundă şi se trezi că el era atât de aproape de ea, ca s-o audă, încât feţele lor se aflau la câţiva centimetri. Privirea ei îi atinse în treacăt gura, apoi se îndreptă repede spre ochii lui care o captivară cu albastrul lor.

— Nici eu. Hai să explorăm apele străine împreună, replică Luck.

— Bine, răspunse ea cu o voce uşor gâfâită.

Doar după câteva minute după ce ea îndreptă barca spre nord, îşi părăsi şi Luck postul din spatele ei. Abia după ce plecase, Eve îşi dădu seama cât de conştientă fusese de apropierea lui, cu fiecare nerv întins la maximum, deşi între ei nu existase nici un contact.

Teritoriul familiar rămase în urmă, în vreme ce se aventurau în ape necunoscute. Când apăru un mănunchi de insule, Eve reduse viteza ambarcaţiunii pentru a găsi canalul dintre ele. Ezită asupra alegerii.

— Vrei să mă laşi pe mine ? întrebă Luck.

— Da. Ea-l lăsă în locul ei, cu un zâmbet fugar. În felul acesta, dacă dai peste un buştean scufundat în apă, va fi vina ta şi nu a mea.

— Isteaţă gândire, zâmbi el vesel.

— Uitaţi-vă ! strigă Toby şi arătă în apa din faţa lor. Un cerb înoată prin lac.

În apele lacului din faţa lor se vedea capul unui cerb înotând pe fâşia de apă dintre două

insule. Luck micşoră viteza motorului ca ei să-l poată urmări. Când ajunse la ţărm, animalul se căţără şi dispăru în câteva secunde printre copacii deşi.

— Ceva extraordinar, nu-i aşa, tată ?! exclamă Toby.

— Sigur că da, aprobă taică-său cu indulgenţă.

Cu uşurinţa cu care schimbă copiii subiectele, Toby întrebă :

— Când mâncăm ?

— Când o să ni se facă foame, replică Luck.

— Mie mi-e foame, stabili Toby.

Luck se uită la ceas.

— Bănuiesc c-ar trebui să căutăm un loc pentru a acosta. Sau vreţi să lăsăm ancora şi să mâncăm pe vas ?

El o includea şi pe Eve în întrebare.

— Pentru mine n-are importanţă, dădu ea din umeri.

— Am putea coborî pe una dintre aceste insule ? propuse Toby.

— Nu văd de ce nu, îi zâmbi Luck băiatului, apoi începu să cerceteze pâlcul de insule pentru un loc de picnic.

— Cine ştie ? Poate vom găsi mina de argint pierdută a şefului Namakagon, remarcă Eve.

Toby se întoarse spre ea.

— Ce mină de argint pierdută ?

— Cea care aparţinea şefului indian după numele căruia a fost botezat lacul. Legenda spune că este pe una din insulele acestui lac, explică ea.

— Este adevărat ? se încruntă Toby.

— Nimeni nu ştie sigur, recunoscu ea. Dar el îşi plătea toate cumpărăturile din Ashland cu argint curat. Se presupune că bătrânul şef avea de gând să arate locul minei unui prieten, dar i s-au arătat prevestiri rele şi a amânat călătoria. După aceea a murit fără să spună vreodată cuiva unde era mina.

— Ooo ! exclamă Toby cu ochii măriţi de emoţie. N-ar fi ceva dacă aş găsi-o ?

— O grămadă de oameni au căutat-o de-a lungul anilor, îl avertiză Eve, dar nimeni n-a găsit-o încă.

— Ce-ar fi să facem picnicul nostru acolo ? arătă Luck spre o insulă cu o plajă largă de nisip în faţa brazilor.

— Arată perfect, aprobă Eve alegerea şi Luck duse barca în acea direcţie.

CAPITOLUL V

Cei trei stăteau turceşte pe o pătură pe care Luck o adusese din barcă în timp ce Eve despacheta coşul de picnic.

— Brânză, fructe, biscuiţi, observă Luck în timp ce ea scotea alimentele. Tot ce lipseşte este o sticlă cu vin. Ar fi trebuit să îmi spui.

Erau prea multe subînţelesuri romantice în această remarcă. Eve nu era sigură cum să interpreteze asta, aşa că încercă o abordare obişnuită când căută în coş după termos.

— Bănuiesc că va trebui să ne mulţumim cu limonadă, dădu ea din umeri.

— Îmi place limonada, se băgă Toby în vorbă în timp ce ea puse termosul deoparte ca să aranjeze un sandviş şi o porţie de cartofi prăjiţi pe o farfurie de carton pe care i-o dădu. Arată bine, Eve.

— Sper să-ţi placă. Aranjă o farfurie pentru Luck şi una pentru sine, lăsând brânza, fructele şi biscuiţii pentru desert.

— Ai căutat vreodată mina pierdută, Eve? Toby îşi mesteca gânditor sandvişul în timp ce o studia.

— Nu prea. Doar de câteva ori, când eram de vârsta ta.

Subiectul continua să-l fascineze. În timpul mesei, o hărţui cu întrebările, smulgându-i Evei tot ceea ce aceasta uitase că ştia. Toby refuză bucata de brânză pe care i-o oferi când îşi termină sandvişul, dar luă mărul lucios.

Luck şi-l mâncă pe al lui. Apoi, folosi cuţitul să-şi mai taie o felie de brânză.

— Este o brânză bună.

— Brânză de Wisconsin, bineînţeles, zâmbi ea. Orice altceva n-ar fi fost patriotic.

— Şeful Namakagon a avut chiar şapte neveste ? se întoarse Toby la subiectul lui favorit.

— Da, dar bănuiesc că a ţinut secret şi faţă de ele locul minei, răspunse Eve.

— Şapte neveste, oftă Toby şi se uită la tatăl lui. Of, tată, tot ceea ce ai tu nevoie este una !

— Sau nici una, murmură Luck încet şi aruncă spre fiul lui o privire care-i impunea tăcere. Mai vrei limonadă, Toby ?

— Nu, mulţumesc. Băgă cotorul de măr în punga pe care Eve o adusese pentru resturi. Ridicându-se, Toby îşi scutură firimiturile de pe picioare. Este ceva dacă mă duc să fac puţină explorare ?

La încuviinţarea din cap a lui Luck, Toby îşi luă tălpăşiţa. În câteva minute el dispăruse. Primele minute ei îl auziră foşnind prin tufişuri. Când zgomotul se termină, Eve deveni conştientă de tăcere şi de faptul că era singură cu Luck. Privirea îi fu atrasă către el într-un impuls irezistibil şi i se opri inima în loc când îl văzu observând-o.

— Mai vrei brânză ? vorbi ea repede pentru a masca tulburarea bruscă ce o cuprinsese. La distanță se auzea o barcă traversând lacul, ceea ce-i reamintea că nu erau singuri în împrejurimi, indiferent cât de izolați păreau.

— Nu. Sunt sătul. Luck își scutură capul brunet a refuz.

Inactivitatea nu-i convenea Evei în acest moment, pentru că știa că gândurile ei o vor lua într-o direcție care nu era înțeleaptă.

— Ar fi mai bine să împachetez astea și să le duc înainte ca toate insectele de pe insulă să fie atrase.

Înfășură brânza care rămăsese și o puse în coș împreună cu termosul cu limonadă și cei câțiva cartofi prăjiți care rămăseseră. Adăugă punga de hârtie cu resturi și-și dădu seama că Luck se ridicase. Când se lăsă pe vine lângă ea, Eve se trezi că-i este greu să respire normal. Mirosul lui ca'd era în jurul ei, accentuat de căldura soarelui. Ea era îngenuncheată pe pătură, stând pe călcâie, foarte conștientă de prezența lui.

— Mâncarea a fost foarte bună. Mulțumesc pentru picnic, Eve. Mâna lui se întinse să-i prindă ceafa și o trase spre el.

Ridicându-și privirea, ea observă linia senzuală a gurii lui care se apropia. Nu-i putea rezista chiar dacă ar fi vrut, dar nici nu voia. Ochii ei se închiseră o clipă înainte ca gura lui să-i atingă buzele. Sărutul o făcu să tremure din cap până-n picioare. Mult prea repede el își ridică fața, lăsând buzele ei să tânjească după apăsarea caldă a gurii lui.

Scurtimea acestui sărut îi reaminti că era un gest de recunoştinţă din partea lui. Nu însemna-*se mai mult decât un sărut* pe obraz, ar trebui să fie nebună să vadă mai mult decât atât. Aplecându-şi capul ea încercă să pară nepăsătoare. Degetele ei se ocupară să închidă mânerele coşului de picnic.

— Vrei să pui asta acum în barcă ? Ea îl luă şi i-l întinse, cu privirea în altă parte.

Pentru o clipă, Eve fu supusă cercetării ochilor lui îngustaţi, apoi el zâmbi când îi luă coşul.

— Se poate, încuviinţă el agale şi se ridică.

Stând în picioare, Eve rezistă impulsului de a-l urmări cum se duce la barcă. Scuturâ firimiturile şi firicelele de nisip de pe pătură şi o împături. Simţind din nou izolarea, ca-şi mută privirea către pădurea insulei. Pătura era strânsă în faţa ei, apăsată protector peste stomacul în care simţea un ghem. În spatele ei, Eve auzi paşii lui Luck pe nisip.

— Unde presupui că s-a dus Toby ? întrebă ea.

— Lasă pătura aici. Mergem să vedem dacă-l putem găsi, sugeră Luck şi-i apucă mâna.

Această atingere îi trimitea un val de încântare prin piele. Evei îi plăcea senzaţia mâinii ei mici în mâna lui mare. Merseră spre poteca îngustă pe care-o apucase Toby şi unde trebuiră să meargă unul după altul.

— Voi merge eu înainte, pentru cazul în care am da de mărăcini. N-aş vrea să-ţi zgârii picioarele. Privirea lui luă notă de picioarele ei goale de sub şortul scurt.

În loc să-i dea drumul la mână așa cum se așteptase Eve că va face, Luck îi cuprinse spatele cu brațul și o trase după el. Umbrele pădurii îi înghițiră, iar pământul era spongios sub picioarele lor. În aer plutea un miros de rășină.

Departe de locul lor de picnic, un trunchi căzut bloca poteca, mărimea acestuia denotând ce gigant falnic fusese odată copacul. Luck îi lăsă mâna pentru a trece peste trunchi și o așteptă pe partea cealaltă, s-o ajute.

Mâinile lui îi apucară mijlocul, ca s-o ajute să coboare. Eve se sprijini pe umerii lui în timp ce el o ridică s-o pună pe pământ.

Sub mâinile ei, ea-i simțea mușchii încordându-se, iar mâinile lui nu-i dădură drumul la mijloc. Uitându-se în sus, Eve văzu ochii lui atenți care o priveau. Deveni conștientă că-i lipsea rujul de pe buze și că vântul îi ciufulise părul.

— Ar fi trebuit să aduc un pieptene. Părul meu este o catastrofă, remarcă ea încordată.

Privirea lui Luck i se plimbă încet peste păr și înapoi către față, culoarea ochilor lui devenind mai intensă.

— Arată ca ciufulit de un bărbat în timp ce face dragoste cu tine.

Mâna lui îi netezi părul și-i cuprinse ceafa. Mângâierea ușoară o făcu pe Eve să-și desfacă buzele într-o respirație tăcută atrăgând atenția lui asupra lor. În timp ce gura lui se apropia inexorabil, cealaltă mână se mișcă pe șalele ei și o apăsă pentru a o lipi de el.

Încordarea o părăsi, cuprinzând-o moleșeala, când în cele din urmă gura lui își atinse destina-

ția. Aceasta se mișca încet peste gura ei, gustând și cercetând fiecare buză în parte. Bătaia puternică de ciocan a inimii ei dezvăluia prăpădul pe care el îl provoca în simțurile ei.

Această investigație intimă nu se opri aici. Buzele lui tari, fierbinți, își continuară raidul, trecând peste obraji spre zona sensibilă din jurul urechii. Aproape ametită, ea-l apucă de umeri, agățându-se de el drept sprijin și echilibru în această îmbrățișare năucitoare.

— Ai idee ce bine-i așa, Eve? murmură Luck, cu o voce chinuită.

Ea simți respirația lui gâfâită și gemu ușor. Asta-l făcu să întoarcă fața, aducând-o într-un unghi diferit când puse stăpânire deplină pe buzele ei, teritoriu deja cunoscut lui. Acum, Luck își stabilea pretențiile asupra acestuia, pătrunzând și cercetând întunericul dulce al gurii ei.

Eve îi încolăci gâtul cu brațele. Mâinile lui începură să hoinărească peste umerii și spatele ei, lăsat gol de maioul pe care-l purta. Moliciunea curbelor ei era apăsată și modelată de mușchii lui tari. Sărutul se adânci până când Eve fu răvășită de o durere fierbinte ce ardea în interiorul ei.

Treptat, simți cum pasiunea dispare din sărutul lui. Se termină înainte ca gura lui să termine, șovăind, contactul. Cu respirația întretăiată, ea-și ridică încet bărbia. Era constientă că Luck se străduia să respire normal. Ea încercă să-ți țină în frâu emoțiile.

— Așa nu-l vom găsi niciodată pe Toby, spuse el în cele din urmă.

— Nu, nu-l vom găsi, încuviință Eve și-și îndepărtă mâinile de pe gâtul lui.

El își încetă strânsoarea, dându-se înapoi pentru a pune distanță între ei. Ea aruncă o privire către el, încercând să obțină un indiciu cum să trateze acest sărut. Luck era aproape întors, uitându-se în jos la potecă. Ceva îi tulbura expresia, care se îmblânzi într-un zâmbet când se uită la ea. Totuși Eve își dădea seama că o nedumerire îi umbrea privirea.

— Toby nu poate fi departe. Insula este prea mică, spuse el și-i apucă mâna, începând să meargă pe potecă.

Douăzeci de metri mai încolo, ajunseră în partea opusă a insulei, și-l văzură stând într-o groapă cu apă de pe marginea lacului. El sări în sus când îi văzu.

— Suntem gata de plecare ? întrebă Toby cu o indiferență ce nu se potrivea cu curiozitatea din ochii lui.

— Dacă ești și tu, replică Luck.

Prezența lui Toby aduse înapoi atmosfera relaxată, prietenoasă care marcase începutul excursiei. Eve nu se simțea stingherită, totuși o oarecare nesiguranță nu-i dădea pace. Nu putea spune dacă Luck o privea ca pe o femeie sau o prietenă.

El trase barca pe țărmul din fața casei părinților fetei și-i dădu mâna să ajungă pe mal. În comportamentul lui nu exista nimic care să indice că el ar accepta o invitație de a veni în casă pentru un pahar, așa că Eve nu făcu nici o încercare.

— Mi-a făcut plăcere, spuse ea în loc de a-l invita. Mulțumesc că m-ați invitat să vin și eu.

— A fost plăcerea noastră. Poate că o vom face și altă dată.

Era o replică oarecare, care nu promitea nimic.

Eve nu lăsă să i se vadă dezamăgirea, luă coşul de picnic şi bluza pe care n-o îmbrăcase. După ce-i flutură din mână lui Toby, traversă drumul spre căsuţa de lemn.

*
* *

De când o părăsise pe Eve, cuta de pe fruntea lui Luck se adâncise. În timp ce mergea pe poteca de la lac spre casa lui, Luck încerca să-şi reamintească ultima oară când se simţise atât de viu ca în acele scurte momente când o ţinuse în braţe pe Eve şi o sărutase. Era abia conştient de Toby care se târa în urma lui.

— Tăticule ? îi atrase Toby atenţia. De ce se sărută oamenii ?

Asta îl scoase brusc pe Luck din reverie. Îşi încetini pasul, lăsându-l pe Toby să-l ajungă din urmă şi ridică o sprânceană bănuitoare.

— Pentru că se plac, îi dădu el răspunsul general.

Toby se întoarse să-l privească gânditor.

— Ai sărutat vreodată pe cineva care nu-ţi plăcea ?

Luck ştia că era o întrebare cu tâlc, dar, oricum, răspunse :

— Nu.

— Dacă săruţi doar oamenii care-ţi plac, înseamnă că trebuie c-o placi pe Eve, conchise Toby. Privirea pătrunzătoare şi severă nu putea fi ignorată şi băiatul recunoscu. V-am văzut pe tine şi

pe Eve. Veneam înapoi să văd dacă sunteţi gata de plecare, dar erai aşa de ocupat s-o săruţi încât nu m-ai auzit.

— Nu, nu te-am auzit, admise Luck posomorât. Valul de emoţie îl făcuse surd la orice în afară de geamătul de supunere al fetei. Şi da, o plac pe Eve.

— De ce nu te însori cu ea ?

— A plăcea nu-i tot una cu a iubi. Luck îl privi iritat pe fiul său. Şi credeam că s-a înţeles că subiectul este închis.

Se auzi un lung oftat din partea lui Toby, dar nici un comentariu.

*
* *

Mai târziu în acea noapte, Toby era trântit pe podeaua camerei de zi, cu braţele încrucişate pe o pernă, în timp ce urmărea televizorul. La o reclamă el se întoarse către tatăl său care stătea pe un scăunel — numai că acesta nu era acolo.

Încruntându-se, Toby se ridică să se uite în bucătărie, dar nu era nici urmă de el. Tatăl său nu mai era în apele lui de la călătoria cu barca. Acest fapt îl îndemnă pe Toby să plece în căutarea lui.

Îl găsi într-o cameră întunecoasă. Lumina din hol i-l arătă stând aşezat pe pat, cu coatele pe genunchi şi bărbia sprijinită în palme. Toby se opri un minut în prag, încurcat când îl văzu pe taică-său uitându-se la fotografia înrămată a mamei lui, de pe dulap.

Toby se duse la el și-i puse o mână de încurajare pe umăr.

— Ce s-a întâmplat, tată ?

Luck se întoarse spre el și-i zâmbi trist.

— Nimic, puiule.

Dar Toby se uită la fotografie.

— Te gândeai la mămica ?

Buzele lui Luck se strânseră ușor.

— Nu, nu mă gândeam.

Ridicându-se în picioare, el își lăsă mâna pe umărul lui Toby. Părăsiră împreună camera. În timp ce ieșeau pe ușă, Toby se uită cu coada ochiului la fotografia blondei zâmbitoare. Își strecură mânuța în cea a tatălui, dar știa că este o slabă consolare.

*
* *

A doua zi, când stomacul lui Toby insistă că era ora prânzului, intră în casă prin ușa din spate și se duse în bucătărie. Îl auzi pe Luck vorbind la telefon și spunând la revedere cuiva.

— Îi voi spune. Bine... voi fi acolo, spuse Luck și închise.

Curiozitatea băiețelului se trezi ca de obicei.

— Cine era ? Ce să-mi spui ? Unde vei fi ?

Întrebările se succedau dintr-o răsuflare.

— Bunicul tău ți-a transmis salutări, răspunse Luck la două întrebări.

— De ce nu l-ai lăsat să vorbească cu mine ? se înfurie Toby dezamăgit.

— Pentru că era ocupat. Data viitoare, bine ? promise tatăl lui și se uită la ceasul din perete.

Presupun că vrei să mănânci. Ce vrei să fie ? Hamburgeri ? Brânză ? Ce părere ai de niște supă ?

— Hamburger, alese Toby fără prea mult entuziasm. Ținându-se de spătarul unui scaun își observă tatăl care scoase hamburgerii din congelator, îi duse pe plită, unde făcu porții pe care le puse în tigaie. Ai spus că vei fi acolo ? Unde ? Când ?

— Trebuie să mă duc la Duluth în această vineri și să mă întâlnesc cu bunicul tău, replică Luck și se întoarse să-l instruiască. Pune ketchup și muștar pe masă.

— Îmi închipui c-o să-i ceri doamnei Jackson să vină să stea cu mine, bombăni Toby așezând masa și punând condimentele.

— Ai perfectă dreptate. Îi telefonez după ce mâncăm.

— Oh, tată, chiar trebuie ? se văicări Toby. Uneori doamna Jackson este o adevărată pacoste.

— Ți-a trecut vreodată prin cap că poate doamna Jackson gândește că tu ești o adevărată pacoste ? ripostă taică-său.

— Ea crede întotdeauna că eu pun la cale șotii.

— Mă întreb de ce ? murmură Luck sec.

Toby lăsă tava pe masă când îi veni o idee.

— De ce n-o rogi pe Eve să vină aici ? Dacă trebuie să stea cineva cu mine, aș prefera să fie Eve.

Luck ezita și Toby îi studia momentul de nehotărâre cu interes.

— O voi ruga, încuviință acesta în cele din urmă.

— Îi dai telefon după ce mâncăm ? insistă Toby.

— Da.

* * *

Eve era la jumătatea drumului spre uşă, în braţe cu loţiunea de soare, o pătură şi o carte pentru o după-amiază la soare, când sună telefonul.

— Rowland, răspunse ea.

— Bună, Eve ? întrebă vocea lui Luck de la celălalt capăt al firului.

Ea puse loţiunea de soare peste pătură şi-şi trecu mâna liberă în jurul mijlocului ca pentru a îmbrăţişa plăcerea pe care i-o trezea vocea lui.

— Da, eu sunt, Eve.

— Luck McClure, se identifică el fără a fi nevoie. Eşti ocupată în această vineri ?

— Nu. Ea şi maică-sa vorbiseră în treacăt despre o expediţie pentru cumpărături la Cable, dar aceasta putea fi amânată.

— Vreau să-ţi cer o mare favoare. Am nişte afaceri de care trebuie să mă ocup vineri, ceea ce înseamnă că voi fi plecat majoritatea zilei şi voi întârzia seara. Toby întreabă dacă ai vrea să stai cu el în timp ce eu sunt plecat, în locul femeii care face de obicei acest lucru.

Înghiţindu-şi dezamăgirea, Eve încuviinţă.

— Nu mă deranjează deloc să am grijă de Toby. La ce oră ai dori să vin ?

— Aş vrea să vii devreme. Ora opt ar fi bine ? întrebă Luck.

— Pot fi acolo la opt.

— Mulţumesc. Toby va fi bucuros să ştie că vii, spuse el. Ne vedem vineri.

— Pe vineri, repetă Eve şi-i spuse la revedere.

Toby va fi bucuros de venirea ei, spusese el. Însemna că Luck nu ? Eve oftă abătută, fiindcă nu ştia.

Vineri dimineaţa, tatăl ei o lăsă la casa de pe lac, cu câteva minute înainte de ora opt. Când ieşi din maşină, el îi reaminti :

— Dacă ai nevoie de ceva, telefonează-ne. Maică-ta sau eu vom fi aici în câteva minute.

— Voi telefona. Mulţumesc. Îi făcu cu mâna şi alergă spre casă.

Era clar că Toby o aşteptase fiindcă uşa din faţă se deschise înainte ca ea să ajungă. El stătea în prag, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Bună, Eve.

— Bună, Toby. Privirea ei trecu pe lângă el către silueta înaltă care se apropia de uşă când ea intră.

Accelerarea pulsului îi semnaliza că simţurile ei luaseră notă. Eve nu-l văzuse niciodată pe Luck în haine de serviciu, iar costumul închis şi cravata îi schimbau înfăţişarea într-un fel care-i intensifica aura de autoritate masculină, dominatoare şi plină de putere.

— Exact la timp, zâmbi el absent. Am lăsat numărul de telefon lângă telefon. Mă poţi căuta acolo dacă ai o urgenţă.

— Ceea ce sper să nu fie cazul, replică ea, încercând să răspundă cu naturaleţea ei obişnuită.

După o privire de încuviințare, el își lăsă mâna pe capul fiului său.

— Să fii cuminte. Altfel Eve te va pune să stai la colț.

Zâmbetul lui purta o urmă de afecțiune și indulgență față de fiul său, când Luck se întoarse spre Eve.

— Nu voi întârzia prea mult diseară.

— Nu-ți face probleme, îl asigură ea. Toby și cu mine ne vom descurca.

— Știi cum să dai de mine dacă este nevoie, îi reaminti Luck. Trebuie să plec, se adresă el amândurora și-i zâmbi fiului. Ne vedem mai târziu.

— Spune-i bunicului „bună", din partea mea, îl instrui Toby.

— Îi voi spune, promise Luck.

Ca să ajungă la ușă, trebuia să treacă pe lângă Eve. Brațul lui se atinse inerent de ea, transmițându-i un mic fior. Când inspiră, ea prinse mirosul loțiunii de after-shave. Parfumul lui părea să plutească în aer chiar după ce el ieșise.

Cu Toby stând lângă ea în prag, Eve îl observa mergând către mașină. Ea-i răspunse la salutul cu mâna când el ieși din alee în șosea. Avea o senzație bine definită de a fi parte a unei familii — stând în prag cu „fiul" ei și făcând cu mâna „soțului" ei.

Eve goni gândul. Era genul de gândire periculoasă care ar duce-o către suferință. Nu era înțelept. Era doar o fată care avea grijă de copil — atât.

Compunându-și un zâmbet strălucitor, se uită la Toby :

— Ce avem pe agendă în această dimineață ?

El ridică din umeri și-și dădu capul pe spate ca să-i arunce o privire luminoasă, care-i amintea fetei în bună măsură de tatăl lui.

— Nu știu. Vrei să ne jucăm cu mingea ?

— Crezi că vom sparge o fereastră ? îl tachină Eve.

— Sper că nu, declară Toby posomorât. A trebuit să-mi cheltuiesc jumătate din banii pe care-i economiseam pentru o bicicletă ca să-mi plătesc partea mea de stricăciune la parbrizul tău. Tata a plătit majoritatea fiindcă a fost mai mult vina lui, când a aruncat mingea prea sus, dar el n-ar fi jucat dacă nu i-o ceream eu. Noi împărțim totul pe din două.

— Da, văd asta, încuviință ea, fiindcă cei doi păreau să fie într-o relație de prietenie remarcabilă, absolut unică, în comparație cu orice altă relație pe care ea o văzuse din întâlnirile cu părinții la școală.

— Vrei să ne jucăm cu mingea ? își repetă el propunerea.

— Sigur, fu de acord Eve. Du-te și adu-ți mingea și mănușa.

— Pentru tine o voi aduce pe a tatei, se oferi Toby.

Aleea părea cel mai sigur loc de joacă, nefiind ferestre în apropiere. Când Toby se plictisi, coborâră la lac, unde el îi dădu primele lecții în arta delicată de a face să sară pietricelele la suprafața lacului.

La prânz se întoarseră la căsuță.

— Un sandviş cu unt de arahide şi o cană cu lapte.

— Asta mănânci de obicei ? întrebă ea.

— Este mai uşor, dădu Toby din umeri. Tata şi cu mine nu prea gătim.

— Ce-ar fi să caut prin frigider să văd dacă este şi altceva ? propuse Eve, sigură că lui Toby i-ar plăcea ceva mai deosebit dacă ar pregăti ea.

— Dă-i drumul, o îndemnă băiatul, dar te avertizez că n-ai să găseşti mare lucru în afară de câteva farfurii cu mâncare îngheţată.

Când deschise uşa de la frigider, descoperi că Toby avea dreptate. Rafturile erau aproape goale, cu excepţia unei cutii de lapte, ouă, şuncă şi două borcane cu gem.

Toby îi observă expresia.

— Ţi-am spus eu, îi reaminti el. Tata pregăteşte micul dejun şi uneori pune nişte fripturi la grătar. Altfel mâncăm la restaurant, sau încălzim platourile cu mâncare congelată. Sunt destul de bune, totuşi.

Eve găsi un pachet de brânză în frigider.

— Îţi plac sandvişurile la grătar, cu brânză?

— Îhî, dădu el din cap.

În timp ce grătarul era pus la încălzit, Eve caută în bufet şi găsi o cutie cu supă de roşii. O diluă cu lapte şi adăugă o bucăţică de unt. Când aranjă mâncarea pe masă, Toby o consumă cu pofta unui băiat în creştere.

— A fost foarte bun, Eve ! declară el şi se dădu pe spate bătându-se cu palma pe burtă. Eşti într-adevăr o bucătăreasă bună !

— A încălzi un sandviş şi a deschide o cutie de supă nu înseamnă exact să găteşti, zâmbi ea. Mă gândeam să-i telefonez tatălui meu să ne ducă la băcănie azi după-amiază, să mai cumpărăm câte ceva. Îţi voi pregăti o cină adevărată diseară. Ai vrea ?

— Mai întrebi ?

CAPITOLUL VI

După câteva întrebări, Eve fu în stare să descopere unele din felurile de mâncare preferate ale lui Toby. Fiind băiat, avea gusturi simple. Cina din acea seară consta din friptură de pasăre, cartofi piure și puțin porumb fiert. Ca desert făcu o prăjitură cu zmeură și cu cremă.

— Nu-mi amintesc de când n-am mai mâncat așa de bine, declară Toby. A fost chiar delicios, Eve.

— Mulțumesc, domnule.

Cu mâinile pline de vase murdare, în drum spre chiuvetă, ea-i făcu o plecăciune glumeață.

— Te voi ajuta la vase, se oferi el și se ridică de la masă. De obicei tata le șterge.

— Nu-i nevoie să mă ajuți. Ea deja învățase în timp ce pregătea mâncarea, că Toby era obișnuit cu treburile domestice. Simțul datoriei era lăudabil, dar era încă un copil și avea nevoie de o pauză măcar o dată.

— Poți să ieși afară și le voi spăla eu.

— Chiar ? Părea uluit de oferta ei.

— Da, râse ea.

— Voi sta și-ți voi ține companie. Își trase un scaun lângă bufetul din apropierea chiuvetei.

— Mi-ar face plăcere, spuse Eve şi lăsă chiuveta să se umple cu apă, turnând detergent în ea.

Îngenunchind pe scaun, Toby îşi sprijini braţul pe bufet şi-şi propti bărbia în palmă ca s-o observe.

— Ştii, este într-adevăr extraordinar să ai o mamă. Devine o corvoadă să faci curăţenie prin casă, să speli vasele şi tot felul de chestii din astea.

— Îmi închipui, zâmbi ea uşor când începu să spele şi să clătească vasele sub apa care curgea, ca apoi să le pună pe uscător.

— Aş vrea să-mi închipui cum să găsesc pe cineva pentru tata, ca să se căsătorească, oftă Toby mâhnit. M-am gândit să dau un anunţ la ziar, dar tata s-a enervat când i-am spus asta.

— Ar fi fost un pic jenant pentru tatăl tău, Toby, accentuă Eve, colţurile gurii ei trădându-i râsul pe care voia să şi-l ascundă.

— La fel pare să gândească şi tata, se strâmbă el resemnat. I-am spus tatei că tu ai fi o mamă bună şi ar trebui să se însoare cu tine.

— Vai, Toby, nu se poate! Aproape scăpă farfuria din mână şi un val de sânge îi urcă în obraji.

— Ba da, o asigură el cu inocenţă. El te place, ştiu că te place. L-am văzut sărutându-te.

Eve deveni foarte ocupată cu vasele, încercând să-şi ascundă agitaţia şi jena.

— Doar pentru că săruţi pe cineva, nu înseamnă neapărat că vrei să te şi căsătoreşti cu acea persoană, Toby.

— Mda, aşa a spus şi tata, recunoscu el.

Detesta curiozitatea care o făcu să-l întrebe:

— Ce altceva a mai spus tatăl tău când i-ai sugerat că ar putea să se căsătorească cu mine ?

— Nimic. Mi-a spus că subiectul este închis şi că nu-l vom mai discuta, dar eu cred că avem nevoie de cineva în jurul nostru care să aibă grijă de noi. Comentariul dezvăluia că el nu renunţase la idee. Este prea multă treabă pentru un băieţel ca mine şi tata este ocupat. Undeva există o fată cu care tata se va însura. Eu tocmai am găsit-o.

— Toby McClure, cred c-ar trebui să laşi asta în seama tatălui tău, sugeră Eve.

— Aha, dar el nu încearcă să găsească pe nimeni, protestă Toby. Mă gândeam c-aş avea mai mult noroc... Apoi râse... Am făcut o glumă. Mai mult noroc pentru Luck **(noroc).**

— Da, o glumă. Zâmbetul ei se transformă într-o strâmbătură.

— Să ştii că acesta este şi numele meu, o informă el şi-şi sprijini încă o dată bărbia în palmă.

— Nu ştiam. Ochii ei se măriră de surprindere. Credeam că este Toby — Tobias, se corectă ea după diminutiv.

— Acesta este cel de al doilea nume al meu, explică Toby. Primul meu nume este Luck — ca al tatei. Mama a insistat să mă numească după el când m-am născut, dar tăticu a spus că este prea greu să cresc cu un nume ca acesta. El zicea că o să mi se spună Litlle Luck **(norocel)** şi lui nu-i plăcea ideea să fie Big Luck **(norocul cel mare).** Aşa că mi-au zis Toby.

— Cred c-aşa-i mai bine, încuviinţă Eve cu hotărâre.

În experiența ei de la școală, văzuse cât de cruzi erau copiii uneori, când unul din ei avea un nume neobișnuit. Deseori îl tachinau cu cruzime. De regulă, copiilor nu le place să fie diferiți. Doar mai târziu, când simțul lor de individualitate răzbătea la suprafață, își manifestau dorința pentru un nume unic.

Totuși, nu putu să nu-și amintească ziua când fusese prima oară prezentată tatălui și fiului și Luck explicase tradiția de familie a numelui său. Atunci se întrebase dacă mai era un „mic" Luck acasă care să continue tradiția. Era amuzant să descopere că mai tot timpul acesta fusese Toby.

După ce terminară cu vasele, ea și cu Toby se duseră în camera din față și se uitară un timp la televizor. La ora nouă, ea-i propuse să facă o baie și să se pregătească de culcare. El nu încercă s-o contrazică sau să încerce s-o convingă să stea până când vine Luck acasă.

După baie, Toby intră cu picioarele goale în camera de zi, îmbrăcat în pijama. Se lăsă să cadă pe brațul fotoliului unde stătea Eve.

— Ai de gând să mă bagi în pat ? întrebă el.

— Bineînțeles că da, zâmbi Eve la apelul irezistibil din privirea lui. Toby era capabil s-o învârtească pe degete, ca și tatăl lui.

Toby o luă spre camera lui, iar Eve îl urmă. Făcu o săritură în pat și se băgă sub cuvertură.

Ea îl înveli bine, apoi se așeză pe marginea patului.

— Nu trebuie să-mi citești o poveste sau altceva, spuse Toby. Sunt prea mare pentru asta.

— OK. Ai vrea să-ți las lumina aprinsă un timp ? întrebă Eve, referindu-se la veioza care

ardea pe noptieră. Deja bănuia că el era „prea mare" chiar şi pentru asta.

— Nu, dădu din cap Toby, legănându-şi capul pe pernă.

Privirea ei fusese deja atrasă spre noptiera unde se afla o fotografie înrămată a unei frumoase femei blonde cu ochi verzi scânteietori. O durere vagă o străpunse pe Eve când ghici identitatea feţei zâmbitoare din fotografie.

— Este o fotografie a mamei tale ? îl întrebă ea pe Toby pentru confirmare.

— Da. Numele ei era Lisa, o informă Toby.

— Este foarte frumoasă, recunoscu Eve, conştientă că Luck nu ar fi numit-o niciodată pe această femeie „şoricel maro". Era aurie — toată numai soare şi primăvară. Eve se dispreţui pentru gelozia care o rodea. Dar nu intenţiona deloc să intre în competiţie cu ceva atât de frumos ca această fată — nici chiar cu amintirea ei. Era fără speranţă să creadă că Luck o va iubi vreodată.

— Tata are o fotografie la fel ca asta, în camera lui, spuse Toby. Îi vorbeşte... deşi în ultimul timp n-a mai făcut-o, adăugă el.

— Sunt sigură că o iubeşte foarte mult, încercă ea să zâmbească şi să mascheze durerea care-i strângea inima. Este timpul să te culci.

— Mă vei săruta de noapte bună ? întrebă el fără să clipească.

— Sigur că da. O greutate îi apăsa pieptul când se aplecă şi-i atinse fruntea cu un sărut. Tânjea să aibă dreptul să facă acest lucru în fiecare noapte. Se îndreptă, murmurând : somn uşor, Toby.

— Noapte bună, Eve. Cu o privire mulțumită, el se băgă și mai adânc sub cuvertură.

Eve trecu pe lângă fotografia înrămată și stinse lumina. Se mișcă în tăcere spre ușa camerei. Lacrimi amare îi înțepau colțurile ochilor, regretând mai mult ca oricând în viață că nu se născuse frumoasă.

În camera de zi, Eve dădu mai încet televizorul și luă o revistă ce zăcea pe măsuța pentru cafea. Ghemuindu-se în fotoliu, încercă să se forțeze să citească. Pendula de pe cămin marca orele.

*
* *

Trecuse de miezul nopții când Luck intră pe alee, mult mai târziu decât prevăzuse. Oprind motorul, își apucă servieta de pe locul de lângă el, iar haina de la costum o aruncă pe umăr. Cravata îi era desfăcută în jurul gâtului și nasturii de sus ai cămășii, descheiați.

Încordarea după un drum lung cu mașina și oboseala după o zi plină cu discuții de afaceri făceau ca mușchii de la umeri și gât să-l doară. Oboseala brăzda linii adânci pe trăsăturile lui aspre.

Când Luck merse spre ușa din față a căsuței, remarcă lumină la fereastră. Colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet ușor la lumina de bun-venit. Când deschise ușa, auzi zgomotul înfundat al televizorului. Îl cuprinse plăcerea când realiză că Eve trebuie să-l fi așteptat să vină acasă.

Așezându-și servieta lângă ușă, intră în camera de zi și se opri. Eve adormise într-un fotoliu mare, cu o revistă în poală. Zâmbetul lui se accen-

tuă când o văzu ghemuită ca un şoricel de catifea. Îşi puse haina pe sofa împreună cu cravata şi se duse să închidă televizorul.

Liniştea plutea în cameră când se apropie de fotoliul unde dormea ea. Intenţiona s-o trezească, dar când o privi, oboseala păru să-l părăsească. În pacea odihnei, trăsăturile senine îi aminteau de frumuseţea blândă a Madonei, sau de Frumoasa Adormită care aştepta să fie trezită cu un sărut. Cea din urmă imagine era un gând îmbietor.

Aplecându-se, Luck îşi puse mâinile pe ambele braţe ale fotoliului. Se simţea înviorat de prezenţa ei. Îşi coborî buzele pe gura ei, îndemnat de gingăşia lor dulce. La primul contact, acestea nu răspunseră la apăsarea sărutului. Apoi Luck simţi cum buzele ei se mişcă sub ale lui. Emoţii violente se răspândiră prin el, un îndemn chinuitor născându-se în interiorul lui.

Eve se mişcă începând să se trezească şi el se dădu înapoi, continuând să stea aplecat deasupra ei. Avea o dorinţă puternică s-o ia în braţe şi s-o ducă în dormitorul lui unde să poată da frâu liber sentimentelor ce-l copleşiseră.

Genele ei se ridicară încet şi el observă luminiţa de recunoaştere care se aprinse în ochii ei căprui, aproape negri. Sângele lui se încălzi la plăcerea pe care o văzu în ochii ei.

— Eşti acasă, murmură ea cu o bucurie blândă.

— Da, răspunse Luck răguşit, pentru că i se părea că venise într-adevăr acasă. Era o senzaţie pe care nu şi-o putea explica, nici măcar lui însuşi.

Un minut putu vedea întâmpinarea plină de căldură din ochii ei, ca în următorul, totul să dispară. Ea-şi coborî bărbia, o agitaţie vagă făcând-o să se simtă stânjenită.

— Trebuie să fi adormit. Îşi trecu o mână peste faţă, apoi apucă revista deschisă din poală.

Uşor iritat de răceala ei bruscă, Luck se îndreptă, îndepărtându-se fizic de ea, aşa cum şi ea se îndepărtase de el. El văzu licărul jignit din ochii ei. Luck regreta ziua când o numise şoricel maro. Firea ei sensibilă considerase cuvintele ofensatoare, când el le folosise cu o afecţiune glumeaţă.

Eve avea senzaţia că el o sărutase, dar crezu că visase.

— Cât este ceasul ? I se pusese un junghi la ceafă de la dormitul în fotoliu. Se frecă la gât şi-şi dădu jos picioarele.

— Este aproape ora unu. Răspunsul lui era brusc. Îmi pare rău c-am venit aşa de târziu.

— Nu-i nimic. Eve zâmbi spre el, fără a-i întâlni privirea.

— Nu trebuia să mă aştepţi. Suna aproape a critică. Ar fi trebuit să te întinzi pe canapea.

— Nu plănuisem să adorm. Citeam şi... bănuiesc c-am aţipit, explică ea.

— Lasă-mă să văd ce face Toby, după care te voi duce acasă, spuse el.

Luck dispăru în coridorul întunecat care ducea spre dormitoare, când Eve se ridică cu trupul înţepenit din fotoliu. Remarcă haina şi cravata de pe sofa când îşi luă poşeta de pe măsuţa pentru cafea. Îşi aminti cât de incredibil de frumos era când ea deschisese ochii şi-l văzuse stând acolo,

aplecat peste ea ca s-o trezească. El trebuie să fi văzut pe fața ei dragostea pe care i-o purta. Nu părea să existe altă explicație pentru felul în care se retrăsese — asprimea lui bruscă. Probabil credea că ea o să înceapă să se gudure pe lângă el și nu voia complicația atențiilor ei nedorite. Hotărî să nu-l lase să vadă ceea ce simțea pentru el.

Când el se întoarse în camera de zi, Eve reuși să pară foarte calmă, controlată și foarte nepăsătoare. Totuși în privirea lui cercetătoare nu se citea aprobarea.

— Gata ? întrebă el.

— Da. Trebui să se uite în altă parte înainte de a fi afectată de bărbăția lui ostentativă. Toby este bine ?

— Părea adormit, replică Luck. Va fi în regulă până mă întorc eu înapoi.

— Bineînțeles, murmură ea și se duse spre ușa de la intrare.

Afară, o lună plină scălda totul într-o lumină argintie, iar cerul era plin de stele sclipitoare. Printre pini adia vântul, parfumând aerul cu prospețimea acestora. Eve se opri lângă portiera pasagerului în timp ce Luck o deschise pentru ea.

Nervozitatea o făcu să spună :

— Este o seară frumoasă, nu ? Ambianța era prea romantică pentru liniștea ei.

— Da, este, aprobă Luck și așteptă ca ea să urce înainte de a închide portiera.

Privirea ei îl urmări cum înconjoară masina și se instalează la volan. Când porni motorul, Eve se uită în fața ei. Nervii ei se încordară din cauza apropierii lui, tăcerea devenind insuportabilă.

— Cum ți-au mers afacerile astăzi ? întrebă ea, ca să facă conversație.

— Bine. Era un răspuns neutru, dar Luck mai întrebă : Ți-a făcut Toby vreun necaz ?

— Nici unul, îl asigură Eve. La această oră a nopții nu era nici un fel de trafic pe drumul către părinții ei. Era în întregime al lor... Ne-am jucat cu mingea — și n-am spart nici o fereastră, adăugă ea cu indiferență prefăcută.

— Ești mai norocoasă ca mine. El îi aruncă o privire rapidă, colțul gurii ridicându-i-se a zâmbet, cu vocea plină de amuzament.

— Am avut grijă când am ales locul, explică ea, relaxându-se puțin datorită subiectului abordat.

Până la căsuță era un drum scurt. O parte a ei regreta repeziciunea cu care ajunseră, iar altă parte era ușurată. Când intrară pe alee, Eve văzu că părinții ei lăsaseră aprinsă lumina pe verandă.

— Sper că nu sunt îngrijorați din cauza ta, comentă Luck când opri mașina.

— Mă îndoiesc să fie, replică ea. Au acceptat acum că sunt o fată mare. Timpul meu îmi aparține.

Lăsând motorul să meargă, Luck se întoarse spre ea.

— Cât îți datorez pentru că ai stat cu Toby ?

Eve înțepeni la această ofertă de a-i plăti serviciile.

— Nimic.

— Nu ți-am cerut să stai cu Toby cu intenția de a găsi o baby sitter gratuită. Dacă n-ai fi venit, ar fi trebuit să plătesc pe altcineva.

— Te rog nu-mi cere să iau bani pentru asta, îl rugă ea, nevrând să fie plătită pentru ceva ce făcuse cu plăcere. Consideră că am făcut o favoare unui vecin.

— Bine, spuse el, nu mă voi certa cu tine.

— Mulţumesc.

Eve vru să deschidă portiera, dar fu oprită de o mână care-i atinse braţul.

Împotriva voinţei sale, ea se uită la el. Lumina lunii îi arginta trăsăturile. În ea se trezi o dorinţă pe care nu o putea nega.

— Mulţumesc c-ai stat cu Toby.

Vocea lui joasă era tulburătoare şi vibrantă.

— Cu plăcere, şopti Eve, afectată de atingerea şi apropierea lui.

Nici nu se trase la o parte când capul lui coborî spre al ei. Tremura sub posesia buzelor tari, hotărârea ei sfărâmându-se în mii de cioburi. Mâna lui ajunse sub sânii ei şi în tăcere, o lipi de el.

Eve se arcui, încercând să satisfacă dorinţa pe care o simţea în sărutul lui. Sângele îi bubuia în urechi cu forţa unui tunet în timp ce-l lăsa să-i desfacă buzele şi să-i savureze integritatea răspunsului. Din piept îi scăpă un geamăt din cauza chinului pe care Luck îl stârnise în ea.

El era totul. Simţurile ei erau dominate de el. Senzaţia muşchilor lui ca nişte stânci îi excita mâinile care stăteau pe pieptul lui, încălzite de fierbinţeala generată de trupul lui viril. Combinaţia de arome — miros de tutun, colonie, şi propriul lui miros masculin — umplându-i plămânii. Şi gustul lui era în gura ei.

Lumea se învârtea nebunește în jurul ei, dar Evei nu-i păsa — nu atâta vreme cât îl avea pe el

de care să se agațe. Sărutul era iad și rai în același timp. Dar, fără a ține seama de consecințe, părea să fie condamnată să-l iubească.

Luck își smulse gura de pe buzele ei și începu să-i traseze dâre de foc pe obraji. Respirația ei era atât de înăbușită, încât practic nu mai exista. El își băgă degetele în părul ei pentru a-i ține capul nemișcat.

— Și mulțumesc că m-ai așteptat, Eve, murmură el răgușit lângă pielea ei sensibilă. A trecut multă vreme de când cineva a făcut acest lucru. Nici nu-ți pot explica ce bine-mi face.

— Luck, eu... Dar îi era frică să pronunțe cuvintele, apoi el o sărută din nou și nu mai fu nevoie să spună nimic.

Dar de această dată scurt, deși ea avu consolarea să-i simtă șovăiala când se termină și el se dădu la o parte.

— Trebuie să mă întorc. Toby este singur, spuse Luck de parcă era nevoie să se justifice.

— Da. De data asta el nu mai făcu nici o mișcare s-o oprească atunci când Eve deschise portiera. Noapte bună, murmură ea, coborând din mașină.

— Noapte bună, Eve, răspunse el.

I se părea că zboară spre veranda luminată, conștientă că Luck aștepta să se asigure că ea ajunge înăuntru. Când deschise ușa, se întoarse și-i făcu cu mâna. Urmări luminile din spate ale mașinii până când dispărură pe șosea.

Ar fi fost atât de ușor să citească ceva semnificativ în sărutările lui... Eve încerca cu disperare să se păzească împotriva speranțelor deșarte. Gândul la fotografia soției lui o ajuta.

Când se dezbrăcă pentru culcare se mustră că este atât de proastă încât să se îndrăgostească de el. Era foarte greu să asculte propriile mustrări când se simțea atât de bine.

*
* *

De data aceasta nu mai erau lumini de bun-venit când Luck intră în căsuță. Nu se deranjă să aprindă vreun bec când o luă pe coridor în întuneric.

— Tată ? Vocea somnoroasă a lui Toby îl chema.

— Da, fiule, eu sunt. Se opri în pragul camerei fiului său.

— Ai dus-o pe Eve acasă ? întrebă Toby.

— Da. Tocmai m-am întors, explică el. Ești bine ?

— Îhî. Se auzi un foșnet de cuvertură. Ce face bunicul ?

— Bine, îl asigură Luck. Este foarte târziu. Culcă-te, Toby. Vom vorbi mâine dimineață.

— Bine, tată, răspunse el în mijlocul unui căscat. Noapte bună.

— Noapte bună, Toby.

Luck așteptă până când în cameră nu se mai auzi nimic, apoi intră într-a lui. Lumina lunii care intra pe fereastră era suficientă să-i permită să se dezbrace fără a mai aprinde veioza. Descheindu-și cămașa, și-o scoase din pantaloni și o puse în dulap.

Se așeză pe marginea patului să-și scoată pantofii. Luna lăsa să cadă lumina pe fotografia înră-

mată care stătea pe măsuța lui de toaletă. El se opri și se uită la fotografie.

— Noi am avut un lucru bun, Lisa, murmură el. Dar a fost cu mult timp în urmă... Zâmbi amuzat. De ce am senzația că nu te deranjează dacă mă îndrăgostesc de altcineva ?

Dar ea nu-i răspunse. Trecuse un timp de când nu-i mai răspundea. Luck nu mai era bântuit de imagini din trecut. Și nici nu mai simțea nici un fel de vinovăție că era așa.

CAPITOLUL VII

Soarele după-amiezii o ardea, cu toată crema anti-solară când Eve își schimbă poziția în șezlong. Ochelarii închiși de soare rețineau majoritatea luminii, dar costumul ei de baie roșu îi lăsa expus trupul razelor soarelui.

Când întinse mâna după paharul cu ceai rece aflat pe un scăunel alături, își ținu sutienul pentru a nu-i aluneca de pe sâni. Gura de ceai o răcori pe moment. Își promisese să se ducă până la lac să facă o baie, dar nu găsise energia.

Ușa din fața căsuței scârțâi și ea întoarse capul ca s-o vadă pe maică-sa care ieșea pe verandă. Aceasta o văzu pe Eve și zâmbi.

— Aici ești, rosti ea. Eram gata să dau o fugă până la lac. Ești căutată la telefon.

— Eu ? Eve aproape uită de bretelele desfăcute de la costum și se ridică brusc. Cine este ?

— Luck McClure, răspunse mama ei.

— Spune-i că vin imediat !

Degetele i se încurcau când încercă să-și înoade bretelele în grabă. În timp ce se chinuia cu acestea, baretele de piele ale papucilor refuzau să coopereze cu mișcările ei de a-și băga tălpile înăun-

tru. Auzi ușa batantă închizându-se în urma mamei sale.

Deși îi transmisese lui Luck că venea la telefon, Eve îi era teamă ca acesta să nu se satură de așteptat. Când în cele din urmă reuși să-și înnoade bretelele și să intre în papuci, alergă în casă.

Receptorul zăcea pe masă. Eve îl apucă, fără să dea atenție schimbului de priviri amuzate dintre părinții ei.

— Alo ? Gâfâia din cauza grabei și abia mai respira.

— Eve ? Se pare că abia respiri, observă vocea lui Luck și ea închise ochii, ușurată că el nu renunțase să aștepte.

— Eram afară.

— Mama ta mi-a spus că probabil ești la lac.

— De fapt nu am fost, îi explică Eve. Eram în fața casei și făceam plajă.

— Îmbrăcată într-un bikini foarte sumar, presupun, murmură Luck.

— Nu, zâmbi ea. Am un costum de baie întreg, foarte respectabil.

— Trebuia să fi bănuit. Vocea lui era amuzată.

Replica îi atinse mândria sensibilizată. Știa exact ce gândea el. Un costum întreg era exact ce-ar purta un șoricel maro.

— De ce-ai sunat, Luck ?

Ea presupunea că el voia ca ea să stea din nou cu Toby. Era o afacere bună să plătești o baby-sitter doar cu un sărut. După ultima noapte, ce altceva putea el să creadă ?

— Te-am sunat să te invit să iei cina cu noi diseară. Deoarece nu m-ai lăsat să-ți plătesc fi-

indcă ai stat cu Toby, m-am gândit că ai putea accepta o invitație la cină, îi explică el.

Dacă n-ar fi adăugat explicația, ea probabil ar fi sărit în sus de bucurie, dar așa îi dispăruse orice plăcere.

— Ți-am spus noaptea trecută că a fost doar un gest prietenesc, ca între vecini, îi reaminti Eve înțepată. Nu vreau nimic în schimb, și nu ești obligat să mă inviți la cină.

— Nu te invit din obligație. Toby și cu mine vrem să vii la cină diseară.

— Mulțumesc, dar... Începea să refuze politicos din mândrie, dar fu întreruptă.

— Înainte de a mă lăsa baltă, ar fi mai bine să asculți termenii invitației. În vocea lui se ghicea un ușor amuzament.

— Termeni ? repetă Eve cu o cută de uimire pe frunte.

— De când s-a sculat Toby, azi-dimineață, nu mai contenește cu laudele la adresa ta, spunând cât de bună bucătăreasă ești, o informă el. A trecut atâta timp de când n-am mai avut o mâncare gătită în casă, așa că m-am hotărât să-ți cer ca să vii la noi la cină și să descopăr dacă Toby știe despre ce vorbește.

Era ușor uimită de replica lui, și ușor amuzată.

— Înseamnă că mă chemi la cină și te aștepți s-o pregătesc eu ?

— Doar în parte, o asigură Luck. Am luat câteva fripturi, așa că eu voi avea grijă de felul principal. Restul meniului ți-l las ție.

— Ai mult tupeu, Luck McClure, izbucni ea în râs.

— Ce spui ? o provocă el. Facem târgul ? Vii diseară ?

— La ce oră ? întrebă ea, zâmbind receptorului.

— Vin să te iau la ora şase. E-n regulă ? întrebă el.

— Perfect, încuviinţă Eve. Voi fi gata.

— Ne vedem deci la ora şase, promise Luck şi închise.

Zâmbetul îi întârzia încă pe buze când Eve puse receptorul în furcă şi plecă de lângă telefon. Se întâmplă să se uite la tatăl ei şi prinse sclipirea jucăuşă din ochii lui.

— Pariez că ieşi să cinezi cu Luck, ghici el. L-ai văzut cam des în ultimul timp. Poate că ar trebui să am o discuţie cu el când vine să te ia diseară, ca să-i aflu intenţiile.

Glumea, dar Eve reacţionă ca de obicei.

— Să nu îndrăzneşti ! îl avertiză ea şi el râse.

*
* *

Ca parte a noii ei imagini, care nu corespundea etichetării de „şoricel maro", Eve era îmbrăcată cu o bluză albă din dantelă cu găurele, decoltată mult în formă de V şi încheiată în faţă cu nasturi, şi o pereche de pantaloni albaştri, dintr-o mătase ce se mula pe picior.

Exact la ora şase, Luck veni cu maşina la căsuţă, însoţit de Toby. Gata de plecare, Eve ţâşni din casă înainte ca tatăl ei să aibă ocazia unei „mici discuţii" cu Luck, aşa cum o ameninţase în glumă.

Toby fluieră admirativ când o văzu. Eve se înroşi puţin. Nu se gândise că un stil şi o culoare diferită a îmbrăcăminţii ei i-ar schimba înfăţişarea — suficient cât să remarce un băiat de opt ani.

Când Toby se urcă pe bancheta din spate, ca Eve să poată sta în faţă cu Luck, ea fu subiectul ochilor lui admirativi, ceea ce făcu ca obrajii să i se înfierbânte şi mai tare.

— Nu-i rău, îşi murmură Luck aprobarea.

Complimentele de la el erau ceva cu care nu era obişnuită, aşa că încercă să nu le bage în seamă.

— Vrei să spui că nu este rău pentru un „şoricel maro", îl corectă ea.

— Nu, deloc un şoricel maro. Unul albastru, declară el privindu-i pantalonii.

După ce se asigură în privinţa traficului, el intră în şosea.

— Ţi-a spus tata că o să avem fripturi diseară ? Toby se aplecă peste scaunul din faţă.

— Da, mi-a spus, zise ea.

— Cum îţi plac prăjite ? întrebă Luck.

— În sânge, răspunse ea, cu nervii încordaţi din cauza bărbatului de la volan.

— Bănuiam că eşti genul setos de sânge.

Privirea lui părăsi drumul din faţa lui, ca să se uite la ea ironic. Insinuarea părea să indice că ea avea o fire pasionată.

— Tot aşa ne place şi nouă, nu, tată ? spuse Toby fără să-şi dea seama de vreun înţeles ascuns în discuţie.

— Categoric, încuviinţă Luck, cu un zâmbet în colţul gurii.

— Trebuie totuși să-l urmărești, îi zise Toby Evei. Altfel o arde.

— Hei, stai puțin, protestă Luck. Cine gătește aici ?

— Eve. Fiul lui era gata cu răspunsul.

Din pieptul lui Luck izbucni un chicotit.

— Bine țintit.

Încetini mașina când se apropiară de aleea spre căsuță.

Pregătirile pentru masa de seară deveniră o treabă de familie. Luck dădu drumul la grătar în curtea din spate și fripse carnea în timp ce Toby avu grijă să pună masa și s-o ajute pe Eve. Ea prepară o salată de spanac și orez care să meargă cu friptura. Mai rămăsese suficientă zmeură de la prăjitura din seara trecută, pe care o amestecă cu alte fructe, făcând o salată de fructe ca desert.

Când se așezară la masă, mâncarea părea fără cusur. Eve nu era sigură dacă mâncarea sau compania făcea ca totul să fie atât de bun, dar toți trei își mâncară până la ultima înghițitură tot ce aveau în farfurii.

— Nu ți-am spus că Eve este o bucătăreasă bună ? insistă Toby când ei mai întârziau la cafea.

— Mi-ai spus, încuviință Luck. Și ai avut dreptate.

— Tatăl tău merită o parte din laude, zise Eve. Nu știu cum a fost friptura ta, dar a mea a fost perfectă.

— Mulțumesc. Luck înclină din cap, ca acceptare ironică a complimentului. Șuvițe de păr des îi căzură pe frunte dându-i un aer strengăresc.

— Şi a mea a fost bună, îl asigură Toby. Dar tot ce-ai avut de făcut a fost să urmăreşti să nu se ardă. Eve a gătit cu adevărat.

— Şi a făcut o treabă excelentă. Albastrul magnetic al ochilor lui se concentrară asupra ei, tulburător şi alene. Chiar ştii care este calea spre inima unui bărbat!

Toate simţurile ei se răvăşiră din cauza acestei remarci, aruncând-o într-o stare de confuzie. Se chinuia să ascundă acest fapt, plecându-şi privirea şi ocupându-şi mâinile cu vasele pentru desert, care erau încă pe masă.

— Nu te deranja cu vasele, o instrui Luck. Le lăsăm în chiuvetă.

— Prostii. Vocea ei era cam agitată, trădându-i tulburarea. Va dura doar câteva minute să le spălăm şi nu ne vor sta în cale.

— În cazul acesta, vom ajuta cu toţii. El îşi împinse scaunul. Tu poţi curăţa masa şi pune vasele în chiuvetă, iar Toby le poate spăla, în timp ce eu o să le şterg.

Totul se făcu într-un timp record. Eve termină de şters plita, masa şi bufetul puţin înainte ca Luck şi Toby să fie gata cu vasele.

Când cei trei intrară în camera de zi, Toby se întoarse cu faţa la ei.

— De ce n-am face focul în şemineu, tată?

— Este vară. Toby, îi reaminti Luck cu o privire indulgentă.

— Ştiu, dar ar fi distractiv, dădu el din umeri. Şi am putea coace floricele.

— Dar nu mai poţi fi flămând, râse Eve.

— Nu, dar le voi mânca oricum, replică el şi ea înţelese că plăcerea consta în copt mai mult decât în mâncat. Te rog, tăticule ! Doar un focuşor.

— Bine, se dădu bătut Luck. Doar unul mic.

În timp ce Toby se duse în bucătărie după punga cu porumb şi o tigaie cu coada lungă, Luck făcu focul în şemineu. Când ardea frumuşel, cei trei se aşezară pe podea lângă el.

Toby puse porumbul la copt, după care îi servi pe rând pe toţi. Jumătate din pungă era consumată, majoritatea mistuită de foc. Toţi trebuiră să se spele pe mâini de funingine, după care se aşezară iar lângă foc.

Peste încăpere se aşternu tăcerea, întreruptă doar de trosnetul lemnului care ardea. Afară se lăsase întunericul, şi focul era unica sursă de lumină din încăpere. Stând cu picioarele încrucişate între ei, Toby căscă cu zgomot.

— Doamne, ce obosit sunt, declară el. Cred că o să mă duc la culcare.

Luck îl privi surprins pe fiul lui care se oferea să se ducă la culcare fără a fi împins de la spate. Eve fu cuprinsă de un uşor fior ameninţător la gândul că va rămâne singură cu Luck.

— Bănuiesc că este ora ta de culcare, remarcă Luck când fiul său se ridică în picioare cu aparentă oboseală.

— Îhî. Toby se opri să se uite la Eve. Mulţumesc pentru că ai gătit în seara asta. A fost cu adevărat bun tot ce ai făcut.

— Cu plăcere, tremură gura ei într-un zâmbet.

— Noapte bună. îi ură el.

— Noapte bună, răspunse ea.

— Voi veni şi eu repede, promise Luck.

— Nu-i nevoie să te grăbești. Poți sta cu Eve, spuse Toby, apoi se întoarse către tatăl lui încruntându-se și șoptind : Sunt destul de mare să mă bag singur în pat. Nu mă îmbrățișa în fața ei.

Un zâmbet ușor apăru pe fața lui Luck la admonestarea lui Toby.

— Du-te la culcare, spuse el și-l bătu peste fund cu afecțiune.

După ce Toby plecase, Luck își îndreptă zâmbetul leneș în direcția ei, înconjurând-o cu căldura intimității acestuia. Între ei fusese o atmosferă degajată. Eve simțise asta, totuși, fără prezența lui Toby care servise drept amortizor, degajarea începea să dispară. Deveni conștientă că erau singuri în încăpere. Tăcerea care fusese atât de plăcută începea să devină grea. Niciodată nu fusese o maestră în ale conversației, dar situația părea s-o ceară.

— Este un băiat mare, remarcă ea întrerupând tăcerea.

— Din nefericire, s-a maturizat înainte de vreme. Zâmbetul lui Luck se transformă într-o grimasă tristă care purta o oarecare resemnare.

— Nu cred că suferă prea mult din cauza asta, ripostă ea, fiindcă Toby părea să fi dobândit un oarecare echilibru între copilăria lui și sentimentul de responsabilitate.

— Bănuiesc că nu.

Luck se uita la foc și părea să se piardă în flăcările galbene ce se plimbau peste tăciunii înroșiți.

Eve nu se putea gândi la un răspuns și tăcerea se adâncea. Ea presupuse că el se gândea la

fosta lui nevastă, probabil rememorându-şi momentele împărtăşite.

Nici un sunet nu se auzea din dormitorul lui Toby şi încordarea ei creştea. Picioarele începeau să-i înţepenească din cauza poziţiei în care era aşezată, dar nu îndrăznea să se mişte şi să atragă atenţia asupra ei. Nu voia ca Luck să se uite la ea şi s-o compare în gând cu frumoasa blondă din fotografie.

În acel moment, el păru să-şi dea seama că nu era singur.

— Focul acesta devine hipnotic, îşi explică el preocuparea.

— Da. Eve se prefăcu că fusese fascinată şi ea, dar unica ei fascinaţie era doar el.

Luck făcu o mişcare să se ridice în picioare, apoi se opri.

— A mai rămas cafea ?

— Da. Ea sări repede în picioare. Ţi-o voi încălzi. Va dura doar un minut.

— Pot s-o încălzesc eu. Dar Luck nu protestă prea tare, dorind să se lase convins să rămână unde era.

— Nu, stai aici, insistă Eve, am stat jos aşa de mult încât am înţepenit. Am nevoie să mă mişc un pic.

Ceea ce era adevărat, deşi motivul era nevoia de a fi singură şi să-şi revină. Trebuia să înceteze să fie sfâşiată de această dragoste nedorită pentru el.

— OK. Luck n-o mai contrazise, rămânând lângă foc. Dacă insişti...

Activitatea o ajută când se agită prin bucătărie, punând cafeaua la încălzit, scoţând ceştile. To-

tuşi nu putea uita că o altă femeie îi adusese odată cafeaua şi-l sărutase pe fiul său de noapte bună, aşa cum făcuse ea cu o seară în urmă. Acest de al doilea gând o îndemnă pe Eve să-l controleze pe Toby în timp ce se încălzea cafeaua.

Când intră în coridor, în acelaşi timp Luck venea dinspre camera de zi. Eve se opri, un pic vinovată.

— Gândeam să văd dacă Toby este în regulă, explică ea.

— Tot acolo mă duceam şi eu, replică Luck, ridicând întrebător dintr-o sprânceană. Mergem împreună, ca să fim liniştiţi amândoi ?

El îi înconjură mijlocul cu braţul pentru a o ghida pe coridorul întunecat. Senzaţia era mult prea plăcută pentru ca Eve să se împotrivească. Începea să devină satisfăcută cu firimituri din atenţia lui — ceva ce crezuse că mândria ei nu va accepta niciodată.

Uşa de la camera lui Toby era deschisă şi se opriră amândoi în prag, stând unul lângă altul. În semiîntuneric îi vedeau faţa plină de nevinovăţia copilăriei în somn. Părul ondulat îi căzuse pe frunte şi o adâncă afecţiune pentru copilul adormit îi atinse fetei o coardă sensibilă în suflet.

— Este aproape singurul timp când e liniştit, murmură Luck încet.

Pe buzele ei apăru un zâmbet slab când îşi întoarse capul să se uite la el într-o tăcere înţelegătoare. Întotdeauna Toby făcea ceva, spunând sau punând ceva la cale. Îşi putea imagina adevărul sosului lui Luck.

Când îi întâlni privirea, ceva cald şi minunat strălucea în ochii lui albaştri. Felul în care-i pri-

vea fața ridicată spre el avea ceva mângâietor. Inima ei începu să bată repede.

Se aplecă încet către ea, atingându-i buzele cu un sărut ușor care stârni simțurile Evei, făcând-o să dorească și mai mult. Dorința tremura în adâncul ei, nelăsându-se dezvăluită. Nimic n-o invita să-și exprime dorința, iar Evei îi lipsea agresivitatea și încrederea.

— Crezi că s-a încălzit cafeaua ? se interesă Luck, neridicându-și capul foarte departe de al ei.

— S-ar putea, șopti ea, îndoindu-se dacă vocea ei avea puterea să vorbească mai tare.

Când se întoarseră să plece, nici unul dintre ei nu-l observă pe băiețel care deschise un ochi cu precauție, nici zâmbetul de satisfacție de pe fața lui.

Luck o însoți în bucătărie și-și duse ceașca de cafea fierbinte în camera de zi. Trecu pe lângă sofa și scaune, lăsându-se jos pe podea în fața focului care murea. Întinzând mâna, trase două perne de pe sofa aproape de el și-i făcu semn cu mâna Evei să i se alăture. Fata se așeză pe una dintre ele, dându-și picioarele într-o parte și ținându-și ceașca de cafea cu ambele mâini.

— Toby te place, Eve, remarcă Luck, privind-o cu coada ochiului.

— Și eu îl plac, recunoscu ea. Așa că este reciproc.

— Toby și cu mine am dus multă vreme o viață de holtei, continuă el, privind-o intens. Întotdeauna am crezut că ne descurcăm foarte bine... Făcu o pauză scurtă. În seara asta mi-am

dat seama că ne-au lipsit o grămadă de lucruri. Îmi pare bine c-ai venit la cină astă-seară.

— Îmi pare bine că m-ai invitat, replică Eve, bănuindu-i singurătatea.

Gesturile și cuvintele lui dovediseră că el o plăcea, ba chiar o considera rezonabil de atrăgătoare. Știa că ar trebui să fie fericită din cauza aceasta, dar exista o parte a ei care-și dorea ca el să fie îndrăgostit nebunește de ea, dorind-o mai mult decât pe orice altă femeie. Era o prostie să vrea luna de pe cer, când avea strălucirea focului.

— Ceea ce încerc să-ți spun este că întâlnirea cu tine a fost unul dintre cele mai bune lucruri care ni s-au întâmplat de multă vreme.

Luck părea hotărât s-o convingă de ceva, dar Eve nu era sigură despre ce era vorba.

Nu se putea împiedica să remarce felul în care întotdeauna era „noi" sau „nouă", niciodată „eu" sau „mie". El se asocia cu Toby. Era efectul asupra „lor", nu asupra „lui". Ea-și coborî privirea spre ceașca din mâna ei.

— Nu prea mă descurc, nu-i așa ? Vocea lui avea o urmă de autoironie.

— Nu-ți pot răspunde fiindcă nu știu ce încerci să spui, zise Eve, străduindu-se să vorbească degajat, dar fără a fi în stare să se uite la el.

— Este foarte simplu. O luă de bărbie și o întoarse cu fața la el. Eu vreau să te sărut. Am vrut toată seara dar nu am găsit prilejul, așa că încercam acum.

Inima ei se opri în loc la sclipirea de dorință din ochii lui albaștri. Luck spusese în cele din ur-

mă „eu" şi simţurile ei se răscoliră cu violenţă. El îi luă ceaşca din mână şi o puse lângă semineu.

Starea ei psihică era atât de răvăşită, încât se minuna cum putea fi Luck atât de calm. Anticiparea o făcea să tremure. Senzaţia devenea atât de puternică încât nici nu se mai gândea s-o ascundă.

Când mâinile lui îi apucară braţele s-o îndrepte către el, Eve se lăsă pradă emoţiilor şi dorinţelor de care era cuprinsă. Focul din cămin se stingea, dar cel din interiorul ei se aprinsese sub presiunea puternică a buzelor bărbăteşti.

Mâna lui se înfundă în desimea părului ei castaniu, sprijinindu-i ceafa când sărutul lui îi dădu capul pe spate. Braţele ei îi înconjurară mijlocul, aţâţate când îi atinseră trupul musculos, atât de tare, ferm şi viril.

Conştiinţa ei fu învăluită de un nor de senzualitate, care umbri orice gând de prudenţă. Mâna lui rătăcea de-a lungul spatelui fetei, mângâind-o şi apropiind-o şi mai mult de el. Eve se supuse şi se arcui şi mai aproape. Trupul lui îi zdrobea sânii, dar nu era suficient.

Respiraţia ei era atât de redusă încât aproape nu exista când Luck îşi smulse gura de pe buzele ei ca s-o muşte uşor de gât şi să traseze o dâră fierbinte până la locul sensibil de sub ureche. Eve se înfioră de intensitatea pasiunii pe care el i-o stârnea.

— Am dorit asta de atâta vreme, Eve, declară el cu o voce încărcată de dorinţă, răsuflarea lui fierbinte arzându-i pielea. Am fost atât de gol. Umple-mi golul, Eve. Umple-mă.

Dar nu era nevoie să fie îndemnată. Dorința și golul ei fuseseră la fel de mari ca ale lui. Buzele ei nerăbdătoare deja le căutau pe ale lui când el își coborî gura să le posede. În spatele acestui sărut se afla întreaga lui greutate, împingând-o din ce în ce mai pe spate, până când ea alunecă de pe pernă pe covor.

În câteva secunde el era întins deasupra ei, trupul fetei simțindu-l cu fiecare părticică a ei. Nemaifiind obligat s-o țină, mâinile lui erau libere să-i mângâie rotunjimile.

Când Luck își schimbă poziția pentru a o cerceta mai în amănunțime, un nasture de la cămașă se prinse într-o găurică a bluzei de dantelă. El înjură în surdină, nerăbdător din cauza obstacolului, așa cum era și Eve. Când Luck se opri pentru a-și elibera nasturele, degetele lui se frecară fără intenție de un sân, iar Eve, cuprinsă de un val de dorință fierbinte, respira sacadat.

Reacția ei nu trecu neobservată. Mâna lui îi acoperi sânul și un geamăt de satisfacție se smulse din pieptul ei. El sărută sursa sunetului și apoi, fără să dea greș, descoperi punctul de la baza gâtului ei care-i transmitea fiori în tot trupul.

Cu ochii închiși pentru a-și întipări pentru totdeauna în minte senzațiile delirante de supremă bucurie, Eve mângâia mușchii încordați ai umerilor lui... Degetele lui experte îi desfăcură bluza și dădură materialul la o parte. Când mâna lui se strecură în sutien și-i ridică un sân, ea era toată un ghem de dorință.

Nevoile ei depășiră limitele suportabilității când gura lui Luck coborî să-i rontăie sfârcul.

Piciorul lui se urcă peste coapsele ei şi ea deveni conştientă de dorinţa lui puternică. Chinul din pântec i se accentuă când gura lui îşi continuă opera. Era toată un freamăt interior.

— Credeam că numai oamenii căsătoriţi fac asta, tată !

CAPITOLUL VIII

Vocea lui Toby sfărâmă momentul erotic într-o mie de bucăți. Amândoi înghețară la sunetul acesteia, apoi degetele Evei se încleștară în brațele musculoase ale lui Luck într-o panică jenată. Ochii ei brusc măriți îl văzură pe băiețel îmbrăcat în pijama, aplecat peste spătarul canapelei.

Luck acționă rapid, folosindu-și trupul drept pavăză pentru a acoperi goliciunea ei, în timp ce fata își trase repede bluza peste piept. Eve zări o furie violentă pe fața lui când își întoarse capul să se uite la Toby.

— Ce naiba faci afară din pat ?! întrebă el cu asprime.

— M-am trezit fiindcă mi-era sete, așa că am venit în bucătărie să beau ceva, explică Toby, neimpresionat de scena intimă pe care o întrerupsese, și aparent fără să-și dea seama de situația stânjenitoare pe care o provocase. Cum puteți face asta, dacă tu și cu Eve nu sunteți căsătoriți ?

— Ai două secunde ca să treci în pat, îl avertiză Luck. Sau n-o să mai poți sta pe fund o lună întreagă.

— Dar întrebam numai... începu Toby să protesteze, încruntându-se de uimire.

— Acum ! izbucni Luck şi făcu o mişcare ca pentru a se ridica şi a-şi pune în practică ameninţarea.

Toby se smulse de lângă canapea şi o luă spre coridor, bombănind :

— Mi-ai spus că pot să întreb când nu înţeleg. Nu ştiu de ce te răsteşti la mine când te întreb.

— Du-te în camera ta şi stai acolo ! Linia maxilarului lui Luck era împietrită.

Răspunsul din partea lui Toby fu un lung oftat supus. În clipa în care băiatul dispăru, Luck se ridică în şezut şi-şi trecu o mână prin păr înainte de a se uita la fata roşie a Evei cu o privire de scuză. Se ridică şi ea repede, întorcându-se cu spatele ca să se încheie la bluză, umilită de moarte.

— Îmi pare rău, Eve, oftă Luck din greu.

— N-a fost vina ta, murmură ea şi încercă să-şi pună în ordine hainele deranjate.

Nu era sigură ce o jena mai tare — ce văzuse Toby sau ce-ar fi putut să vadă dacă venea cu câteva minute mai târziu. Îşi pierduse complet controlul, iar simţul moralităţii o abandonase de tot.

— Am de gând să port o discuţie cu băiatul.

În declaraţia lui vibra iritarea.

— N-ar trebui să fii supărat pe el. În ciuda jenei pe care i-o cauzase Toby, Eve apăra rolul lui nevinovat, şi sări în picioare în minutul în care era suficient de decent îmbrăcată. Luck veni lângă ea, dar Eve era prea năucită de incident ca să-l privească în faţă, aşa că-l privi pieziş... Toby n-a vrut să facă nimic rău.

— N-aș fi așa de sigur, mormăi Luck mai mult ca pentru sine, aruncând o privire severă spre coridorul ce ducea la dormitoare.

Apoi își îndreptă atenția înapoi către ea. Ea înțepeni când simți atingerea mâinii lui pe umăr. În interiorul ei existau încă dorințe care nu fuseseră înăbușite, și nu voia ca lucrurile să-i scape de sub control a doua oară.

— Eve... începu el cu o voce joasă care părea un ecou al dorințelor îngropate în interiorul ei.

Ea nu îndrăznea să asculte ce voia să spună el.

— Cred c-ar fi mai bine să mă duci acasă, Luck, îl întrerupse ea încordată.

Chiar fără a-l privi, îi simți ezitarea și tremură la gândul încercării de a-i rezista dacă el hotăra să insiste să-i schimbe părerea. Nu credea c-ar avea puterea sau voința unei lupte lungi.

— Bine, te voi duce, bombăni el și-și luă mâna de pe umărul ei.

— Cred că-i mai bine, insistă slab Eve.

— Bineînțeles. Vocea lui era puțin tăioasă. Dă-mi un minut să îi spun lui Toby unde plec.

— Da, murmură ea.

El se îndepărtă șovăind și Eve se cutremură incontrolabil. Știuse că-l iubea, dar nu cunoscuse profunzimea acestui sentiment. Aproape își pierduse tot simțul moralei pentru plăcerea momentului. Era trist să realizeze că probabil o va face din nou, dacă i se va da ocazia.

Când Luck intră în dormitor, Toby se uită la el cu demnitate jignită. Dorința de a-l prinde pe băiat de umeri și a-l scutura tare încă era puternică în Luck. Tot ce putea era să-și păstreze calmul și să nu-și dea drumul la nervi.

— O duc pe Eve acasă, spuse el tăios. Când mă întorc, tu și cu mine o să avem o discuție.

— OK, încuviință Toby cu egală bruscheță. Dar nu văd de ce ești așa de nervos.

— Nu mai spune nici un cuvânt, îl avertiză Luck. Sau vom avea acea „discuție" acum.

Toby își strânse buzele, arătându-și resentimentul pentru metodele de intimidare. Răsucindu-se pe călcâie, Luck ieși din cameră.

Furia lui provenea dintr-un instinct neînfrânat de a o apăra pe Eve. Acesta îi impusese nevoia de a-i ascunde trupul cu al lui și mai târziu de a-și bate fiul pentru răul pe care-l provocase.

Când se întâlni cu ea în camera de zi, Luck remarcă ce mult se retrăsese ea în sine. Simțurile lui îi aminteau de felul în care ea îi răspunsese fără nici un fel de inhibiție. Din nou tânjea după ea, dar după felul în care propriul său fiu o răvășise, nu-și putea permite să-i impună dorințele lui de a cunoaște iarăși acel sentiment sălbatic pe care-l stârnise în ea.

Fără nici un cuvânt, ea se întoarse și merse către ușă, evitându-i privirea. Fără altă alegere decât s-o urmeze, el își întoarse capul într-o parte cu un soi de disperare. Sentimente puternice își făcuseră cunoscută prezența în el. Cel mai important rămânea dorința de a îndrepta răul făcut firii ei sensibile.

*
* *

O tensiune puternică domină drumul până la căsuța de lângă lac a părinților ei. Eve stătea rigidă în scaunul pasagerului, uitându-se drept înainte. Luck făcuse vreo două încercări de conversație, dar răspunsul ei fusese monosilabic. Ea știa că dacă nu va sta tot timpul în gardă, sentimentele îi vor izbucni.

Putea doar să mulțumească Domnului că era suficient de adultă ca să recunoască faptul că Luck voia să facă dragoste cu ea fără a fi îndrăgostit. Jena ei s-ar fi dublat oricum.

Luck își opri mașina în fața locuinței părinților ei. De această dată el opri motorul, ieși, înconjură mașina și-i deschise portiera. O însoți în tăcere până la ușa din față.

— Noapte bună, Luck. Eve voia să scape fără a mai adăuga ceva, dar el era de altă părere.

O prinse de braț lângă cot.

— Nu te las să intri simțindu-te așa cum te simți, zise el.

— N-am nimic, minți ea.

Ccalaltă mână îi cuprinse fața cu o expresie posomorâtă.

— Nu vreau ca intervenția lui Toby să distrugă aceste momente.

— N-are importanță, încercă Eve să se eschiveze.

— Are importanță, insistă Luck. Pentru mine înseamnă mult.

— Te rog ! Era un protest împotriva oricărei discuții asupra subiectului. Mâna lui nu-i dădu drumul.

— Nu mi-e rușine să doresc să fac dragoste cu tine, Eve, declară el. Și nu vreau să-ți fie nici ție.

Modul lui direct de a-i vorbi o făcu să-și simtă genunchii moi. După ce-i evitase privirea atâta timp, în cele din urmă ea se uită la el. Privirea lui fermă îi reținu ochii.

— Bine ? Luck voia încuviințarea ei asupra constatării lui anterioare.

— Bine, răspunse ea într-o șoaptă.

El o sărută cu căldură, ca pentru a pecetlui înțelegerea, apoi îi spuse :

— Tu și cu mine vom discuta despre asta mâine. În timpul acesta eu va trebui să mă întorc și să am o mică discuție cu Toby, ca de la tată la fiu.

— E-n regulă. Eve nu era sigură despre ce voia el să vorbească, și în vocea ei era nesiguranță.

Luck își dădu seama și păru să ezite înainte de a o lăsa să plece.

— Noapte bună, Eve.

— Noapte bună, strigă ea încet după el, când Luck începu să coboare treptele verandei.

*
* *

Întorcându-se acasă, Luck merse direct în dormitorul fiului său. Aprinse lumina când intră în cameră. Toby se ridică în șezut și începu să-și

aranjeze pernele pentru a se sprijini de ele. Când Luck se duse spre pat, Toby își încrucișă brațele într-un gest care implica toleranță.

— Așază-te, tată, spuse el. Cred că este timpul să clarificăm asta.

Luck nu mai găsi amuzantă această atitudine de pseudoadult a fiului său și trebui să-și înăbușe un val puternic de iritare.

— Mă voi așeza, hotărî el. Dar eu am de gând să vorbesc, în timp ce tu urmează să mă asculți.

— Indiferent ce spui. Din nou își manifesta răbdarea față de tatăl lui.

— Ai vreo idee cât de prost ai făcut-o pe Eve să se simtă ? întrebă Luck luând loc pe marginea patului.

— Și tu ți-ai pierdut calmul, tată, accentuă Toby liniștit.

— Am spus că eu o să vorbesc, îi reaminti Luck cu fermitate. N-a fost așa de rău că ai intrat, Toby. Ai greșit când ai rămas.

— Voiam să descopăr ce se petrece, explică Toby cu privirea inocentă.

— Nu era treaba ta, îl contrazise Luck. Sunt unele dăți când perechile doresc intimitate.

— Dar mi-ai spus că asta se întâmplă când doi oameni sunt căsătoriți.

O sclipire ușoară apăru în ochii lui Toby, trădând presupusa lui naivitate.

— Nu se pune problema așa. Gura lui Luck deveni posomorâtă când își îngustă ochii privindu-și fiul. Chiar acum vreau să înțelegi că tot ce ai făcut a fost greșit și-i datorezi scuze Evei.

— Ce făceați tu și cu Eve era greșit ? se interesă Toby.

— Toby ! În vocea lui era avertizarea să nu denatureze convorbirea cu propriile lui întrebări.

— Bine, oftă Toby cu o ironie exagerată. Îi voi cere scuze Evei, promise el. Dar dacă tot îți place de Eve și vrei să faci cu ea lucruri pe care le fac oamenii căsătoriți, de ce nu te însori cu ea ? Ai descoperit că are ceva în pântec ?

— În pântec ? se încruntă Luck, evitând rapid prima întrebare.

— Nu-ți amintești când ne-am întâlnit cu blonda aceea sexy la plajă și tu ai spus că nu vrei să te căsătorești cu cineva care are drept articol principal pântecul ? îi reaminti Toby.

Lui Luck îi trebui un minut să-și amintească despre ce vorbea Toby.

— Nu, Eve nu este genul acela, replică el.

— Atunci de ce nu-i ceri să se mărite cu tine ? argumentă Toby. Mi-ar plăcea ca ea să devină mama mea.

— Ți-ar plăcea, mda ? Luck își lăsă capul pe o parte, provocator. După ce-ai făcut astă-seară, s-ar putea ca ea să nu fie interesată să-ți devină mamă, chiar dacă i-aș cere-o.

O privire de regret apăru pe fața lui Toby.

— Chiar era supărată cu adevărat ? se îngrijoră el.

— Da, era. Mulțumită ție.

— Dacă i-aș spune că-mi pare rău, poate că ea ți-ar spune „da", dacă ai cere-o de nevastă, sugeră Toby.

— Ți-am spus deja că urmează să-i ceri scuze mâine dimineață, stabili tatăl lui.

— O să-i ceri să se mărite cu tine după aceea ? vru Toby să afle.

— Nu-mi amintesc nici măcar să fi sugerat că vreau să mă însor cu ea, ripostă Luck.

— Dar vrei, nu-i așa ? insistă Toby.

— Vom vorbi despre asta altă dată. Luck evita un răspuns direct. În noaptea aceasta să te gândești doar la ce-i vei spune mâine Evei.

— Te vei gândi la căsătoria cu ea ?

Fiul său refuza să renunțe la subiect când Luck se ridică. Toby se strecură sub pătură și Luck îl înveli cu grijă.

— Mă voi gândi, ceda el.

— Noapte bună, tăticule.

În vocea lui Toby era o notă de satisfacție.

— Noapte bună.

Luck clătina absent din cap când ieși din cameră. După ce controlă dacă focul din cămin era stins, se duse în camera lui și merse la măsuța unde stătea fotografia Lisei. O luă și o studie un minut.

— Să știi că nu te iubesc mai puțin, murmură el fotografiei. Ceea ce am avut noi, nu se va pierde niciodată. Doar că dragostea mea pentru Eve este mai puternică. Tu ai fi plăcut-o.

Ținu fotografia un minut mai mult, spunând un fel de rămas-bun trecutului cu amintirile lui frumoase. Cu afecțiune adâncă, puse fotografia cu grijă într-un sertar al șifonierului. Nu credusse că este posibil să te îndrăgostești de două ori într-o viață, dar se îndrăgostise. Odată, ca bărbat tânăr ; și acum, ca adult matur. Închizând sertarul, întoarse o filă a vieții lui.

*

* *

O tavă rotundă de servit se balansa periculos în mâna mică a lui Toby când el apăsă pe clanță să deschidă ușa camerei tatălui său. Sucul de portocale se revărsase peste marginea paharului, dar în mod miraculos el reuși să nu verse cafeaua fierbinte. Ținând tava cu amândouă mâinile iarăși, merse spre patul unde tatăl lui dormea profund.

Când puse tava pe noptieră, Toby observă că lipsea ceva. Fotografia mamei sale de pe măsuța de la toaletă dispăruse. Pe buze începu să i se contureze un zâmbet până când acesta-i lăți gura până la urechi. Se străduí din greu să și-l șteargă de pe față când se întoarse cu o sclipire jucăușă în ochi spre tatăl său.

— Este timpul să te scoli, tată, îl scutură Toby de umăr.

Tatăl lui se mișcă șovăind și deschise ochii obosit. Îi închise din nou când îl văzu pe Toby.

— Hai, tată. Toby îl scutură iar. Este ora șapte și jumătate, ți-am adus niște suc de portocale și cafea.

De această dată Luck se ridică în pat. Toby îi întinse un pahar cu suc de portocale și sări în pat ca să se așeze cu picioarele încrucișate. După ce goli paharul, Luck îl puse pe tavă și apucă pachetul de țigări și bricheta de pe noptieră.

— Ești foarte vioi în această dimineață.

În vocea somnoroasă a tatălui său era o urmă de invidie când aprinse o țigară și expiră un nor de fum albăstrui.

— M-am sculat mai de mult, dădu Toby din umeri. Suficient ca să fac cafea și să mănânc niște cereale.

Luck luă ceaşca de cafea şi sorbi din ea.

— După noaptea trecută, cred c-ar fi o idee bună dacă ai începe să baţi la uşă înainte de a intra în camera cuiva.

— Vrei să spui să n-o deranjez pe Eve când va începe să doarmă aici după ce vă veţi căsători, ghici Toby.

— Da... Afirmaţia ieşise înainte ca Luck să-şi dea seama ce admisese. În secunda în care auzi ce spusese, se trezi instantaneu.

Toby râse încântat.

— Te-ai hotărât să te însori cu ea !

— Nu, aşteaptă un minut, îi ordonă Luck, dar nu exista vreo cale prin care-şi putea retracta afirmaţia anterioară. Asta nu înseamnă că Eve vrea să se mărite cu mine.

— Ştiu, continuă să zâmbească Toby cu gura până la urechi. Încă n-ai întrebat-o. Când ai de gând să-i ceri mâna ?

— Va trebui să-i ceri scuze pentru noaptea trecută, îi reaminti Luck. N-ai să scapi de asta.

— Putem merge acolo în această dimineaţă, chiar cum am plănuit. Toby începu să-şi desfăşoare strategia. Eu îmi voi cere scuze, după aceea tu îi vei cere să se mărite cu tine..

— Nu, Toby, scuturâ tatăl lui din cap. Nu aşa trebuie să se întâmple. Vom merge acolo şi tu-ţi vei cere scuze. Asta-i.

— Ah, tată ! protestă Toby. Oricum o vei cere în căsătorie. De ce nu în această dimineaţă ?

— Pentru că nu-i ceri unei femei să fie soţia ta, cu un băieţel de opt ani care stă şi ascultă, replică taică-său exasperat.

— Când o s-o întrebi, atunci ? întrebă Toby nerăbdător.

— Am de gând s-o invit pe Eve să cineze cu mine diseară, spuse tatăl lui. Tu o să rămâi acasă şi eu o s-o rog pe doamna Jackson să vină să stea cu tine.

— Doamna Jackson ? strigă Toby cu o strâmbătură de dezgust. De ce trebuie să vină ea ?

— Am mai discutat asta înainte, îi reaminti Luck. Doar n-ai să stai aici de capul tău ?

— Ei bine, de ce trebuie să ieşi să cinezi cu Eve ? îl contrazise Toby. De ce nu poate veni ea aici, cum a făcut aseară ? Vă voi lăsa singuri şi promit să nu ascult.

Tatăl lui oftă din greu şi se uită spre tavan.

— Cum te pot face să înţelegi ? se întrebă el cu voce tare. Când o femeie primeşte o cerere în căsătorie, se aşteaptă la nişte chestii romantice — puţin vin şi nişte lumânări. Nu poţi s-o chemi aici, să gătească, să spele vasele şi apoi să-i faci cererea.

— Mi se pare cam prea multă tevatură, bombăni Toby. Pe Eve n-ar deranja-o dacă ai cere-o fără să treacă prin toate acestea.

— Nu-mi pasă dacă n-o deranjează. O s-o fac, stabili Luck şi îşi stinse ţigara pe jumătate fumată în scrumieră. Jos din pat, îi ordonă el. Vreau să mă îmbrac.

— Mergem acum la Eve ? Toby ateriză pe podea.

— Nu aşa devreme dimineaţa, refuză Luck. Vom aştepta până mai târziu.

— Dar este duminică. Poate se duce la biserică, protestă Toby.

— Atunci va fi primul lucru pe care-l vom face după-amiază.

— Of, tată ! oftă Toby și plecă din dormitor târându-și picioarele.

*
* *

Era ora prânzului când Eve și părinții ei se întoarseră la căsuța de la lac, de la biserică. Mâncarea era în cuptor, așa că ei se așezară și mâncară. La ora unu, vasele erau spălate și Eve se duse în camera ei să-și scoată rochia cea bună.

— Eve ? Întrebarea maicăi-sii era însoțită de o ciocănitură în ușă. Tatăl tău și cu mine mergem să facem o plimbare cu barca pe lac. Ai vrea să vii cu noi ?

Trăgându-și jeanșii, Eve veni la ușă și o deschise.

— Nu, mamă, mulțumesc. Cred că o să rămân aici să termin cartea pe care o citeam.

Nu menționă că Luck îi spusese că o va vedea astăzi. Nu fusese făcut nici un aranjament definitiv și Eve prefera ca părinții ei să nu știe că ea rămânea pentru cazul în care el venea sau telefona.

— Eve vine cu noi ? întrebă tatăl ei din ușa casei.

— Nu, răspunse maică-sa. Are de gând să rămână acasă.

— Pariez că-l așteaptă pe Luck McClure, declară el cu o voce glumeață, și Eve simți cum i se înroșesc obrajii.

— Nu-i da importanţă, îi spuse mama ei cu un zâmbet înţelegător. Îşi aminteşte cum stăteam eu în casă aşteptând să-mi dea un semn de viaţă când trebuia să ne întâlnim. Făcu o mişcare să plece. Probabil nu ne vom întoarce până târziu după-amiază.

— Petrecere frumoasă, îi ură Eve.

— Şi ţie, îi făcu maică-sa cu ochiul.

CAPITOLUL IX

Toby se trânti pe locul pasagerului în mașină, cu o expresie mohorâtă pe față.

— Ce-aș mai fi dorit ca doamna Jackson să fi fost ocupată diseară, bombăni el pentru a șasea oară de când Luck îi telefonase acesteia.

— O să vină și nu poți schimba asta, stabili Luck, luându-și privirea de la drum pentru a-l privi repede pe fiul său. Nu vreau să mai asist la nici o șmecherie

Toby rămase tăcut vreme de un minut.

— Te-ai gândit cât o să fie de scump, tată ? Încerca o altă tactică. O să trebuiască nu numai s-o plătești pe doamna Jackson, dar va trebui să plătești și cina Evei și a ta. Cu banii pe care-i cheltuiești diseară, mi-ar ajunge să cumpăr o bicicletă. Ar fi cu siguranță mai ieftin dacă ai întreba-o în această după-amiază.

— Nu vreau să mai aud nimic despre asta. Nu părăsiseră acest subiect de azi-dimineață, și răbdarea lui Luck ajunsese la limită.

— Dar eu n-am nimic de spus în toate acestea ? îl contrazise Toby. În fond, urmează să fie mama mea.

— N-aș fi atât de sigur în locul tău, îl avertiză Luck. Încă nu te-ai lămurit cu Eve în privința serii trecute. Poate că nu vrea să fie mama unui băiat care nu respectă momentele de intimitate ale altor oameni.

— Hmm, dar o să mă scuz pentru asta, raționă Toby. Eve va înțelege. Sunt doar un copilaș.

— Uneori mă întreb dacă este așa, accentuă Luck pentru sine.

*
* *

Luând tava cu cuburi de gheață din congelator, Eve o duse în chiuvetă și scoase o mână de cuburi să le pună în paharul cu ceai de pe bufet. Restul de cuburi le puse într-un vas de plastic și le puse în congelator pentru mai târziu. Dădu drumul la apă rece să umple tava de cuburi și zgomotul apei care curgea înăbuși motorul unei mașini care intra pe alee.

Când duse tava plină de apă în congelator, auzi portiere de mașină, care se trânteau afară. Inima ei sări din piept la acest zgomot. În emoția ei, uită de tava din mâini și începu să se întoarcă. Apa se revărsă peste marginile tăvii și se împrăștie pe pardoseală.

— La naiba ! înjură ea încet din cauza neglijenței și puse tava pe bufet.

În grabă, rupse niște șervete de hârtie și se aplecă să șteargă dezastrul. Pulsul i se accelera pe măsură ce pașii se apropiau de căsuță. I se păru că durează prea mult timp curățarea apei de pe pardoseală.

Se auzi o ciocănitură în ușa de la intrare. Duse șervețelele ude către chiuvetă, cu mâna făcută căuș dedesubt ca să prindă orice picătură.

— Sosesc ! strigă ea neliniștită și aruncă totul în chiuvetă.

Privirea ei se îndreptă către ușa de sticlă și umbra siluetei lui Luck care se contura prin aceasta. Se opri să-și șteargă mâinile pe un prosop și-și trecu degetele prin păr.

Prin vinele ei se împrăștia un val de plăcere când alergă spre ușă. Din reflex își aranjă bluza roșie strânsă în talie pe care o purta la jeanșii mulați.

Nu observă silueta mai micuță care stătea lângă Luck până când nu ajunse la ușă și realiză că el îl adusese și pe Toby. Nu că avea mare importanță, dar o anunțase că voia să-i vorbească în particular. Prezența lui Toby nega această oportunitate. Și mai era și problema jenantă a scenei din noaptea trecută. Din fire ea era rușinoasă, așa că avu o senzație de disconfort să-l întâlnească astăzi pe Toby.

— Bună, îi salută ea prin ușă și o deschise. În zâmbetul ei era o urmă de nervozitate până întâlni albastrul jucăuș și cald al ochilor lui Luck. În acel moment, nervozitatea îi dispăru. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult timp, dar a trebuit să șterg apa pe care o vărsasem pe jos.

— Nu-i nimic. N-am așteptat prea mult, o asigură Luck.

Admirația din privirea lui care-i cercetă fața și silueta părea să-i dea încredere în ea. Putea să spună că lui îi plăcea ce vedea, chiar dacă ea nu era genul după care să întorci capul.

— Bună, Toby. Eve fu în stare să-i zâmbească băiatului fără nici o încordare când acesta intră în casă alături de tatăl său.

— Bună.

Răspunsul lui părea un pic mai supus decât în mod normal, ca și cum mintea lui era preocupată de alte probleme, dar ochii îi erau la fel de vioi ca de obicei.

— Intrați, îi invită Eve. Tocmai mi-am făcut un pahar cu ceai rece. Ați vrea și voi ?

Luck refuză, dar Toby acceptă imediat.

— Îhî, aș vrea un pahar.

— Și câteva prăjiturele ? ghici Eve.

— Prăjiturele cu ciocolată ? întrebă el plin de speranță și ea dădu din cap afirmativ. Sigur că aș vrea.

— Ce se spune ? îl îndemnă Luck pe fiul său să fie mai manierat.

— Mulțumesc, răspunse Toby, apoi se încruntă. Trebuia să spun și „te rog" ?

— N-are importanță, îl liniști Eve cu un zâmbet ușor. Ai prins ideea. Își ridică ochii spre tatăl băiatului. Totuși, nu vrei un pahar cu ceai și niște prăjiturele ?

— Vreau doar ceai, replică Luck, răzgândindu-se în fața acceptării fiului său.

Cei doi o urmară în mica bucătărie. Toby se înghesui lângă un bufet ca s-o observe îndeaproape, în timp ce Luck stătu la o parte din calea ei, sprijinindu-se cu un șold de bufet și aprinzându-și o țigară. Eve era conștientă de virilitatea lui, chiar dacă el nu se afla în raza ei vizuală. Radarul trupului ei îi simțea prezența.

Mai puse încă două pahare de ceai cu gheață și chiar reuși să ducă tava cu apă pentru cuburi în congelator, fără s-o verse pe jos. Scoase din cutia cu prăjituri trei bucăți și le puse pe un șervețel pentru Toby.

— Uite-le, Toby, se întoarse ea să i le dea.

— Așteaptă o clipă, ordonă Luck și puse mâna pe umărul fiului său pentru a-l opri să le ia. Înainte de asta, Toby vrea să-ți spună ceva, Eve. Nu-i așa, Toby ? În vocea lui exista un îndemn când se adresă fiului său.

Din gura lui Toby ieși un oftat greu, când își retrase mâna care se întinsese după prăjituri.

— Da, recunoscu el și-și întoarse ochii rotunzi și albaștri spre Eve. Îmi pare rău că te-am stânjenit aseară. N-am vrut.

— Știu că n-ai vrut. Ea se înroși ușor la pomenirea incidentului.

— Tata mi-a vorbit despre respectarea intimității altor oameni, adăugă el. Am greșit c-am stat fără ca tu să știi că eram acolo. Chiar îmi pare rău cu adevărat, Eve. Niciodată n-am vrut să te stingheresc.

Toby poseda mai mult decât o curiozitate firească. Ea știuse tot timpul că el nu vrusese să facă nici un rău. Era clar că băiatul nu fusese șocat de ceea ce văzuse, lucru care o făcea să simtă că scena între ea și Luck nu avusese nimic nelalocul ei.

— E-n regulă, Toby, îl asigură ea. Ești iertat, așa că toți putem uita cele petrecute.

Ochii lui albaștri se măriră plini de speranță.

— Deci nu ești supărată ?

— Nu, deloc, replică ea cu o clătinare a capului.

Ridicându-şi capul, Toby se întoarse să se uite de sus la tatăl lui.

— Vezi ? Ţi-am spus că nu va fi supărată.

— Ştiu că mi-ai spus, admise Luck. Dar Eve merita scuze din partea ta.

— Acum îi vei cere să se mărite cu tine în loc să... Toby nu termină întrebarea, fiindcă Luck îi astupă gura cu mâna.

Un şoc electric trecu prin Eve când se uită la Luck. Tenul ei devenise palid la sugestia lui Toby. Trăsăturile lui virile se posomorâseră şi Eve ştiu că avusese dreptate să bănuiască faptul că Toby ştia despre ce vorbea. I se păru că sărise de la o situaţie stânjenitoare la alta.

— Toby, aş putea să-ţi sucesc gâtul ! mormăi Luck furios şi-şi luă mâna de pe gura băiatului. Să nu îndrăzneşti să mai scoţi un cuvânt !

— Dar... Toby se încruntă din cauza lipsei lui de înţelegere.

— Vorbesc serios, i-o tăie Luck cu dezaprobare fermă. Ia-ţi prăjiturile şi ceaiul şi du-te afară, îi ordonă el. Nu vreau să mai aud nici o şoaptă de la tine.

— Bine, bombăni Toby şi se duse la bufet să-şi ia prăjiturile şi ceaiul. Eve era prea înmărmurită ca să-l ajute.

— Hai, afară, şi să nu te prind că mai intri, îl avertiză Luck. Aminteşte-ţi ce mi-ai promis.

— Da, tată, dădu el din cap şi plecă târându-şi picioarele către uşă.

Eve continua să se uite la Luck care-şi stingea ţigara într-o scrumieră de pe bufet. Când în cele din urmă o privi, parcă se scuza. Ea auzi uşa închizându-se după Toby care pleca.

— Fiul meu are o gură cam slobodă, spuse Luck.

O cuprinse o durere cumplită în inimă. Se întoarse cu spatele pentru a o ascunde, strângând marginea bufetului cu amândouă mâinile. Reuşi să-şi găsească un pic de calm.

— Nu fi îngrijorat, rosti ea cu indiferenţă forţată. N-am de gând să iau drept bună sugestia lui Toby, aşa că nu aştept nici o propunere de căsătorie.

Pulsul ei se înteţi când Luck veni în spatele ei şi-i puse mâinile pe umeri.

— De ce nu ? murmură el, foarte aproape de ea

Eve se prefăcu că nu înţelege.

— De ce nu ce ?

— Fiindcă lui Toby i-a ieşit deja porumbelul din gură, pot foarte bine să te cer acum în căsătorie în loc să mai aştept, replică Luck.

Ea se întoarse pe jumătate şi-l privi peste umăr. Nu putea vorbi serios... dar privirea lui fermă spunea altceva. Ei îi era teamă să creadă. Îl iubea atât de mult încât nu i se părea posibil ca cel mai nebunesc vis al ei să devină realitate.

— Luck, nu trebuie să faci asta. Ea-i dădea o şansă să-şi retragă semi-propunerea.

Zâmbetul leneş îi ridică un colţ al gurii pline de farmec masculin.

— Știu că nu trebuie, încuviință el.

— Atunci... Eve continua să ezite.

— Vreau ca tu să fii soția mea, spuse Luck într-un efort de a-i demonstra că era serios. Nu era nici un fel de glumă. Și Toby vrea să fii mama lui. Deși, nu te-aș învinovăți dacă te-ai răzgândi să preiei acest rol. El vorbește când nu trebuie și știe lucruri pe care n-ar trebui să le știe. N-o să fie o plăcere.

— Nu-mi pasă, răspunse ea dintr-o răsuflare, pentru că începea să creadă că el vorbea serios.

— Ar fi bine să fii sigură în privința asta. O întoarse cu fața la el și-și lăsă mâinile să alunece în josul spatelui ei pentru a o strânge mai aproape de el. Nu ne cunoaștem de multă vreme. Nu vreau să te grăbesc. Dacă vrei să te gândești la asta, voi aștepta răspunsul tău.

Punându-și palmele pe pieptul lui, Eve îi simțea căldura prin cămașă. Bătaia puternică a inimii lui o asigură că totul era real. Nu era un vis.

— Nu-i vorba de asta. Ea nu realizase că încă nu ajunsese să-i accepte propunerea până în acest minut. Mi-ar plăcea să mă mărit cu tine...

Luck o privi.

— Am auzit un „dar" la sfârșitul acestei propoziții ? o întrebă el.

— Nu. Doar că este așa de neașteptat. Nu mă pot gândi la motivul pentru care vrei să te însori cu mine, recunoscu ea în cele din urmă.

— Vreau să mă însor cu tine din motivul obișnuit. Vorbea răgușit. Te iubesc, Eve.

Aerul pe care-l inspirase îi rămăsese în piept. Nu-şi dăduse seama ce cuvinte frumoase erau până când Luck nu le pronunţase. O bucurie de necrezut îi înceţoşa ochii.

— Şi eu te iubesc, declară ea cu o voce înăbuşită de emoţie.

Gura lui puse stăpânire pe a ei şi nu mai fu nevoie de cuvinte. Braţele i se strecurară în jurul gâtului lui în timp ce braţele lui o zdrobeau la piept. Eve se răsuci sub posesiunea puternică a sărutului lui, încă nevenindu-i să creadă că el o dorea. Dar el părea hotărât să i-o dovedească atât prin gesturi cât şi prin cuvinte.

Când buzele ei care se desfăcură fură până la urmă convinse, Luck îi acoperi faţa cu o ploaie de sărutări. Ochii, sprâncenele, obrajii, nasul, bărbia ei — nici o parte nu scăpă de invazia lui flămândă. Rămase atât de slăbită încât abia mai putea respira. Inima ameninţa să-i iasă din piept din cauza prea-plinului de iubire.

Plăcerea era un chin cumplit care-i pulsa în picioare. Mâinile ei se plimbară agale peste umerii, spatele şi şoldurile lui, mângâindu-le şi stârnindu-şi în propria ei carne o febră de încântare. Pentru Eve nu mai exista cale de întoarcere. Îi dăruise inima şi sufletul şi tot ce dorea el — mândria ei, demnitatea, respectul de sine. Totul era al lui.

Un tremur uşor îl străbătu pe Luck când îşi ridică faţa cu un centimetru, ca s-o studieze cu pleoapele grele de dorinţă.

— Credeam că-mi va trebui mai mult ca să te conving să te măriţi cu mine, recunoscu el cu o voce răguşită.

— Nu chiar. Eve zâmbi, știind că fusese a lui de multă vreme.

El își retrase o mână de pe spatele ei ca să-i cuprindă fața. Ea își întoarse buzele în palma lui și o sărută. Degetele lui începură să-i pipăie trăsăturile, de la curba pomeților până la linia gurii.

— În noaptea când m-am ciocnit de tine lângă cârciumă, știam că nu mai vreau să te las să pleci, murmură el. Dar nu visam că mai devreme sau mai târziu mă voi căsători cu tine.

Gândul la prima lor întâlnire era o amintire atât de vie încât Eve își dori ca el să n-o fi menționat. Nu voia să-și amintească faptul că el o privise ca pe un „șoricel maro". Închise ochii pentru a alunga amintirea.

— Credeam că ești produsul închipuirii mele, continuă el și-și strecură mâna la gâtul ei, unde degetul lui îi mângâie curba pieptului. Până când în cele din urmă te-am recunoscut în acea după-amiază ploioasă când ai venit să-l ajuți pe Toby să facă prăjiturele. Și tu erai acolo, chiar în propria mea casă.

— Îmi amintesc, recunoscu Eve încet, dar nu era prea entuziasmată în privința subiectului.

Luck trase o gură de aer și expiră încet.

— Înainte de a te întâlni, începeam să cred că nu sunt în stare să țin la altă femeie.

În mintea ei se formă imaginea instantanee a fotografiei primei lui soții. O cuprinse un val de gelozie la gândul că nu va fi niciodată prima în viața lui. Îl iubea însă așa de mult încât accepta să ocupe și locul doi, atâta timp cât însemna să-și poată petrece viața cu el.

— Toby așteaptă să mă însor de un timp, îi zise Luck. El te-a ales înaintea mea. Trebuie să recunosc că fiul meu se pricepe.

Eve zâmbi.

— Este încă afară, și probabil moare de curiozitate !

— Lasă-l. Brațul își întări strânsoarea în jurul mijlocului ei. Asta și merită, oftă Luck cu șovăială. Presupun c-ar trebui să-l punem la curent cu noutatea, deși a fost optimist că vei fi de acord să te măriți cu mine.

— A avut dreptate. Ea se cufundă în lumina albastră a ochilor lui.

— Hai să mergem să-i spunem, încuviință Luck în cele din urmă.

Când se întoarse s-o conducă afară din bucătărie, el continuă să-și țină brațul în jurul ei, și trupul ei era lipit de al lui. Era un gest foarte posesiv și asta o extazia.

Când ieșiră afară, îl găsiră pe Toby stând pe treptele de la intrare și așteptând răbdător — sau mai degrabă, nerăbdător, judecând după cât de repede se ridică în picioare să-i salute. Ochii lui strălucitori se mișcară grăbiți de la unul la altul.

— A spus „da" ? îl întrebă pe Luck, cu sufletul la gură.

— Ce te face să crezi c-am întrebat-o ? îl provocă Luck.

El aruncă pe sub gene o privire neliniștită în direcția Evei care încerca să nu zâmbească.

— Ai întrebat-o, nu-i așa ? Din nou întrebarea îi era adresată tatălui său.

— Am întrebat-o. Luck nu-l mai ţinu încordat. Şi Eve a fost de acord să fie soţia mea.

— Uraa ! ţipă Toby bucuros, şi practic sări în aer. Ştiam că va fi de acord. Ţi-am spus că nu trebuie să aştepţi până diseară ?

Luck se uită la Eve să-i explice.

— Urma să o fac cum trebuie. Plănuisem să te scot la cină, să te copleşesc cu şampanie, lumânări şi flori. După care aveam de gând să-ţi cer mâna, dar din nefericire, gură-spartă şi-a dat drumul.

— Acum nu mai trebuie să faci asta, se bagă Toby. Şi eu nu mai trebuie să stau cu doamna Jackson. Eve poate veni la noi diseară şi putem lua masa împreună.

— Nu, ea nu va veni, stabili Luck clătinând din cap.

Toby se încruntă.

— De ce nu poate veni ?

— Pentru că o scot la un restaurant să cineze, aşa cum am plănuit, spuse el. Şi vine doamna Jackson să stea cu tine, exact cum am aranjat.

— Tată ! protestă Toby.

— Am de gând s-o împart cu tine multe seri în viitor, dar în prima noapte a logodnei noastre, o vreau numai pentru mine, declară Luck.

— Voi sta în camera mea, promise Toby.

— Nu-i acelaşi lucru, insistă el şi se uită din nou la Eve. Vei lua masa cu mine diseară, dacă-ţi promit că nu va trebui s-o pregăteşti ?

— Da.

Chiar dacă ar fi trebuit să-şi pregătească masa, tot ar fi fost de acord.

— Voi veni devreme — în jur de şapte — ca să pot vorbi cu părinţii tăi. Luck zâmbi când îşi dădu seama. Nu te-am întrebat, cât de curând ai vrea să fie nunta ?

Formularea întrebării lui — nu când ci cât de curând — o făcu să i se taie răsuflarea şi, pentru o clipă, nu putu decât să se uite la el, toată dragostea strălucindu-i în ochi.

— Cu cât mai repede cu atât mai bine, nu crezi ? întrebă ea, un pic şovăitoare.

— Categoric. Răspunsul lui era foarte clar când îşi coborî capul să pună stăpânire pe buzele ei încă o dată.

Ceea ce începuse ca un sărut rapid, întârzie ceva mai mult. Eve se sprijini şi mai tare de el. Înainte ca pasiunea să se dezlănţuie, îşi aminti că nu erau singuri.

— Am o întrebare, întrerupse Toby îmbrăţişarea lor.

— Ce este ? Dar Luck era mai mult decât preocupat de studiul buzelor ei moi.

— Trebuie să vă las singuri pe voi doi de fiecare dată când începeţi să vă sărutaţi ? întrebă Toby.

— Nu este necesar de fiecare dată. De ce ? Luck îşi smulse privirea de la faţa Evei pentru a se uita curios la fiul lui.

— Dacă fac aşa, mi se pare că voi petrece o groază de timp singur, oftă Toby. Şi eu chiar speram că noi trei putem fi împreună ca o familie.

— Vom fi o familie, îl asigură Eve. Şi tu nu vei petrece mult timp singur.

— Eve are dreptate. Luck îl prinse pe fiul lui de umeri şi-l atrase în cercul lor. O parte a planului a fost ca tu să ai o mamă, nu ?

— Da, zâmbi Toby cu gura până la urechi.

CAPITOLUL X

Cei trei petrecură după-amiaza împreună, parțial pentru a împrăștia îngrijorarea lui Toby în legătură cu poziția lui în noua familie și parțial fiindcă Luck și cu Eve împărtășeau o dorință reciprocă de a-l include pe băiat, deoarece și ei voiau compania lui. Eve știa că-și imagina, dar soarele părea să strălucească mai tare și aerul era mai proaspăt decât fusese vreodată.

Părinții ei nu se întorseseră din excursia cu barca la ora când Luck și cu Toby plecară acasă. Eve avu câtva timp de singurătate să se gândească la propunerea neașteptată și tot ceea ce fusese spus, dar în cele din urmă coborî din norii în care plutea, ajungând la câteva adevăruri.

Luck o ceruse de nevastă pentru multe motive. Spusese că o iubește și ea nu se îndoia că, în felul lui, o iubea. Dar își dădea seama că n-o iubea așa de mult pe cât îl iubea ea pe el. Alt factor era Toby; el avusese nevoie și voia o mamă, și o plăcuse pe ea. Fără îndoială că el influențase hotărârea lui Luck. Era ceva firesc.

De asemenea, Eve ştiuse că Luck era un bărbat singuratic. Dorise compania unei femei — nu numai din punct de vedere sexual — ea era sigură că el putea să-şi asigure acest fel de companie feminină. În acea noapte, în faţa cârciumii, Luck spusese că voia să vorbească cu ea — că ea era genul cu care se putea vorbi. El avea nevoie de aşa ceva la o femeie, la fel cum avea ea nevoie să fie în stare să vorbească cu el.

Apoi mai era existenţa de holtei pe care el şi Toby o duceau. Aveau nevoie de cineva care să le gătească şi să le facă curat în casă în locul lor. Ce convenabil ar fi pentru ei să fie ajutaţi. Gătitul şi curăţenia vor fi o parte a noului ei rol, deşi atât Luck cât şi Toby ar ajuta-o.

Nu era nimic greşit în nici unul din aceste motive. Nici unul dintre ele nu era rău. Printre altele, existau o grămadă de cupluri care îşi porneau viaţa împreună pe o bază mai puţin solidă ca a lor. Dar acest fapt o trezi pe Eve din vis ca să înfrunte realitatea viitorului lor. Luck voia să se însoare cu o Eve practică, nu cu o romantică. Era mai bine că ştia asta.

Acest lucru nu schimba însemnătatea serii care sosea. Încă era cina lor de logodnă. Eve puse o grijă deosebită în alegerea rochiei cu care se îmbrăcă, îşi aranjă părul şi se fardă. Rezultatele nu erau prea rele, nici chiar în ochii ei critici.

Culoarea roz a rochiei era un pic ştearsă, dar tăietura ei îi scotea în evidenţă silueta zveltă, iar onduleurile părului ei şaten străluceau în lumină.

Fidel cuvântului său, Luke sosi fix la ora şapte, cu un buchet de trandafiri roşii pentru Eve. Ea nu le spusese nimic părinţilor ei despre cererea lui în căsătorie, aşteptând să vină el ca să le spună împreună.

Aceştia se bucurară foarte tare la auzul ştirii, mai ales mama ei care disperase că Eve nu-şi va găsi vreodată un bărbat care să îi fie pe plac.

La şapte treizeci se terminase cu felicitările şi ei erau în drum spre restaurant. Eve realiza cât de greu îi era să fie cu picioarele pe pământ, când era cu Luck. Mâna ei stătea într-a lui.

— Eşti fericită ? întrebă el.

— Da. Putea spune fără nici un dubiu, chiar cu motivele ei de îngrijorare faţă de scopul în care dorea el să se însoare cu ea.

— Cred că mâine am putea merge la Duluth, spuse el. Vreau să-ţi cumpăr un inel, dar vreau să fiu sigur că o să-ţi placă. Vom alege ceva împreună. Mâine este bine ?

— Da, sigur, încuviinţă Eve.

— Vreau să-l cunoşti pe tatăl meu în timp ce vom fi acolo. Vom lua masa împreună.

— Ar fi bine, acceptă ea. Mi-ar plăcea să-l cunosc.

— O să-ţi placă de el. Şi nu mă îndoiesc că şi tu îi vei plăcea.

— Sper. Dar în secret se temea că tatăl lui o va compara cu prima nevastă a lui Luck şi se va întreba ce naiba a găsit fiul lui la ea. O grămadă din prietenii lui care îi cunoşteau prima soţie, pro-

babil se. vor întreba același lucru. Nu-i învinovățea.

— Te-ar deranja dacă Toby ar veni mâine cu noi ? Luck încetini mașina ca să intre în parcarea restaurantului.

— Bineînțeles că nu mă deranjează, îl asigură Eve. Dacă nu-l includem, probabil el va fi convins că îl neglijăm.

— Așa m-am gândit și eu, încuviință el și parcă mașina între altele două, care aparțineau patronilor localului.

După ce coborî din mașină, Luck se duse să-i deschidă portiera și s-o ajute să coboare. Întârzie un moment ca să-i țină mâna și să-i zâmbească.

— Ți-am spus că ești foarte drăguță în seara asta ? întrebă el.

— Nu, dar îți mulțumesc, zâmbi Eve, întrebându-se dacă el nu era numai amabil. Poate că era o cale de a-i spune că arăta atât cât putea ea de bine.

Aplecându-și capul, el își lăsă gura să se plimbe cu căldură peste a ei. Sărutul nu dură mult, dar o asigură de afecțiunea lui. Eve se îndoia că acest sărut scurt îl tulburase pe el atât de tare cât o tulburase pe ea.

Când se termină, el o escortă către intrarea restaurantului, cu mâna apăsată pe mijlocul ei. Înăuntru, li se arătă o măsuță aranjată pentru două persoane, într-un colț liniștit.

— Nu ți-am promis lumânări ? Luck arătă cu mâna spre lumânarea care ardea într-un sfeș-

nic când se așezară pe scaunele lor, unul în fața celuilalt.

— Ba da, spuse ea cu un zâmbet. Ai neglijat să menționezi muzica în surdină.

Se referea la sunetele romantice ale unei melodii care se auzeau de la sistemul stereo al restaurantului.

— Am lăsat asta pentru impresia finală. Colțurile gurii lui se ridicară a amuzament.

O chelneriță tânără și foarte atrăgătoare se apropie de masa lor. Cu ochi albaștri și păr blond, părea întruchiparea a tot ce era sexy, dar fără a fi vulgară. Aceasta le zâmbi amândurora, totuși Eve gândi geloasă că observa altceva decât interes profesional în ochii fetei când se uită la Luck.

— Ați vrea să beți ceva înainte de masă? se interesă ea.

— Da, am vrea o sticlă cu șampanie, comandă Luck cu un zâmbet apreciator.

Eve consideră că Luck ar fi trebuit să fie bolnav dacă nu remarca frumusețea evidentă a blondei. Totuși când o făcu, ea se simți jignită. N-avea nici un sens. Totuși reuși să-și țină în frâu emoțiile care o frământau.

Chelneriță plecă și se întoarse cu o sticlă de șampanie. După ce o deschise, îi turnă puțin lui Luck pentru degustare. El dădu din cap încuviințând și ea le umplu câte un pahar.

După ce fata plecă, Luck își ridică paharul pentru a face un toast.

— Pentru dragostea vieții mele, care foarte curând va fi soția mea.

Era un sentiment foarte mișcător, dar Eve știa că este o exagerare. El îi promisese o seară romantică și încerca să se țină de cuvânt, dar ea ar fi preferat ca relația lor să rămână cinstită și nu pătată cu false complimente.

— A fost foarte frumos, Luck, recunoscu ea. Dar nu era necesar.

— Oh ? Sprânceana lui se arcui la comentariul ei. De ce nu este necesar ?

— Pentru că... ea dădu din umeri, puțin cam nervoasă... Nu mă aștept să fii îndrăgostit de mine, nebunește și romantic. Nu trebuie să ții discursuri bombastice.

— Înțeleg. Linia bărbiei lui se înăspri când zâmbi. Și nu te deranjează dacă nu sunt îndrăgostit de tine, nebunește și romantic ? În întrebarea lui era o urmă de provocare.

Eve îl asigură :

— Am acceptat asta.

Nu voia ca el să joace rolul unui iubit romantic, când nu asta simțea cu adevărat.

— Îmi pare bine c-ai acceptat, murmură el sec și făcu semn chelneriței să le aducă meniul. Înțeleg că aici sunt foarte bune cotletele.

Conversația în timpul cinei fu dominată de subiecte banale. Mâncarea era gustoasă, dar totuși Eve simțea o tensiune între ei. Luck era plăcut și prietenos, dar uneori când se uita la ea, fața

se simțea prost. Întotdeauna el fusese în stare s-o tulbure fizic, totuși acum exista ceva diferit — ca și cum era furios, deși nu părea să fie.

Cina se întinsese cu o a doua ceașcă de cafea după desert, înainte ca Luck să sugereze că era timpul să plece. Eve acceptă hotărârea lui, nefiind în stare să depisteze încă sursa de tensiune.

În tăcere, traversară parcarea spre mașină. Luck o așeză pe locul pasagerului, apoi înconjură mașina și se urcă la volan. Nu făcu nici o încercare să pornească motorul.

— S-a întâmplat ceva ? se încruntă Eve ușor.

— Așa se pare, încuviință el și se întoarse s-o privească în față.

— Ce este ? Ea nu era sigură dacă el se referea la mașină sau la altceva.

— Tu, răspunse simplu Luck.

— Ce-am făcut ? se dădu ea înapoi surprinsă.

— De unde ți-a venit această idee caraghioasă că nu sunt îndrăgostit nebunește de tine ? întrebă el.

— Dar nu ești, replică Eve apărându-se, apoi ezită sub privirea lui scrutătoare. Te cred când spui că mă iubești, dar...

— Frumos din partea ta, o tachină el sec. Dacă nu sunt îndrăgostit nebunește de tine, poate că mi-ai explica de ce vreau să mă însor cu tine. Sunt sigur că este ceva în legătură cu Toby.

— De ce mă întrebi ? ripostă Eve. Cunoști motivele la fel de bine ca mine.

— Poate că chiar mai mult, întâmplându-se să fie şi ale mele. Luck întinse un braţ de-a lungul spătarului şi păru că se relaxează. Dar mi-ar plăcea să le aud de la tine.

— Îţi pot vorbi despre unele lucruri care lipsesc din viaţa ta, zise ea stingherită, nefiind sigură de ce voia el ca ea să i le spună.

— Ca de exemplu ? o îndemnă el să-şi conceapă răspunsul.

— Ai nevoie de o mamă pentru fiul tău, cineva care să aibă grijă de casă şi să gătească, cineva care să ţină la tine şi să fie acolo când vrei companie. Eve ezita.

— Ai lăsat la o parte „parteneră de pat" îi reaminti el cu răceală.

— Şi asta, admise ea.

— Îmi pare bine. Pentru un moment, am crezut că-mi angajez o menajeră cu normă întreagă în loc de a-mi lua o soţie.

De data aceasta în vocea lui se simţea furia.

— Nu... nu înţeleg, se bâlbâi Eve.

— Prostuţo ! Există un singur motiv pentru care mă însor cu tine. Te iubesc şi nu vreau să trăiesc fără tine ! izbucni Luck.

— Dar Toby...

— N-am făcut o treabă prea proastă crescându-l singur. Dacă a reuşit să se descurce fără o mamă atâta timp, poate să se descurce şi în continuare, ripostă el. Crede-mă, sunt bucuros că voi vă plăceţi reciproc, dar n-aş da doi bani dacă te-ar urî, atâta timp cât eu te iubesc.

— Dar credeam... Eve încercă din nou să-i comunice părerile, și din nou Luck o întrerupse.

— Cât despre gătit și curățenie, pot angaja pe cineva. Știu că tu te-ai întrebat, dar îmi pot permite asta, dacă mi-aș dori.

— Ai recunoscut că erai singur, se băgă ea repede înainte ca el s-o întrerupă iarăși. Spuneai că era pustiu acasă în acea noapte din fața cârciumii.

— Așa am spus, recunoscu Luck. Eve, un bărbat poate avea o sută de femei care să trăiască în casa lui și totuși să se simtă singur dacă nici una dintre aceste femei nu este cea potrivită.

— Te rog ! Întoarse capul, temându-se să nu fie convinsă de el. Știu cât de mult ai iubit-o pe prima ta soție !

— Da, am iubit-o pe Lisa, accentuă el. Dar este la timpul trecut, Eve. Am iubit-o, dar acum te iubesc pe tine. Este ceva complet diferit.

— Știu asta, spuse ea cu o mică înțepătură de durere.

— Știi ? Luck oftă lângă ea, apoi mâinile lui o întoarseră în brațele sale. Am iubit-o cum iubește un tânăr. Nu mai sunt deloc același. M-am schimbat. Am crescut, sunt un bărbat adult, Eve, și te vreau și te iubesc așa cum doar un bărbat poate — nebunește, profund și romantic.

— Luck ! Eve își ținu răsuflarea, începând să creadă până la urmă că s-ar putea să fie adevărat.

— Vino aici. El zâmbi şi începu să o strângă în braţe. Vreau să-ţi dovedesc.

Nu mai putea să i se opună când gura lui o acoperi pe a ei cu aviditate. Şi nici nu mai voia.

SFÂRŞIT